DÖNGÜ

II

ÇAĞATAY DÜZ

Döngü kitabının ikinci ve final serisi olan bu kitapta, yapay yağmurların son bulması için amansız bir mücadele veren bilim insanı Mustafa Demir, onu bir saniye bile yalnız bırakmayan Barlas, Gökalp, Beren, Özgür ve Ada ile birlikte canlarını hiçe sayarak ölüme kafa tutmuştu. Ölüm onlara gülümsemiş miydi, yoksa yanına mı almıştı?

Yanmakta olan şehirler, üstündeki her şeyi yutarcasına kızgın olan denizler ve gökyüzünden yeryüzüne aralıksız bir şekilde yağmakta olan ölümcül yağmurlar devam ederken, her şey bitti denildiği anda farklı bir son yaşanmıştı. Yaşanılan onca anı, acı ve gülümseten hatıralara dönüşmüştü. Asıl yolculuk ise şimdi başlıyordu.

Artık yapay yağmurları durduracak olan formülden de önemlisi, formülün peşinde olanların elinde tuttuğu sevdiklerinin ölümünü engellemekti. Şimdi ölümden kaçmak ve ona kafa tutmak yerine, her biri sevdikleri için ölümün peşine düşmüştü.

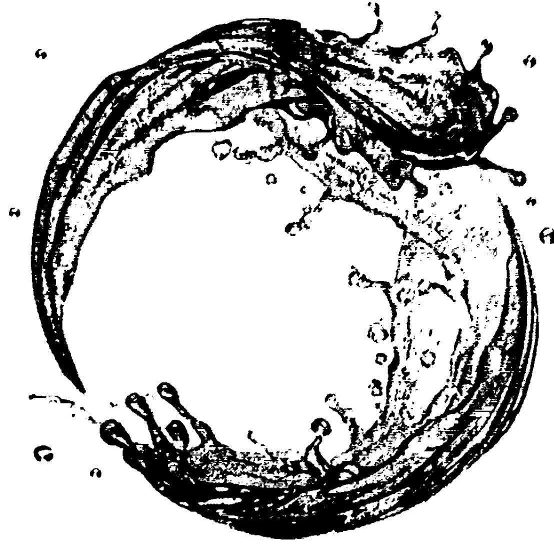

"Onlar için ölümün korkusunu yenebilen tek şey sevginin gücüydü."

DÖNGÜ

II

ÇAĞATAY DÜZ

DÖNGÜ II

Çağatay Düz

Editör: Nur Kabaçam
Düzelti: Marco A.
Kapak ve İç Kapak Tasarım: zebartdesign
Grafik ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Baskı Tarihi: Eylül 2024
ISBN: 978-625-6079-66-3
Yayınevi Sertifika No: 30492

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

www.renkitap.com

DÖNGÜ

II

ÇAĞATAY DÜZ

Kaybettiklerimizin acısı bizi öldürür mü?
Yoksa hiç olmadığımız ve olamayacağımız
kadar güçlendirir mi?
Kaybettiklerimize ve bir gün kaybedeceklerimize...

1. BÖLÜM

HER ŞEY BİR RÜYA

"Yaşıyor mu? Size soruyorum ahmaklar!"

"Efendim, nefes almıyor!"

"Çabuk kaldırın! Yaşatmak için elinizden geleni yapın!"

"Barlas! Önüne bak!" diye bağırdı Gökalp. Barlas silkelenip direksiyonu kırıp aracı savurdu. Kısa süreliğine bir sarsıntı yaşanınca Beren aniden uyandı ve ağlamaya başladı. Hıçkırarak ağlamaya ve hafifçe inlemeye başlamıştı. Araçtakiler bu duruma şaşkınlıkla karşıladı.

"Dur! Hemen dur!" diye sayıklamaya başlayan Beren, susmayacak gibiydi. "Dur diyorum! Arabayı durdurun!"

Barlas aracı yavaşça durdurdu. Beren'in bu tepkilerine cevap veren ilk kişi Gökalp oldu.

"Önce bir sakin ol! Derin nefes al."

Gökalp bir yandan Beren'in ellerini tutarken, Ada da bir yandan Beren'in gözyaşlarını siliyordu.

"Berenciğim ne oldu?" diye sordu Ada.

Barlas ve Özgür de arka koltuğa doğru dönerek Beren'e bakıyorlardı. Mustafa Hoca ve Nikolai'nin de bulunduğu araç durmuştu.

Beren'in ağzından zor da olsa, "İzmir'e geçmek için denizi kullanmayalım! Hepimiz... Hepimiz ölüyorduk!" sözleri çıkıvermişti. Araçtaki herkes bu sözlerden sonra birbirine bakakaldı.

"Lütfen, gerçekten korkuyorum başka bir plan yapalım!" diyerek ağlamaya devam eden Beren'in başını göğsüne yaslayan Gökalp, onu sımsıkı sardı.

"Korkma! Hiçbir şey olmayacak. Sadece kötü bir kâbus görmüşsün..."

Barlas tekrar önüne dönerek derin bir nefes aldı. O sırada Nikolai neden durduklarını sormak için telsiziyle iletişime geçti.

"Durum nedir? Neden durdunuz?"

Özgür telsizi eline alarak cevap vermekte gecikmedi.

"Herhangi bir durum yok, yola devam edebiliriz."

Özgür konuşması biter bitmez telsizi bıraktı ve camdan dışarıya döndü. Elleri titremeye başlamıştı. Sağ elini yumruk şeklinde sıkarak ağzına götürdü ve hafifçe ısırdı. Gözleri kaynamak üzere olan bir kettle gibiydi, buharlar gelmeye başlamış ve durmak için saniyeler kalmıştı. Özgür kendini engellemeye çalışıyor ama daha fazla dayanamıyor gibiydi. Arkadaşları gibi onun da durumu hiç iyiye gitmiyordu. Yaşananlar onu da en az arkadaşları kadar

yormuş ve bitkin düşürmüştü. Özgür'ün bu halini gören Barlas, elini ona doğru uzatarak omuzuna yasladı.

"Hepsi bitecek, her şey geçecek. Yolun sonu gözüküyor."

Özgür gözlerinden akan yaşları belli etmemeye çalıştı. Yüzünü Barlas'tan sakınarak cama dönük durmaya devam ediyor ancak arkadaşının söylediklerini duyuyordu. Kafasını sallayarak onu duyduğunun işaretini verdi. Barlas tekrardan aracı hareket ettirerek kasabaya doğru yola koyuldu. Gökalp'in dizine başını yaslayan Beren sessizce ağlamaya devam ediyordu. Gökalp onu rahatlatmak için saçları ile oynasa da gördüğü rüyanın etkisinden çıkamayacak gibi bir hali vardı. Beren haksız da sayılmazdı. Korkunç bir kâbus görmüştü. Bindikleri teknede İzmir'e geçerken yakalanıp kavgaya tutuşmuş ve kendisi dahil birçok arkadaşının ölümünü görmüştü. Belki de gözyaşları kendi ölümünü görmesinden dolayı değil, arkadaşlarının ölümüne şahit olmaktandı, en çok da Gökalp'in ölümüne. Her şeyin bir rüya olması kalbinde ufak bir rahatlık yaratmaya çalışıyordu. Kâbusun gerçekleşme ihtimalini zamanla görebilecekti.

Saatler sonra sahil kasabasına varmışlardı. İlk uyarı Nikolai'nin telsizden yaptığı konuşmayla duyuldu.

"Birazdan iniyoruz, herkes dikkatli olsun!"

Telsizdeki sesi duyan Özgür gözyaşları kurumuş bir şekilde uyuklarken sıçradı ve doğrularak telsizi eline aldı. Beren de hafif sıçrayarak Gökalp'in dizinden yavaşça doğruldu. Ada meraklı gözlerle etrafı kolaçan ediyordu. Yağmurluklar ve çantalar hazırladıktan sonra Özgür arkadaşlarına teker teker bakarak hazır olduklarından emin oldu ve telsizin ses düğmesine bastı.

"Biz hazırız."

Teknelerin olduğu bölgeye iyice yaklaşmaya başlamışlardı. Mustafa Hoca ve Nikolai de hızla ekipmanlarını hazırladı. İki araç da denizde iskeleye bağlı olan teknelerin önünde durdu. Araçlardan ilk inen Nikolai, Ivan ve Hektor oldu. Ivan ve Hektor silahlarıyla etrafı kolaçan etmeye çoktan başlamıştı. Onların ardından Mustafa Hoca da araçtan indi ve hızla Nikolai'nin yanına giderek tekneleri kontrol etmeye başladı. Tüm tekneler terk edilmiş ve eskimişti. Aralarından en kullanılabilir olanını gözüne kestiren Nikolai, parmağıyla diğerlerine tekneyi gösterdi.

Sesli bir şekilde iletişime geçmek yerine hareketlerle anlaşarak yavaş ve dikkatli bir şekilde tekneye doğru ilerlediler. Hepsi tekneye bindikten sonra Nikolai teknenin motorunu kontrol edip çalıştırdı. Teknenin motoru, çalışmasıyla birlikte etraftaki sessizliğe adeta deprem etkisi yaratan bir ses çıkardı. Ivan hızla tekneyi iskeleden ayırmak için bağlanan halatı çözerek fırlattı.

Hiçbirinin mutlu olacak psikolojisi kalmasa da yüzlerde ufak bir tebessüm oluştu. Gökalp, Beren'e sarılarak kulağına eğildi:

"Hepsi kötü bir kâbustu, kurtulduk! Evimize dönüyoruz!"

"Yanımdan ayrılma! Her şey bitene kadar ellerimi bırakma!" diye fısıldadı Beren. Gerçekten her şey kötü bir kâbustu belki de. Gökalp haklı gibi görünüyordu, şimdilik. Gökyüzünde şimşekler birbiri ardına patlıyordu. Denizin dalgaları ise tekneyi oldukça fazla sarsıyordu. Nikolai rotasını zor da olsa ayarlamaya çalışıyor, diğerleri de onu izliyordu. Nikolai tekneyi sahilden iyice uzaklaştırmayı güçlükle başardıktan sonra diğerlerine doğru dönerek derin bir nefes aldı.

"Oh... evet. Birkaç saat sürecek sarsıntılı bir yolculuk olacak. Dalgalar hep bu şekilde olsun diye dua edin. Gördüğünüz gibi tekne pek büyük değil. Yan yana uzanarak dinlenin. Ben her ihtimale karşı burada olacağım."

Mustafa Hoca kaşlarını kaldırarak kafasını sağa sola sallamaya başladı. Belli ki bu plan pek hoşuna gitmemişti.

"Tek başına olmaz. Ya uyuyakalırsan? Ben de seninle burada kalacağım. Uykum da yok."

Nikolai cevap vereceği sırada Mustafa Hoca konuşmaya devam etti. "Nikolai'yi duydunuz! Hadi herkes dinlensin!"

Mustafa Hoca'nın kararında kesin olduğunu fark eden Nikolai, Ivan ve Hektor'a da gözleriyle işaret yaparak onların da dinlenmelerini emretti. İkisi de birden kafalarıyla teşekkür ederek oradan çekildiler. Ivan ve Hektor diğerlerine göre her ne kadar da bu işler için eğitilmiş olsalar da onlar da birer insandı, yorulabiliyorlardı.

Mustafa Hoca ve Nikolai üst kattaydı, diğerleri alt kata inmişlerdi. Hepsi aynı odada yere uzanmıştı. Bulundukları oda küçük bir depo da sayılabilirdi. Etraf yosun ve örümcek ağları ile kaplanmış, bazı yerleri ıslak ve birtakım malzemeler ile doluydu. Her şeye rağmen burası şu an onlar için en rahat yataktan daha rahattı. Ada yavaşça Barlas'a doğru yaklaşarak yanına uzanmıştı. Barlas gözleri açık bir şekilde yattığı yerden tavana bakıyordu. Ada ise ona doğru döndü. Barlas, Ada'nın ona doğru döndüğünü fark etse de gözlerini tavandan ayırmıyordu.

Ada, "Yuvaya dönüyoruz. Formülü bakanlığa teslim ettikten sonra her şey bitiyor," diyerek fısıldadı.

Barlas'tan herhangi bir tepki alamayan Ada, yutkunarak sadece ona bakmayı tercih etti. Saniyeler süren sessizliği bozan Barlas oldu.

"Benim için her şey Duru gittiğinde bitti."

Ürkütücü dalgaların arasında, hayatta kalmaya çalışan bir tekne vardı. Deniz, boğucu ve agresifti ancak her şeyi göze almış ve onca olayları gerisinde bırakan bu grup yollarına devam etmeye çalışıyordu. Artık herhangi bir riski düşünecek, alınacak kararları durum ve zamana göre değerlendirecek hem vakitleri hem de psikolojileri kalmamıştı. Nikolai ve Mustafa Hoca'nın dışında herkes dinlenmeye çalışıyordu, Ada ve Barlas hariç. Ada, Barlas'ın söylediği cümlede takılı kalmıştı.

"Benim için her şey Duru gittiğinde bitti." Sözü ona ağır gelmişti.

Ada, yaşama sevinci çok yüksek biriydi. Her durum ve koşulda devam edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Barlas'ın ölü bir insandan farkı yoktu. İçi kararmış, artık siyahtan başka bir renk yansıtmıyordu. Ada ise renklerle doluydu, Barlas'ı da hayatta tutmaya çalışıyordu. Ona olan sevgisinden de öte bir insanı hayattan koparmamaya çalışıyordu. Barlas ile ortak yanlarından biri de ikisinin de ailesi yönünden şanssız olmalarıydı. Bu yaşlarına kadar bir şeylerin mücadelelerini vermelerini gerekiyordu. Bir şekilde ayakta durmayı başarmışlardı. Barlas'ın tek farkı tutunacak bir dalı vardı. Duru, Barlas'ın çoğu zaman devam etme sebebiydi, pes etmiyordu. Ada ise sırtını yaslayacağı birini bulamadığı için her zaman yalnız başına olmuştu. Duru'nun yokluğu Barlas'ı pes ettirmiş, Ada ise ilk defa pes edeceği yerde Barlas'ı bulmuştu. Bu durum tıpkı yaşadığımız hayatlar gibiydi, birbirine dolanmış bir sarmaşıktan farkı yoktu. Barlas dinlenmeye vakti olmadığı için düşünmeye de fırsatı olmamıştı. Bu aslında onun için iyi bir şey olsa da dinlendiği her an Duru'nun yokluğu ağır ve sert bir tokat gibi yüzüne çarpıyordu. Ada'nın gözlerinden akan yaşlar uzandıkları odadaki yosunların ve pisliğin içinde kaybolup gidiyordu. Barlas'a sırtını dönmüştü. Onu ağlarken görmesini istemiyor, daha da fazla acısına acı katmayı düşünmüyordu.

Birkaç saat sonra Özgür, gözlerini açarak uykudan uyandığında hızla kafasını kaldırıp arkadaşlarına baktı. Arkadaşlarının yanından olduğundan emin olunca kalp

atışı yavaşlamaya başladı. Uykuda olmak bile artık korkutmaya başlıyordu. Yavaşça kalkmak için sürünerek kapıya kadar ilerledi. Paslanmış kapının koluna uzanarak kendisini sessizce yukarı kaldırmaya çalıştı. Arkadaşlarını uyandırmamak için ne kadar dikkat etse de kapının çıkardığı gıcırtıya engel olamadı. Çıkan ses Özgür'ü bile rahatsız etmiş olacak ki yüzünde acı bir ifade oluştu. Beren sesi duyunca gözlerini açmaya çalışıp etrafa bakındı. Uykusuzluğun verdiği etkiden gözlerini açmakta zorlansa da karşısında kapının girişinde ayakta duran Özgür'ü görebiliyordu. Özgür, Beren'in konuşmasını beklemeden ona doğru eğilerek fısıldadı.

"Tuvalete gideceğim, uyumaya devam et bir şey yok."

Beren sadece kafasının salladı ve tekrardan gözlerini kapatarak uykuya daldı.

Özgür oradan ayrıldıktan sonra kısa ve dar koridordan yürüyerek kapısı açık küçük bir lavabo bulmuştu. İçerisi birkaç dakikadan fazla durulamayacak kadar kirli ve havasızdı. İçeriye girdikten sonra kapı koluna uzanarak kapattı ve paslanmış kilidi çekerek kapıyı kilitledi. Yine bir gürültü çıkartmış oldu ve kendi kendisine kızıverdi.

"Ne aptal adamsın Özgür!"

Nikolai ve Mustafa Hoca da yorgunluktan harap olmuş bir haldeydiler. Ayakta durmak ve gözlerini açık tutmakta ikisi de zorlanıyordu. Dev bir dalga tekneyi olduğundan biraz daha fazla sarsınca ikisi de irkildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Mustafa Hoca.

"Evet, yolunda" dedi Nikolai rotasını kontrol ederek.

"Bizi İzmir'e kadar götürecek mi bu tekne?" diyerek merakla sordu Mustafa Hoca. O da teknenin içerisini süzüyordu. Neden böyle hissettiğine dair bir fikri yoktu ancak içinde ufak da olsa bir kuşku vardı.

Nikolai, Mustafa Hoca'daki paniği hareketlerinden anlamıştı.

"Götürür diye umuyorum. Merak etme."

Mustafa Hoca bu cevap karşısında daha da telaşlanmaya başlamıştı.

"Umuyorum derken?"

"Evet, umuyorum. Garanti mi vermeliyim? Hangimiz bunun garantisini verebiliriz?" dedi Nikolai. Biraz gerilmişti. Haklıydı da. Elinden gelenin fazlasını yapıyordu ve insanlara bir şeyleri kanıtlayacak bir bilgisi de yoktu. O da tıpkı diğerleri gibi sadece en mantıklı olanı yapmaya çalışıyordu. Mantık, bazen bizi yanlış yollara sokabilirdi.

"Hayır garanti ver demek istemedim ama biraz umutsuz konuştun, öyle hissettim. Ayrıca bu tekneyi de sen seçtin," diyerek cevap verdi Mustafa Hoca. Nikolai'nin gerginliğini fark etmiş ve üzülmüştü.

"Hislerimizin bir önemi kalmadı ve ben de hepiniz kadar yoruldum! Tekneleri inceleme fırsatım olmadı! En diri durana karar vermem gerekiyordu ve öyle yaptım. Yanındakiler zarar görmesin diye hızlı karar verip sorumluluk alman gerekebilir. Bize askerlikte bunu öğrettiler!" diyerek çıkışan Nikolai, sesinin şiddetini ayarlayamamıştı.

Mustafa Hoca da sakinliğini koruyamayarak bağırmaya başladı.

"Bunu bana mı öğretiyorsun! Sen yanındakiler için, ben ise insanlık için sorumluluk aldım!"

Üst kattaki bağırışlar, alt kata da oldukça yüksek bir şekilde gelince, Ivan ve Hektor gözlerini ilk açan ikili oldu. Onlardan hemen sonra diğerleri de gözlerini açtı.

Barlas, ani uyanmanın etkisiyle başı dönercesine bir süre kendisine gelemedi ancak kendini toparlamaya çalıştı. Gözlerini ovuşturarak, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum, hadi Hektor yukarı çıkıyoruz," diyerek ayaklanan Ivan, yanında yerde oturmakta olan Hektor'a kolunu uzatarak onu da ayağa kaldırdı.

Gökalp'in de uyandığını gören Barlas, "Biz de bir bakalım Gökalp," dedi ve ayaklandı. Gökalp Beren'e doğru yaklaşarak, "Siz Ada ile burada bekleyin," dedi.

Özgür'ü göremeyen Barlas, tüm odayı süzdükten sonra diğerlerine dönerek, "Özgür?" diye sordu.

"Tuvalette," diye cevap verdi Beren.

Barlas bu cevabın ardından derin bir nefes alarak odadan ayrıldı. Hemen ardından Gökalp de onunla birlikte yukarıya çıkmak için arkasından gitti.

Nikolai ve Mustafa Hoca'nın tartışması daha da alevlenmişti.

"Sen benim yaptıklarımı küçümsüyor musun? Ben önce yanımdakiler sonra da insanlık için uğraşıyorum! Bu yola size güvenerek çıktım! Hem de sizi hiç tanımadan!

Her şeyden de öte kızımı ve eşimi bu yolda kaybettim! Şimdi sen bana gelmiş verilen bir karardan dolayı suçlayıcı bir tavırla yaklaşıyorsun!"

Ivan ve Hektor, Nikolai'nin yanına vardığına gördükleri ve duydukları karşısında şoka uğramışlardı. Hemen arkalarından gelen Barlas ve Gökalp de aynı şekilde şaşkınlıkla tartışmalarına şahit olmuştu. Barlas fazla beklemeden araya girdi.

"Ne oluyor! Hocam ne oluyor!"

Barlas bir Nikolai'e bir de Mustafa Hoca'ya dönerek yaptıkları tartışmanın sebebini soruyordu.

"Hocana sor sebebi!" diyerek bağıran Nikolai, Barlas'ın biraz üzerine gidince burun buruna kaldılar. Gökalp hızla onlara doğru yaklaşarak, "Hey, hey! Hareketlerine dikkat et!" diyerek Nikolai'nin üstüne yürüdü. Ivan ve Hektor da Gökalp'in üstüne yürüyünce ortalık iyice karışmıştı. Kıvılcım alevlenecekken tekne korkunç bir şekilde sarsıldı ve hepsi etrafa savuldu. Denizin ortasında batan gemi ve tekne parçalarından birine hızla vurmuşlardı. Tekne hızla ilerlemeye devam ediyordu. Mustafa Hoca sarsıntının etkisiyle suratını bir köşeye çarpınca kaşında bir kanama meydana gelmişti.

Özgür, kafasını tuvalette kilitlediği kapının kilit kısmına vurarak bayılınca oraya yığılıverdi. Özgür'ün kafasındaki kanama etrafa saçılırken aynı zamanda tuvaletin kilidi de darbenin etkisiyle kırılmıştı. Yaşananların en kötüsü bunların hiçbiri değildi. Şimdi daha da büyük bir felaket

onları bekliyordu. Ada ve Beren'in bulunduğu odanın her bir tarafında, çarpışmanın etkisiyle delikler oluşmuş ve deniz hızla tekneyi suyla doldurmaya başlamıştı.

Ada ve Beren sarsıntının etkisi ile birbirlerine çarpıp yere yığılmışlardı. Kendini toparlamaya çalışan ilk kişi Beren oldu. Neler olup bittiği anlamaya çalışıyordu. Ada ise etrafına bakarak kendisine gelmeye çalışıyordu. Gözleri kapanıp açılırken bulundukları yere hızla dolan suları görüyordu. Beren ise deliklerden hızla su geldiğini görünce sarsıntının tüm etkisini anında unutuverdi ve kendine geldi. Ayağa kalkmaya çalışınca çarpışma etkisinin yarattığı baş dönmesiyle tekrar olduğu yere yığıldı.

"Kalkmamız lazım Ada! Hadi! Kendine gel!"

Ada bir yandan odanın su ile dolmasını izlerken bir yandan da kendisine gelmeye çalışıyor ancak Beren'i duyabiliyordu. Beren ise Ada'nın ona her cevap vermediği her saniye sesini daha da yükseltiyordu.

"Ada kendine gel! Buradan çıkmamız lazım! Ada!"

Ada yanında yüksek ses ile bağıran Beren'e dönerek onunla göz göze gelse de bakışlarındaki baygınlık değişmiyor, gözleri yavaşça kapanıp açılıyordu. Beren'in acilen bir çözüm bulması gerekiyordu ve aklına ilk geleni yaptı. Tüm gücü ile Ada'ya sert bir tokat attı.

"Ada! Burada öleceğiz!"

Ada yediği tokatın etkisi ile saniyelik bir işitme kaybı yaşasa da kendine gelmeyi başarmıştı. İki koluyla Beren'i tuttu ve kafasını sallayarak onu anladığını işaret etti. Beren de Ada'nı kolundan tuttu ve birlikte ayağa kalkabildi-

ler. Ayak bilekleri yavaşça suya batmaya başlamıştı. Deniz suyu, korkunç bir hızla tekneyi dolduruyordu. Ada ve Beren ayağa kalktıktan sonra el ele odadan ayrılarak ve üst kata doğru çıkmaya çalıştı. Beren bir yandan diğerlerine seslenmeye çalışıyordu.

"Yardım edin!"

Gökalp, Beren'in sesini duyar duymaz yerden ayağa kalktı. Alt kata giden merdivenlere doğru etrafa tutunarak ilerlemeye çalışırken Beren ve Ada ile karşılaşınca koşarak Beren'i sımsıkı sardı. Mustafa Hoca kanayan kaşına eliyle silerek yerden doğruldu. Karşısında, sarsıntının etkisiyle sıkışan Nikolai'nin yanına yürüyerek elini uzattı. Nikolai hiç beklemeden Mustafa Hoca'nın ona uzattığı kanlı eli tutarak ayağa kalktı. Ivan, Hektor ve Barlas da saniyeler sonra ayaklandı. Barlas telaşla etrafına bakındı. Bir süre durup tekrar etrafındakilere baktı. Bir şey eksikti ancak kimse o an Barlas'tan önce fark etmemişti, Özgür yanlarında yoktu.

"Özgür?" diyerek Ada ve Beren'e korku dolu gözlerle bakan Barlas, onların yüzündeki şok etkisine şahit olunca sorusunu tekrar yöneltti. "Özgür nerede!"

Beren ve Ada birbirine bakarak aynı anda aynı şeyi söyleyiverdi.

"Özgür!"

Ada ve Beren hızla aşağı koşmaya başlayınca diğerleri de arkalarından gitti. Alt kata iner inmez Beren telaşla kapılara bakınıyordu.

"Özgür nerede bir şey söyleyin!" diye bağırdı Mustafa Hoca.

"Lavaboya gideceğini söyledi!" diye cevap verdi Beren ağlamaklı ses tonuyla. Nikolai ve Ivan alt kattaki üç kapının ikisini açarak hızla içeriye daldı ancak bu odalar lavabo değildi. Su artık tekneyi yutmaya başlamıştı. Geriye tek bir kapı kalmıştı. Barlas kapıyı açmaya çalışıyor ancak kapı açılmıyordu, içeriden kilitlenmiş ve kilidi kırılmıştı.

"Ne yapacağız! Şimdi ne yapacağız!" diye bağırmaya başlayan Beren'i korku sarmıştı.

"Suları boşaltacak vaktimiz yok! Acilen tekneyi terk etmemiz lazım!" diye cevap verdi Nikolai.

Bu konuşmalar sırasında Barlas lavabonun kapısına var gücüyle vuruyor, bir yandan da Özgür'e sesleniyordu.

"Özgür! Özgür iyi misin kardeşim!"

Ada teknenin hızla batmasını kontrol ederken diz kapaklarına kadar gelen su dışında bir yere bakakaldı. Ada'nın hareketsiz bakışları diğerlerinin de dikkatini çekince kimsenin fark etmediği bir durum yaşanıyordu. Özgür'ün içinde olduğu lavabonun kapısının altından gelen su kan ile karışmıştı. Bu durum daha da paniğe sebep oldu.

"Allah kahretsin! Kahretsin!" diye bağıran Gökalp kapıya vurmaya başladı.

Mustafa Hoca bir çözüm bulmaya çalışıyordu lakin zaman daralıyordu.

"Hepimiz burada öleceğiz!" diye ağlayan Beren'i sakinleştirmeye çalışan Ada oldu. Beren şiddetli bir şekilde titriyordu.

Mustafa Hoca kalabalığın bir çözüm olmayacağını düşününce elini Ada'nın omuzuna koyarak, "Siz hemen yukarı çıkın! Hemen!" diye bağırdı.

"Mustafa Hoca haklı! Hadi Ada!" diyerek Beren'in koluna giren Barlas, onlara merdivene kadar eşlik etti.

Kapıyı tekmelemeye devam eden Gökalp bir yandan bağırıyordu.

"Gidin buradan! Hemen!"

Mustafa Hoca Nikolai ile göz göze geldi. Nikolai, Ivan ve Hektor'a döndü.

"Kızların yanına gidin ve yakınlarda bir gemi var mı bakın! Hemen!"

Ivan ve Hektor talimatı alır almaz suların içinde zıplayarak oradan ayrıldılar.

Barlas kapının önüne geri döner dönmez Gökalp ile birlikte kapıyı tekmelemeye başladı. Kapının bu şekilde açılmayacağını düşünen Nikolai, silahına uzanarak tetiği çekti ve kapıya doğru yöneltti. Mustafa Hoca ani bir refleksle silahı havaya kaldırdı.

"Sakın! Özgür'e zarar verebilirsin!"

Nikolai bir süre Mustafa Hoca'nın gözlerini içine baktıktan sonra onun söylediğine hak verdi. Silahını tekrar beline koyarak ellerini başına koydu. Nikolai de bir çözüm bulamıyordu. Gökalp kapıyı açmak için tüm gücünü

harcamış ve yorgun düşmüştü. Bunu fark eden Nikolai kapıya doğru yaklaşarak Gökalp'i omzundan tutup geriye itti ve kapıyı tekmelemeye başladı. Su artık göğüs hizalarına kadar yükselmişti. Özgür ise kapının ardında suyun içinde tamamen süzülmüştü. Onun için zaman bitmek üzereydi. Mustafa Hoca, Gökalp'in şiddetli nefes alıp verişini izliyordu. Gökalp'in beline sarılarak onu oradan uzaklaştırmaya çalıştı. Artık kapının önünde sadece Barlas ve Nikolai kalmıştı. Mustafa Hoca ve Gökalp diğerlerinin yanına yukarıya çıkmış, Gökalp kendisini Beren'in yanına bırakıvermişti.

"Sakin ol, derin nefes al ve sakince bırak!" diyerek Gökalp'in yüzünü seven Beren, kendisinin korkusunu bir kenara bırakmış gibiydi. Alt katta artık zaman tükenmişti. Nikolai kapıyı tekmelemeyi bırakmıştı. Barlas'ın kolundan tutan Nikolai onun da artık yapabileceği bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Kafasını sağa ve sola sallayarak artık Özgür için umudun kesildiğini söylemeye çalıştı.

Barlas nefesini zor da olsa toparlayarak sadece, "Git!" diyebildi.

Nikolai artık dayanacak gücü kalmadığından hiçbir şekilde itiraz etmeden yüzerek merdivenlere ulaştı ve diğerlerinin yanına gelerek kendini yere bıraktı.

"Hanginiz söyledi hatırlamıyorum ama artık hak veriyorum! Hepimiz burada öleceğiz!" diye bağırarak gülmeye başladı. Psikolojisini iyice yitirmiş ve ölümü hissetmeye başlamıştı.

Ay ışığının altında batmak üzere olan bir tekne ve ellerinden gelen tüm mücadeleyi vermiş bir grup insan artık ölümü kabullenmiş gibiydi. Umudun her zaman var olduğuna inanmayı bırakmayan tek kişi Barlas'tı. Özgür'ün bulunduğu lavabonun kapısını tekmelemeyi, tekneyi dolduran suyun çenesine geldiğini hissettiği anda bıraktı. Kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu. Kalbi neredeyse dışarıdan duyulacak şekilde atıyordu. Nefesini toparlamaya çalışırken kendisini ile konuşmayı ihtimal etmiyordu.

"Yapa... yapabilirsin. Yapabilirsin Barlas!"

Üst kattakiler artık tekneden atlamak için dakika sayıyorlardı.

"Her şeyi denedim. Elimden geleni yaptım!" diye konuşan Gökalp, ağlamaya başlamıştı. Özgür'ü ölüme terk ettiğini düşünüyor ve kendisini suçluyordu. Ivan ve Hektor ise etrafı kolaçan etse de yakınlarında en ufak bir deniz aracı göremiyorlardı. Ay ışığı karanlık bir şekilde üstlerine çökmüştü. Gece, onları yutmaya hazırlanıyordu. Barlas artık dudaklarına değen suyun altında kalmadan son kez başını yukarı kaldırarak derin bir nefes aldı ve kendisini suyun altına soktu. Kapının hemen önünde duran Barlas, dar koridordan faydalanarak sırtını duvara yaslayarak ayaklarını kapıya uzattı ve vurmaya başladı. Suyun altında bacakları yavaş hareket etse de her bir tekmede kapı titriyordu. Birkaç tekmeden sonra Barlas birinin ona doğru yüzdüğünü fark etti. Suyun altında görüşü zor olsa da saniyeler geçmeden ona doğru yüzen kişinin

Ada olduğu anladı. Ada hızla ona doğru yüzdü ve aynı şekilde sırtını duvara yaslayarak kapıyı tekmelemeye başladı. Ada'nın bu hareket Barlas'ı daha da hırslandırmış ve umudu daha da artmıştı, Özgür'ü kurtarabilirdi. Ada'nın bu davranışı ise Barlas'a olan hislerinin bir simgesiydi. Adeta kendinden vazgeçmişti. Kapı artık daha fazla darbeye dayanamayarak kırılmıştı. Barlas ve Ada kapının kırılmasıyla birbirlerine bakmış ve ikisinin de gözleri büyümüştü, başarmışlardı. Suda kanlar içerisinde duran Özgür'e doğru yüzerek iki kolundan tutmuş ve üst kata doğru yüzmeye başlamışlardı. Tekne artık denize batacak haldeyken Barlas ve Ada, Özgür ile birlikte diğerlerinin yanına gelince hepsi bir anda ayaklandı.

"Nasıl! Nasıl oldu bu!" diye bağıran Mustafa Hoca Özgür'ü kucaklayıp yere yatırdı. Beren ve Gökalp de Özgür'ün üstüne çullanmıştı.

"Özgür! Kardeşim uyan!" diyerek bağıran Gökalp'i geriye doğru iten Mustafa Hoca, Özgür'e doğru eğilerek suni teneffüs yapmaya başlamıştı.

"Hadi! Hadi Özgür!" sözleri hep bir ağzından çıkmaya başlamıştı.

Mustafa Hoca durmaksızın hareketlerine devam ettikten kısa bir süre sonra Özgür'ün ağzından sular fışkırınca hepsi bir anda sevinç çığlıkları attı. Hepsi tekrar Özgür'ün yanına eğildi.

"Özgür! Özgür bizi duyuyor musun!" dedi Beren ellerini tutarak.

Özgür bembeyaz bir renge bürünmüş, hiç iyi görünmüyordu. Cevap vermediği gibi tepki de vermiyordu. Özgür hayata geri dönmüş, arkadaşlarını bırakmamıştı ancak teknenin batmasına artık saniyeler kalmıştı. Hepsi bunu fark etmişti.

"Atlamamız lazım!" diye bağıran Nikolai, teknenin köşesine giderek beklemeye başladı. Gökalp, Özgür'ün kalkamayacağını anlayınca onu yerden kucaklayarak kaldırdı ve diğerleriyle birlikte Nikolai'nin yanına gitti. İşte şimdi hepsi teknenin ucunda değil, ölümle burun burunaydı.

Gökalp, Beren'in denize bakan korku dolu gözlerini görünce kendisini tehlikeye atacak bir söz söyledi.

"Sırtıma sarıl, kavra beni!"

Beren, o an mantıklı hiçbir şey düşünemediğinden Gökalp'in dediğini yaparak onun sırtına zıplayarak sımsıkı sarıldı. Gökalp titremeye başlamış ve ayakta zor duruyor ama yüzü gülüyordu. Ölüme de gidecek olsa kucağında kardeşi dediği kişi, sırtında ise canından çok sevdiği kadın vardı.

"Üç, iki, bir..."

Hepsi aynı anda ölüme benzeyen, karanlık ve şiddetli dalgalı denize atlayarak suya karıştılar.

Deniz dipsiz bir kuyuya dönüşmüş gibiydi. Hepsi farklı dalgalarla boğuşuyordu. Her birinin de hayatı hep böyleydi zaten, sürekli boğuşma halindeydiler. Önce büyümek için, sonra iyi yerlere gelebilmek, yaşayabilmek için.

Şimdi en kötüsüyle mücadele etmek zorundaydılar, ölümle. Güzel bir hayat yaşamak, yerini hayatta kalabilmeye bırakmıştı. Ivan ve Hektor yıllarca aldıkları eğitimlerden kaynaklı, kolaylıkla su yüzüne çıkabilenlerin başındaydı. Nikolai ise hemen onların ardından ağızından sular fışkırtarak suyun altından çıkıverdi.

Mustafa Hoca da Barlas'ın yardımıyla birlikte derin dalgaların arasından kafalarını suyun yüzeyine çıkartabilmeyi başardı. Suyun altından çıkabilenler telaşla etrafına bakınıyordu. Herkes birbirinin iyi olduğundan emin olmaya çalışırken Beren'in bağırışları dikkatleri kendi üstüne toplamaya yetti.

"Yardım edin! Buradayız!"

Herkes Beren'e doğru yüzmeye başlamıştı. Beren'in yanına yaklaşıldığında görünen manzara hiç de mutlu edici değildi. Suyun yüzeyinde durmaya çalışan Beren, bir yandan da Özgür'ü tutmaya çalışıyordu. Bu görüntü hepsinin aklına aynı soruyu getirmişti. Gökalp ve Ada neredeydi?

"Yetiştik tamam! Yanındayız! Sakinliğini korumaya çalış geçti!" diye bağıran Barlas, Beren'in kollarının arasında duran Özgür'ü ondan alarak kendi kollarına sardı. Beren az da olsa rahatlamıştı ama dört bir yana dönerek deliler gibi Gökalp'i arıyordu.

"Gökalp! Gökalp nerede!"

Nikolai, bir yandan Beren'i sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da yüksek dalgalarda sarsılmadan yüzmeye çalışıyordu. Beren'in telaşı yükselirken Nikolai

hızlı bir hareketle Beren'i arkasından kavrayarak kendisine kenetledi.

"Bırak beni! Bırakın!"

Gökalp tahmin edildiği gibi suyun altındaydı. Özgür ve Beren'i taşıyarak suya atladığında Ada'nın hemen yanında dibe doğru battığını görmüştü. Ada suyun yüzeyini bulamamış olsa gerek kıvrandıkça dibe ilerlemişti. Gökalp, Özgür'ü Beren'e teslim edip sudan çıkmalarını el işaretleriyle gösterdikten sonra Beren boğulma korkusu ile Özgür'ü kavrayıp söylediğini yapmıştı. Oldukça yorulan Gökalp, kendini riske atarak Ada'ya doğru suyun daha da dibine doğru yüzmeye başlamıştı. Ada inanılmaz bir korku içerisinde kendisini boğuyordu. Etrafında dönüp dururken ne yöne doğru yüzmeye çalıştığı hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Tek istediği suyun içinden çıkabilmekti. Nefesi gittikçe daralıyor, kalbi yerinden çıkacak kadar ağırlaşmaya başlıyordu. Pes edip kendisini bırakacağı an geldiğinde hareketleri yavaşça durdu. Gözlerini yavaşça kapatarak daha fazla mücadele etmek yerine kendisini ölüme teslim etti. Ada'nın da ölümün de hesaba katmadığı bir şey vardı, Gökalp. Ada'yı sert bir şekilde hızlıca üstündeki yağmurluktan yukarıya doğru çekilince gözleri tekrar açılıverdi. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor, yaşadığı durumun rüya ve gerçeklik arasındaki doğruluğu çözmeye çalışıyordu. O bu durumu anlamaya çalışırken gözleri ise onu hızla yukarı doğru çeken Gökalp'i seyrediyordu. Saniyeler içerisinde ikisi de aynı

anda diğerlerinin endişeli bakışları arasında suyun yüzeyine çıkarak yankı yapan bir ses tonuyla derin derin nefes almaya başlamıştı. Nefeslerini sonuna kadar tüketmişlerdi, belki de birkaç saniye geç çıkmaları onların hayatının sonu olabilirdi.

2. BÖLÜM

DENİZİN ORTASINDA ATEŞ ÇEMBERİ

Ada kurtulmanın verdiği heyecan ile üstlerine yağan yağmurlardan daha yoğun bir şekilde ağlamaya başladı. Aklını yitirecekti, ölümle dans bu olsa gerekti. Artık suyun altı da üstü de onlar için ölümdü. Bir yandan dev dalgalar ve onları yutacak gibi duran deniz, bir yandan ise durmak bilmeyen ve şiddetli bir şekilde devam eden yapay yağmurlar ve gök yüzünü aydınlatan şimşekler. Hepsi birbirlerine doğru yüzmeye başlamıştı.

"Neden! Neden bunu yaptın!" diye bağıran Beren, Nikolai'nin kollarından kurtularak Gökalp'e doğru hızla yüzerek yanına yaklaştı.

"Onu bırakamazdım, suyun içinde yolunu kaybetmiş dibe doğru batıyordu," diyerek cevap verdi Gökalp nefes nefese.

Mustafa Hoca da Ada'nın yanına yüzerek ona destek olmaya çalıştı.

"Artık yanımızdasın, sakın korkma!"

"Şimdi ne yapacağız!" diye sordu Nikolai.

Birisinin bu soruyu sorması gerekiyordu ama hiçbiri cevabı bilmiyordu.

"Burada daha fazla duramayız! Yüzmekten başka ne yapabiliriz!" diyerek bağırdı Barlas. Şiddetli yağmur ve dalgaların sesleri birbirlerini duymalarını zorlaştırıyordu.

"Ne kadar dayanabiliriz! Ne tarafa yüzeceğiz onu bile bilmiyoruz!" dedi Mustafa Hoca ve sözlerine devam etti. "Yüzerek gücümüzü harcamak yerine suyun üstünde durmaya çalışalım daha az yoruluruz. Gün doğumuyla en azından yönümüzü buluruz!"

Mustafa Hoca sözlerinin bir kısmında haklıydı ancak gün doğumuna saatler vardı ve suyun üstünde kalmayı başaracaklarının da garantisi yoktu.

Ivan bu durumlarda fikir belirtmeyi pek sevmese de şaşırtıcı bir şey söyleyerek kararı kesinleştirmiş oldu.

"Yüzmek yerine beklemek en doğrusu, haklısın. Böyle yapalım!"

Ivan'ın sözünden sonra farklı bir fikir ortaya çıkmayınca Mustafa Hoca'nın dediği yapılacaktı ancak bu defa ölüm değil yaşam belirtisi onlara yaklaşıyordu. Hayatta da bazen şans hiç beklemediğimiz bir anda bizi buluverirdi, umudun her zaman var olduğu gibi. Bir geminin ışığı yavaşça onlara yaklaşıyor, karanlıktan dolayı tam olarak gözükmüyordu.

"Şuraya bakın! Şuraya bakın!" diye bağıran Barlas, bağırmaya devam etti. "Buradayız! Hey!"

Barlas'ın gösterdiği yere baktıklarında hepsi aynı şeyi

görmüştü. Karanlığın içindeki ufacık bir ışık bir insanı ne kadar mutlu edebilirse o denli heyecanlı ve mutlulardı. Olabildiğince bağırmaya başladıklarında gemi güvertesindeki sessizlik bir anda yerini bir grup insanın seslerini devir almıştı.

"Hey! Bu taraftayız!"

"Buradayız! Lütfen!"

Güvertede sohbet etmekte olan iki deneyimli asker İlayda Yıldıray ve Yağız Kaplan'ın dikkati bu seslerle dağılınca oturdukları yerden hızlıca ayağa kalkıp ellerini silahlarına uzattılar.

"Benim duyduğumu sen de duydun mu!" diye sordu İlayda.

"Duydum, komutana haber vereyim!" diyerek içeriye koşan Yağız, komutanları Alparslan Demirsoy'un dinlendiği odanın kapısına normalinden daha sert bir şekilde vurmaya başladı. Komutan Alparslan Demirsoy'un gözleri, adeta hazırda bekleyen bir robot gibi açılarak silahını kavradığı gibi ayağa kalktı.

Kapıyı sert bir şekilde açan Alparslan, karşısında kaşları çatık bir şekilde ona bakan, ama aslında rahatsız ettiği için endişe içerisinde duran askeri Yağız'ı gördü.

"Yağız? Ne oldu bu saatte!"

"Komutanım sesler! Denizden sesler..."

Yağız'ın sözleri tamamlanmadan Alparslan Komutan, hızla güverteye yürümeye başlayınca geminin içindeki diğer askerler de komutanlarının anormal yürüyüşünden et-

kilenerek arkasından gitmeye başlamıştı. Gemide hareketlilik başlamış, tüm ışıklar açılmış, adeta alarm verilmişti. Komutan Alparslan, onlarca kapıdan geçtikten sonra merdivenleri tırmanarak güverteye çıkabilmişti. Sert rüzgâr ve yüksek dalgalar gemiyi sarsıyordu ancak Alparslan gecenin karanlığında bir Tanrı gibi ay ışığıyla parıldama konusunda yarışıyor ve kıpırdamadan etrafına bakıyordu. Kırklı yaşlarda, kurşun geçirmez bir vücut yapısı var gibi, uzun ve iriydi. Saçları ne çok uzun ne de çok kısaydı. Rüzgârların hareket ettirdiği tek şey yağmurluk görünümlü zırhıydı. Kara kaşları ve kara gözleriyle etrafı hızlıca süzerken yanına koşan askeri İlayda ile göz göze geldi.

"Komutanım!" diyerek başını hızlı bir şekilde hareket ettirerek selam veren İlayda, geminin sol çaprazını gösterdi. "Şu taraftan ses geliyor!"

Alparslan Komutan askerinin gösterdiği yöne doğru seri adımlarla ilerleyerek kaşlarını iyice çattı. Gözleri bir kartal gibi etrafı süzerken saniyeler sonra gördüğü manzara karşısında gözleri ve burun delikleri aynı anda büyüdü.

"Fenerler!"

Alparslan Komutan'ın ağzından çıkan bu kelimeden saniyeler sonra gemiden karanlığı yaran bir ışık saçıldı. Yağız ise fenerin aydınlatması gereken yeri söylemek için, boğaz yırtan bir ses şiddetiyle bağırdı.

"Saat on yönü!"

Sanki gemiyi tek bir kişi yönetiyormuşçasına söylenen her şey aynı anda oluyordu. Disiplin bu olsa gerekti. Ge-

miden saçılan fener ışığı doğru adrese vardığında, bir grup insan dalgaların arasından ellerini sallamaya çalışıyordu.

Alparslan Komutan insanları görür görmez, "İlayda, çabuk botları ayarlayın! Çabuk!" diye emir verdi.

Gördükleri kişiler Mustafa Hoca, gençler, Nikolai ve askerlerinden başkası değildi.

Gemi'nin rotası onlara doğru çevrilmiş ve hızı yavaşlamaya başlamıştı. Aralarındaki mesafe iyice azalırken güvertedeki hareketlilik ve hazırlık da artmıştı. Askerler ellerinde silahlarla pozisyonlarını çoktan almıştı. Alparslan Komutan artık göz göze gelecek yakınlığa ulaştığında sadece hayatta kalmaya çalışan bir insan topluluğu görünce herhangi bir sıkıntının yaşanmayacağından emindi. Askerler komutanlarından emir beklerken sessizliği bozan Beren'di.

"Lütfen, lütfen alın bizi!"

Alparslan Komutan ve askerler iyice şaşırmıştı. Onların Türk olduklarını anlamışlardı. Alparslan Komutan hemen eliyle askerlerine talimatı verdi. Askerlerden bazıları botlarla suya atlayarak Mustafa Hoca ve diğerlerine doğru yaklaştı. Artık yağmurlukları kullanılmayacak hale gelmiş, hatta zarar görmüştü. Bu yüzden askerler temkinli yaklaşıyordu. Hepsi hızlı botlara bindikten sonra kısa süre içerisinde geminin merdivenlerine ulaştı. Sırasıyla merdivenleri çıkarak güverteye ulaştılar. Merdivenlerden en son çıkan askerlerdi ve güverteye ulaşır ulaşmaz önce botu, daha sonra da merdiveni yukarıya taşımışlardı.

Alparslan Komutan, askerlerine silahlarını indirme emri verdikten sonra hepsini teker teker süzdü. Hiçbiri iyi görünmüyordu.

"Kimsiniz, burada ne işiniz var! Türkçe konuştunuz ama burası Yunan-Türk karasuları sınırı, hatta sizi almak için sınırı ihlal bile etmiş olabiliriz!" diye kükredi Alparslan Komutan.

"Ben Mustafa Demir!" diyerek cevap verdi Mustafa Hoca.

Gemideki herkes bu ismi duyar duymaz birbirlerine baktı. Alparslan Komutan ise kurşun yemiş gibiydi. Kimseden ses çıkmamıştı. Yutkunarak ismini tekrarladı.

"Mustafa Demir? Doğru mu anladım?"

Mustafa Hoca tepkilerine anlam veremiyordu. "Evet! Ben Mustafa Demir! Bilim insanıyım! Bunlar da benim arkadaşlarım!"

Alparslan Komutan, İlayda ve Yağız'a dönerek, "Hemen telsizden bilgi verin!" diye bağırdı.

Tekrar Mustafa Hoca'ya dönen Alparslan Komutan'ın yüzünde acı bir tebessüm oluşmuştu.

"Her şeyi konuşacağız, önce bir içeri girip kontrol odalarında temizlenin, daha sonra sorgu odasında konuşacağız!" diyen Alparslan'ın sözü biter bitmez kulakları sağır eden bir şekilde alarm çalmaya başladı.

Gökalp alarm sesini duyar duymaz Beren'i sararak kendine hapsetti.

"Bunlar da kim! Sizin planınız mıydı bu!" diyerek sila-

hına yönelen Alparslan, askerlerine dönerek el hareketleriyle talimat vermeye başlamıştı. "Herkes yerlerine!"

"Hayır! Bizim teknemiz battı! Biz Türkiye'ye geçmeye çalışıyoruz sadece!" diye bağıran Mustafa Hoca tedirginliğini koruyamamaya başlamıştı. "Bizim bir suçumuz yok!" Hemen arkalarında duran askerler pozisyon almış ve silahlarını Mustafa Hoca'ya doğru yöneltmişti.

"İndirin şu silahları!" diye bağıran Barlas'ın omuzdan tutup geriye çeken Nikolai oldu. Nikolai belindeki silahına uzanarak askerlere doğru nişan aldı.

"Saçmalıyorsunuz! Yapmayın!" dedi Mustafa Hoca ve birbirine uzatılan silahların tam ortasına geçerek ellerini havaya kaldırdı.

"Kıpırdamayın! Burada bekleyeceksiniz!" diyen Alparslan, askerlerine silahlarını indirme talimatı verdikten sonra onlara doğru yaklaşan gemilere doğru bakmaya başladı.

Onların bölgesine yaklaşan üç adet Yunan sahil güvenlik gemisi fenerlerini açarak Alparslan Komutan'ın gemisini gündüze çevirdi.

"Herkes yerlerine! Herkes yerlerine!" diyerek denizi titreten Alparslan Komutan'ın yüzü, sanki en mutlu günüymüşçesine bir ifadeye bürünmüştü.

Herkes yerlerine koşuştururken Alparslan Komutan gemisinin en önünde, tek başına ve dimdik onlara doğru yaklaşan gemileri beklerken, silahıyla konuşuyor ve şarjörünü kontrol ediyordu.

"Onlar çoktu diye biz ne zaman geri çekildik? Unutmuşlar hatırlatalım, biz Türk ve daha deliydik."

Alparslan Komutan bu konuşmayı yapmadan hemen önce bir gözüyle karşıdan gelen gemilerdeki Yunan bayraklarını görmüştü.

Karşıdan gelen Yunan gemileri, sayıca üç katlarıydı ancak Alparslan Komutanın liderlik ettiği gemideki tüm askerlerin yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı. Ivan ve Hektor askerlerin yüzündeki gülümsemeye bakarak anlam vermeye çalışıyorlardı. Bazı sözler galiba gerçekti, savaş Türk'ün düğünüydü. Yunan gemileri iyice yaklaştıktan sonra iki tarafta artık gemilerin fenerlerinden dolayı adeta şafak sökmüşçesine birbirlerini görebiliyordu. Yunan gemisinde bulunan komutan eline bir megafon alarak İngilizce konuşmaya başladı.

"Yunan karasularında ne işiniz var! Derhal bu bölgeyi terk edin!"

Alparslan Komutan askerinin hızla getirdiği megafonu eline aldı ve cevap vermek için düğmeye bastı.

"Hava şartlarından dolayı bu bölgeye sürüklenen bir Türk teknesi vardı, insanlarımızı kurtarmak için giriş yapmak durumda kalmak. Henüz bilgi geçmedik çünkü olay henüz yeni yaşandı. Kuralları biliyoruz ve çıkış yapıyoruz."

Yunan komutan, bir taraftan Alparslan Komutan'ı dinlerken bir yandan gözleri bir teleskop gibi geminin güvertesindeki insanları kontrol ediyordu. Gözleri Mustafa Hoca'yı görür görmez kafasını hafifçe kaldırarak kaşlarını

çattı. Kafasına bir şey takılmış olsa gerek, sanki Mustafa Hoca'yı tanıyor gibiydi. Hiç tereddüt etmeden megafonu tekrardan eline alan Yunan komutan, gözlerini Alparslan Komutan'a çevirdi.

"Bekleyin! Kurtardığınızı iddia ettiğiniz insanlar belki de Yunan vatandaşıdır. Kimlikleri tespit edilecek!"

Alparslan Komutan dişlerini sıkarak burnundan solumaya başlamıştı.

Yunan gemilerinden diğer ikisi Türk gemisinin sağına ve soluna manevra yaparak bir nevi kıskaca almışlardı. Yunan komutanın dediği olacak, gemi aranacaktı. Mustafa Hoca başta olmak üzere diğerleri de tedirgin olmaya başlamıştı. Neden bir anda arama yapmak istemişti diye düşünmeye başlamışlardı. Yunan komutanın bulunduğu gemideki askerler aramak yapmak için bir deniz botu hazırlayarak suya indirmeye başlamıştı. Yunan askerler bota binmeden hazırlıklarını yaparken bir asker Yunan komutanın yanına yaklaştı. Komutan askerinin kulağına bir şey fısıldamıştı. Sanki bir talimat almışçasına kafasını sallayıp selam veren asker, yağmurluğunu kontrol ettikten sonra silahını hazırlayarak bota binen son kişi oldu. Hücum botuna benzeyen bir araçla Alparslan Komutan'ın gemisine doğru ilerlemeye başladılar. O sırada tedirgin bir şekilde bekleyen Mustafa Hoca ve yanındakileri gören Alparslan Komutan onları rahatlatmaya çalıştı.

"Merak etmeyin, bu rutin bir kontrol. Mustafa Bey size sorduklarında kimliğinizi düşürdüğünüzü söyleyin, tıpkı

bizim gibi onlar da sizin kim olduğunuzu biliyor olabilir. Adınızı ve soyadınızı farklı söyleyin."

Hepsi donakalmıştı. Alparslan Komutan'ın söyledikleri ne anlamaya geliyor diye düşünmeye başladıklarında tedirginlikleri daha da artmıştı. Beren o sözlerden sonra yutkunarak Gökalp'e iyice yaklaşarak beline sarıldı. Özgür'ün durumunu kontrol eden Barlas ve Ada, arkadaşlarının bir an önce yardıma ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Nikolai de bulunduğu gemiyi süzdükten sonra Ivan ve Nikolai ile göz göze geldi. Bir adım daha onlara yaklaşarak sessizce fısıldadı.

"Burnuma kötü kokular geliyor, hazırlıklı olun ama belli etmeyin."

"Anlaşıldı!" dedi Ivan sakince silahının şarjörünü kontrol etmeye başladığında.

Nikolai şimdi de bir yandan etraflarını saran gemileri süzerek olası bir durumda yapacağı planı düşünmeye başlamıştı. O sırada Yunan botundaki askerler onlara yaklaştı ve merdivenin inmesi için işaret verdiler. Türk gemisindeki askerlerden biri Alparslan Komutan'a dönerek onay almayı bekledi. Alparslan Komutan derin bir nefes alıp bıraktıktan sonra kafasını sallayarak gözlerini kapatıp açtı. Bu işaretle birlikte merdivenin inmesi bir oldu. Yunan askerler dikkatli bir şekilde merdivenlerden çıkmaya başladı. Merdivenden ilk çıkan asker pozisyon olarak Türk askerlerine doğru silahını uzattı. Bu hareketle birlikte gemideki tüm Türk askerleri aynı anda nişan aldı. Alparslan Komutan elini havaya kaldırdı ve tekrar

indirince askerleri silahlarını yavaşça tekrar indirdi. Yunan komutanın kulağına fısıldadığı asker ise merdivenden çıkar çıkmaz silahını yağmurluğunun dışında bulunan silah kılıfa bıraktı ve sırtından elektronik bir alet çıkartarak isim sorgusuna başladı.

"Adın!"

Soru sorulan ilk kişi Gökalp oldu.

"Bahadır!" diye yanıt verdi Gökalp, ses tonu hiç bu kadar sert olmamıştı.

Yunan askeri Gökalp'in cevabından sonra ona iyice yaklaşarak burun buruna kadar geldi. Gemide yoğun yağmur ve denizin çıkartmış olduğu seslere rağmen ölüm sessizliği hakim oldu. Ufak bir kıvılcım yağmur damlalarını kurşuna çevirebilirdi. Gökalp gözlerini Yunan askerinden ayırmıyordu. Beren ise o sırada Gökalp'in hemen yanında kolunun altında ona sarılı bekliyordu. O da korkudan titremeye başlamıştı. Yunan askeri bir adım geri çekilerek elindeki aletle Gökalp'in suratının fotoğrafını çekti. Bu durum oldukça rahatsız ediciydi. Onların karasularında olduklarından olabildiğince rahat hareket edebiliyorlardı. Yunan askeri yerde Özgür'ün başında duran Ada'nın kolundan tutarak onu sert bir şekilde ayağa kaldırdı.

Canı acıyan Ada bir anda sinirden deliye döndü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen hayvan herif!"

Barlas ve Mustafa Hoca aynı anda Yunan askere doğru adım atınca diğer Yunan askerleri silahlarının namlularını Barlas'a doğrulttu.

"Ha ha ha! Sakın bir adım daha adım atayım deme! Yoksa bir daha adım atacak bir bedenin olmaz!" diyerek gülümseyen Yunan asker, Barlas'ı görmezden gelerek Ada'ya odaklandı.

"Canını acıttığım için özür dilerim güzellik, canını bu şekilde acıtmak istemezdim ama sertlik severim."

Alparslan Komutan'ın birkaç metre arkasında bekleyen İlayda ve Yağız birbirlerine bakmaya başladı.

"Bu köpekleri buradan sağ mı çıkartacağız?" diye sordu İlayda.

"Elimde olsa çiğ çiğ yerim!" dedi Yağız kaşlarını çatarak.

Alparslan Komutan kafasını gökyüzüne doğru kaldırarak karanlığı aydınlatan ay ışığına baktı. Bir yandan da yavaş yavaş pus çökmeye başlamıştı. Bu durum onun yüzünde hafif bir tebessüme sebep oldu. Ada, Yunan askerine cevap vermeyi bırakmıştı. Yunan asker ise Ada'nın fotoğrafını çekti ve tekrar gülümseyerek ona iyice yaklaştı. Ada'nın kulağına hafifçe eğilerek fısıldadı.

"Bu fotoğrafı odama asacağım."

Ada bu sözden sonra tekrar yere eğilerek Özgür'ü kontrol etmeye başladı. Kontrol sırası Mustafa Hoca'ya gelmişti. Yunan asker Mustafa Hoca'ya yaklaşarak ona sinirli bir şekilde bakmaya başladı.

"Adını söyle! Sormamı neden bekliyorsun yaşlı bunak!"

"Mustafa!" diye bağırdı Mustafa Hoca.

Yunan askeri Mustafa Hoca'nın da fotoğrafını çek-

tikten sonra bir süre beklemeye başladı. Gemidekiler bu kontrolün bir anca bitmesini bekliyordu. Sanki saniyeler saatler gibi geçmeye başlamıştı. Bir dakikaya yakın bir süre sonra Yunan askerine telsizinden Yunanca bir bilgi geldi. Yunan askerinin göz bebekleri bir anda büyüyüverdi. Arkasını dönerek Yunan Komutan'a baktı. Yavaş bir şekilde tekrar Mustafa Hoca'ya dönerek birkaç adım attı. Aralarında santimetreler kalmıştı.

"Adın ve soyadını tekrarla!" dedi Yunan askeri nefret eden bir ifadeyle.

"Adım Mustafa," dedi Mustafa Hoca. "Soyadım Kemal!"

"Mustafa Kemal mi?" diyerek yanıt verdi Yunan asker. Sanki kafası karışmıştı.

Ancak kafasının karışmasından ziyade daha da sinirlenmişe benziyordu. "Kimliğini çıkart!"

Sinirler iyice gerilmişti. Büyük bir tufan kopacak gibiydi. Puslu hava ise tamamen ortalığa çökmüştü. Türk askerlerinin yüzleri, Alparslan Komutan'dan sonra gülmeye başlamıştı. Sanki hepsi puslu havayı seviyor gibiydi.

"Kimliğim yok! Düşmüş olmalı!" dedi Mustafa Hoca inandırıcı bir şekilde. Perişan halde görünmeleri bunu doğruluyor gibi dursada Yunan asker, diğer askerlere dönüp Yunanca emir verdi. Askerler Mustafa Hoca'nın yanına gelerek kollarına girdi.

"Bunu yapamazsınız!" diye bağıran Barlas, Mustafa Hoca'yı tutmaya çalışıyordu.

Alparslan Komutan onlara doğru yürümeye başlamıştı.

Her bir adımı deprem etkisi yaratıyordu. Yunan askerler sanki Azrail onlara doğru yaklaşıyormuşçasına Alparslan Komutan'dan gözlerini ayıramamıştı. Yanlarına geldiğinde ise hepsi yutkunmaya başlamıştı.

"Buna izin veremem, bu insanlar Türk! Şimdi siz de bu gemiden gidiyorsunuz!"

Türk askerleri tekrar silahlarını kaldırarak nişan aldı. Nikolai, silahını yavaşça kavradıktan sonra Ivan ve Hektor'a yapmaları gereken şeyi söyledi.

"Ivan sen solumuzdaki gemiyi, Hektor sen de sağımızdaki gemiyi... Hazır ve dikkatli olun!"

Nikolai birazdan kıyametin kopacağından emindi. Bir yandan yaşanmasını tahmin ettiği şeye hazırlanırken bir yandan da artık savaşmaktan yorulmuş bir ruh hali vardı. Alparslan Komutan'ın söylediği sözden sonra Yunan asker Mustafa Hoca'nın kolunu kavrayarak,

"Bu adam bizimle gelecek! Burası bizim bölgemiz, biz ne dersek o!" dedi ve arkasını Alparslan Komutan'a dönerek merdivenlere doğru bir adım attı. Mustafa Hoca, Yunanlılar ile birlikte oradan gideceği sırada Alparslan Komutan, Yunan askerinin omuzundan tutup kendisine doğru çevirerek sert bir kafa attı. İşte tam da bu anda yağan yağmur yerini kurşunlara bırakmıştı. Kafa darbesiyle yere yığılan Yunan askerinin yüzü kan içindeydi. Mustafa Hoca çatışma başlayınca kendisini güverteye sabitlenmiş bir şekilde duran demir halatının arkasına koşarak sakladı. Herkes bir yere savrulmuştu. Türk gemisindeki Yunan

askerleri kısa süre içerisinde öldürülmüştü ama asıl kıyamet şimdi başlıyordu. Geminin üç tarafı da Yunan deniz kuvvetlerine ait gemiler tarafından sarılmıştı. Üç Yunan gemisi, arasına aldığı Türk gemisine sayısız kurşun yağdırmaya başlamıştı.

"İlayda! Yağız!"

Alparslan Komutan'ın sesi, tüm sesleri bastırmıştı. İlayda ve Yağız çatışmanın arasında ona doğru koşarak yanına eğildi ve sırtlarını düşman mermilerine doğru büyük varillere yasladılar.

"Komutanım! Emriniz nedir!" diye sordu Yağız nefes nefese.

"İkiniz de içeri girin, acil destek talep edin! Ayrıca bu Mustafa denen kişi bize lazım. Onu ve yanındakileri de içeri götürüp en güvenli yerde koruyun!"

"Anlaşıldı komutanım ama siz?" dedi İlayda silahı kontrol ederken.

"Ben buradayım, eğer o adam burada ölürse bizim de ölümümüz yakındır. Dediğimi yapın hadi!"

"Seni koruyacağım, sen onları al!" dedi İlayda ve dizlerinin üstüne kalkarak geriye doğru saymaya başladı. "Üç! İki! Bir! Şimdi!"

İlayda korkusuz ve yetenekli bir askerdi. Sayılar onun için önemsizdi. Onun için önemli olan tek şey cesaretinin büyüklüğüydü. Onun davranışları arkadaşlarını da cesaretlendiriyordu. Yağız koşmaya başlayınca İlayda yaylım ateşine başlayarak arkadaşını korumaya çalışıyordu. Ya-

ğız çapraz koşu manevraları yaparak kurşunların hedefi olmadan Mustafa Hoca ve ekibinin yanına kadar ulaşmayı başarmıştı.

Ivan ve Hektor karanlık sulara atlayıp gözden kaybolmuştu bile. Nikolai yaşanacakları önceden kestirmiş olmalıydı. Yaşanan olay bir Türk-Yunan savaşı değil, hayatta kalma ve hayatta tutma meselesiydi. Nikolai ise Mustafa Hoca'yı korumak uğruna bu yolda eşini ve kızını toprağa koymuştu. Artık düşüneceği bir şey de kalmamıştı ve çoktan çatışmaya dahil olmuştu. Mustafa Hoca ve gençlerin bulunduğu yere biraz uzakta kalmıştı ancak gözleri onların üzerindeydi. Çatışmanın henüz başında üstüne yağmurdan daha fazla mermi yağdığı için yanlarına gitmek yerine biraz daha savaşması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Karanlık sulardan ilk çıkan Ivan oldu. Karanlığın içinde kaybolmuş, geceye dönüşmüştü. Olabildiğince sessiz bir şekilde Yunan gemilerinden birine sızmayı başarmıştı. Üstündeki yağmurluk onun hareketlerini biraz kısıtlasa da yükselen silah seslerinden başka bir ses duyulmuyordu. Hektor da aynı şekilde Ivan'dan birkaç dakika sonra bir diğer Yunan gemisinin güvertesine çıkmayı başarmıştı. Hektor güvertenin arkasından çıktığı anda önünde duran Yunan askerine doğru yavaşça yaklaşmaya başlamıştı. Adımlarını her bir seferinde daha da yavaşlatsa da şans yanında değildi ve yerde birikmiş olan su birikintisine bastığı anda normalinden yüksek bir su sesi duyulunca Yunan asker hızlı bir şekilde arkasını dön-

dü. Hektor sudan çıktığı için yağmurluğu normalden daha da fazla ıslaktı ve biraz ürkütücü görünüyordu. Yunan asker tepki veremeden Hektor ani bir manevrayla boynunu kırarak onu etkisiz hale getirdi. Avına başlamış bir seri katil gibi geminin içerisine doğru sessiz ve daha dikkatli bir şekilde yürümeye devam eden Hektor, bir yandan da gözleriyle etrafı süzüyordu.

Türk gemisi oldukça yara almıştı. Türk askerleri var gücüyle karşılık vermeye çalışıyordu. Beren, Gökalp, Barlas, Ada ve Özgür, Mustafa Hoca'nın bulunduğu yerde saklanıyordu. Özgür'ün durumu her geçen saniye kötüleşmeye devam ediyordu. Beren ise artık korkudan hissizleşmişti, sadece titriyordu. Titremesi korkudan mı yoksa ıslak bir şekilde soğuk ve denizin sert rüzgârlarına maruz kaldığından mıdır bilinmez, oldukça şiddetli bir şekilde bedeni titreyerek sarsılıyordu. Gökalp bu titremeyi durdurmaya çabalıyor, Beren'i sararak ısıtmaya çalışıyordu ancak kendisi de Beren kadar olmasa da titriyordu. Beren Gökalp'in kolları arasında Alparslan Komutan'ı izliyordu. Ona bakarak cesaretlenmeye ve korkusunu azaltmaya çalışıyordu. Alparslan Komutan şarjörü biten silahının mermilerini değiştirmek için eğilerek sırtını güvertede bulunan demir korkuluğa yasladığında ona bakan Beren ile göz göze geldi. Beren'in korku dolu bakışları ve titremesi onu daha da hırslandırmıştı. Beren'e o an yapabileceği en içten ifadeyle gülümsemeye çalıştı ancak onun da gözlerinde kendi askerlerinden üç kat fazlasıyla çarpışmanın

verdiği düşünce vardı. O an o ufak gülümseme Beren'i az da olsa rahatlatmıştı. Beren daha da rahatlayacak gibi olacağı anda Alparslan Komutan silahının şarjörünü yenileyip ayaklanınca kolundan vurularak yere yığılıverdi. Beren'in titremesi yerini büyük ve acı bir çığlığa bıraktı.

"Komutan vuruldu!"

"Komutanım!"

"Komutanım! Alparslan Komutanım!"

Geminin dört bir yanından askerlerin bağırışları Beren'in çığlığını bastırmıştı. Alparslan Komutan yere yığılınca tekrar sürünerek sırtını yaslayıp hızlı hızlı nefes almaya başladı. Üstündeki yağmurluğun delindiğini fark etmiş ve pek kan izi görememişti.

"Ben iyiyim!" diye bağıran Alparslan Komutan tekrar silahını kavrayarak ayaklandı ve Yunan gemisine doğru mermilerini boşaltmaya başladı.

Ivan belinden çıkarttığı bıçakla bir yılan gibi karanlığın içinde süzülerek önüne gelen her Yunan askerini sessizce öldürüyor ve yine soğukkanlı bir şekilde adımlarına devam ediyordu. Öldürülen askerler Türk gemisinden gelen kurşunların hedefi olduğu düşünülüyordu. Çatışmanın içerisinde kimse gemisinde bir düşmanın bu kadar rahat hareket edeceğini düşünmüyordu. Ivan ise kolaylıkla Yunan gemisinin mühimmat deposuna sızmak için geminin iç kısmına girmeyi başarmıştı. Koridorda inanılmaz bir telaş vardı. Askerlerin her biri bir tarafa koşuşturuyor ve bağırıyordu. Ivan ise saklana saklana koridorda ilerliyor-

du. Mühimmat deposunun kapısını bulmak onun için pek de zor olmamıştı. Askerlerin her biri mühimmatsız bir şekilde o depoya giriyor ve silahlı ve zırhlı bir şekilde odadan koşarak çıkıyordu. Ivan soğukkanlı bir şekilde doğru anı bekliyordu ancak hem depo hem de koridor bir an olsun boş kalmıyordu. Ivan bir anlık sessizliğin etkisine kapılarak kafasını yavaşça koridora doğru uzatınca karşıdan ona doğru gelen asker ile birbirlerini görecek gibi olunca hızlıca kendisini geri çekti. Yunan asker bir şey gördüğüne emindi ama aklına bir düşman olduğu gelmedi. Her şeye rağmen burnuna kötü kokular gelen Yunan asker adımlarını ağırlaştırdı ve silahını sıkı bir şekilde kavradı. Ivan sırtını duvara yaslayarak gözlerini kapattı. Yaptığı hatanın ve şanssızlığının üzüntüsü yaşıyor gibiydi ama zaman buna elverişli değildi. Yanındaki odaya girmekten başka çaresi yoktu. Gireceği oda da bir çıkış yolu değildi ancak ona doğru gelen askerin en azından şu an bulunduğu yerde birini görmemesi odaya da girmemesine sebep olabilirdi. Ivan bıçağını sert bir şekilde tutarak hemen yanındaki odanın kapısını açtı. Kapının kilidi açılır açılmaz hızlı bir şekilde kapıyı sonuna kadar araladı. Şans tersine dönüyor gibiydi. Odanın boş olması pozitif bir durum olsa da bu yakalanmayacağı anlamına gelmiyordu çünkü saklanabileceği bir şey yoktu. Ivan odaya girer girmez kapıyı tekrar yavaş bir şekilde kapattı. Artık beklemekten başka bir çaresi yoktu. Kapıyı karşısına aldı ve bıçağını sert bir şekilde tutarak hazır bir şekilde

saldırı pozisyonuna geçti. Kapı açıldığı anda saldıracaktı, planı buydu. Zamanın darlığı düşünmesini engelliyor, bu durum da plan yapamamasına sebep oluyordu. Şu an düşündüğü tek şey ölmemek için öldürmekti. Yunan asker Ivan'ın saklandığı yere yaklaştıktan sonra silahıyla hızlı bir manevra yaparak boşluğa silahının namlusunu uzattı. Karşısında kimseyi göremeyince bir anlık şaşkınlığa uğrayan Yunan asker kendisini sorgulamaya başlamıştı. Bir yandan geminin dışından sesler yükselirken dikkatini bir şeye odaklamıştı. Tam karşısında duran kapalı kapıya doğru yerdeki suların artmasıydı. Bu ayak izine benzer bir durumdu. Odanın içerisinde birisinin olduğundan emindi. Yunan asker kapıya yaklaşarak elini yavaşça kapının koluna uzattı. Derin bir nefes aldıktan sonra bir eliyle kapının kolunu indirirken bir eliyle de silahını odaya doğru uzattı. Kapı açılırken aynı anda içeriyi süzen Yunan asker hiç beklemediği bir anda tekme yiyerek yere yığıldı. Hemen yere yığılan askerin üzerine çıkan Ivan elindeki bıçağı havaya kaldırıp hızlı bir şekilde altındaki askerin göğsüne saplamaya çalıştı. Yerdeki asker Ivan'dan önce davrandı ve ellerinden kavrayarak bıçağın kendisine saplanmasına engel olmaya çalıştı. İkisi de bıçağı var gücüyle birbirlerine doğru itmeye çalışıyordu. Yerdeki asker aynı zamanda bağırmaya da başlamıştı.

"Yardım edin! Gemide biri var! Buradayım!"

Ivan yakalanacağı korkusu ile bıçağı altındaki Yunan askerine daha da sert bir şekilde bastırmaya başlamıştı.

Yerdeki askerin ise gücü her an tükenmek üzereydi ve kolları titreyerek Ivan'ın elindeki bıçağın kurbanı olmamaya çalışıyordu. Yunan asker daha fazla dayanamıyor ve elleri giderek kayıyordu. Kendisi ölecekti ancak Ivan'ın da ölmesini sağlamak için diğer askerlere sesini duyurmayı başarmıştı. Daha fazla Ivan'ın gücüne dayanamadı ve bıçağın kalbine saplanmasına göz yumdu. Orada can veren askerin üstünden hemen kalkan Ivan, arkasına bakmadan mühimmat deposuna doğru koşmaya başladı. Bir an önce bu işi bitirmek istiyordu. Deponun kapısına birkaç metre kala acı birkaç silah sesi duyuldu. Bu silah seslerinin acı olma sebebi Ivan'ın hissedeceği şeydi. Silah seslerinden doğan acı Ivan'ın bedenine saplanan mermilerin yarattığı etkiydi. Ölen asker sesini duyurmayı başarmış ve diğer askerlerin Ivan'ı engellemesine sebep olmuştu. Ivan, vücuduna giren birkaç merminin etkisiyle sarsılsa da depoya koşmaya devam etti. O koşmaya devam ettikçe vücuduna saplanan mermilerin sayısı da arttı. Ivan ağzından ve burnundan kanlar süzülmesine rağmen mühimmat deposunun kapısına uzandı ve içeriye girerek kapıyı kilitledi. Koridor onlarca askerle dolmaya başlamıştı. Ivan'ın kurtuluşu pek mümkün görünmüyordu. Askerler kapıyı tekmelemeye başlamış, Ivan ise aldığı kurşun darbelerinin etkisiyle olduğu yerde yere yığılmıştı. Canı oldukça yanıyor, vücudunun her bir yerinden kanlar boşalıyordu. Ivan, artık hayattaki son saniyelerini yaşadığını biliyordu. Kapının kırılması an meselesiydi. Ivan

içi mühimmat dolu odada gözüne kestirebileceği bir şey arıyor, ölmeden önce de görevini en iyi şekilde tamamlamak istiyordu. Tahmin ettiğinden bile daha fazlası hemen yanındaki demir kasanın içinde duruyordu. Kasanın içine bakan Ivan gülmeye başladı. Gülümsemesi yerini acı kahkahalara bıraktı. Odadaki daha sonra da tüm koridordaki sessizlik yerini Ivan'ın kahkahalarına bırakmıştı. Kapıyı kırmaya çalışan askerler Ivan'ın kahkahalarını duyunca bir an duraksadı. Onun neye güldüğünü tahmin etmeye çalışıyorlardı. Ivan'ın ise kahkahalarının sebebi Tanrı'nın ona yaptığı son iyilikti. Bu iyilik hareket edecek hali bile yokken hemen yanında el bombası dolu bir mühimmat kutusuyla göz göze gelmesiydi.

"*Teşekkürler Tanrım!*" diyebildi son kez ağzından kanlar püskürterek. El bombalarından birini eline alarak bombanın pimini çekti ve odanın boşluğuna bıraktı.

Saniyeler içerisinde mühimmat deposunun yarattığı etki ile gemi havaya uçtu. Alparslan Komutan patlayan gemiye bakarak şok olmuştu. Bunu kimin yaptığını anlamaya çalışıyordu. Geriye kalan iki Yunan gemisindeki askerleri ölüm korkusu çoktan sarmıştı bile. Gemilerinden biri gözleri önünde havaya uçmuş ve her bir parçası denize saçılmış, alev alev yanıyordu. Alparslan Komutan onlara edilen ateş şiddetinin azaldığını görünce Yağız'a doğru dönerek bağırmaya başladı.

"Hadi! Tam sırası!"

Yağız ise komutanından emri alır almaz Mustafa Hoca ile konuşmaya başladı.

"Teker teker geminin içerisine koşacaksınız. Ben sizi koruyacağım!"

Mustafa Hoca gençlerle göz göze geldi. Yağız cevap alamayınca tekrar söze girdi.

"Söylediklerim anlaşıldı mı? Hadi!"

Barlas dizlerinin üstüne oturarak Özgür'ün kolunun altına girdi ve onu kavradı.

"İlk önce ben gidiyorum! Özgür'ü ben taşıyacağım!"

Yağız kafasını sallayarak onayladı.

"Sakın durma, ne kadar hızlı olabiliyorsan ol! Ben kalkıp ateş etmeye başladığımda harekete geç!"

Barlas ne yapacağını gayet iyi anlamıştı. Özgür'ü sımsıkı sardıktan sonra Yağız'ı bekliyordu. Yağız silahını kontrol ettikten sonra hazırlandı ve hızlı bir refleksle kalkarak ateş etmeye başladı. Yağız'ın ayağa kalkmasıyla birlikte Barlas Özgür'ü geminin içine doğru taşıyamaya başlamıştı. Barlas hızla mermilerin arasında arkadaşını ölümden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Geminin iç kısmına birkaç metre kala Türk askerlerinden birisi korkulan o şeyi söyledi.

"Keskin nişancı!"

Barlas bu sözü duyar duymaz kendisini ve Özgür'ü geminin iç kısmına fırlatarak yere yuvarlandı.

Geriye kalanların işi daha da zordu. Atlatmaları gereken mermiler dışında bir de onları bekleyen keskin nişancı vardı. Çatışma daha da alevlenmişti. Yunan gemilerinden birinin havaya uçması ve Ivan'ın ölümü, artan

şiddetin sebebiydi. Hektor, Ivan'ın ölümünü hissetmiş olmalıydı, nefesi kesildi. Yunan gemisinin iç kısmında bir odaya kendini atıverdi ve yere yığıldı. Nefes almaya çalışıyordu. Bir eli silahını bırakmıyor, diğer eliyle kalbini kontrol ederken kalbinin hızlı atışını hissediyordu. O sırada keskin nişancı hedefini Yağız ve Mustafa Hoca'nın bulunduğu yere çevirmişti. Mermisini ateşlemek için birisinin ayağa kalkmasını bekliyordu. İlayda'nın gözü ise keskin nişancıdaydı, bu işi o bitirecekti.

Hektor, birkaç dakika nefesini kontrol etmeye çalıştıktan sonra kendisine gelmeyi başarabilmişti. Yavaşça ayaklanırken duvardan destek aldı. Bulunduğu odanın kapısına yaklaştıktan sonra yavaşça kapıyı aralayıp koridora baktı. Koridor oldukça kalabalıktı. Oradan çıkması mucize gibi görünüyordu. Tekrar odaya girerek kapıyı kapattı ve düşünmeye başladı. Ya teslim olacak ya da savaşacaktı ancak her iki seçeneğin de sonunun ölümle sonuçlanacağını biliyordu. İçinde bulunduğu oda bir erzak odasıydı. Yastık ve yatak örtülerinin bulunduğu bir depolama alanı gibiydi. Düşünürken bir yandan da o eşyalara bakınırken aklına bir fikir geldi. Hemen cebinden yanından asla ayırmadığı, Ivan'ın hediyesi olan küçük cep boy içki matarasını çıkarttı. Mataraya bakıp bir süre gülümsedi ve uzaklara daldı. Ivan ile katıldığı tüm operasyonlar ve günlük hayatları gözünün önünden bir film gibi akıp gidiyordu. Koridorda gittikçe artan asker sesleri Hektor'u kendisine getirdi. Hektor'un aklına bir fikir gelmişti ve onu yapacaktı.

Alparslan Komutan'ın yönetimindeki Türk gemisi yaşanan bu ağır çatışmaya dayanmaya çalışıyordu ancak talep ettiği yardımın bir an önce gelmesi gerekiyordu. Askerlerinin yarısı, tıpkı kendisi gibi yaralanmıştı. Yağız ise Mustafa Hoca ve gençleri geminin içerisine göndermeye gayret ediyordu. Çatışmanın yoğunluğu ve keskin nişancı işini çok zorlaştırmıştı.

"İlayda!" diye bağırdı Yağız saklandığı yerde.

"Evet!" diyerek yanıt verdi İlayda silahıyla mermi yağdırırken.

"Keskin nişancıyı halletmen gerekiyor! Kafamızı kaldıramıyoruz!"

"Anlaşıldı! Taciz ateşi geliyor, ben bağırdığımda harekete geçin!" diyerek yere yatan İlayda, mermisini yenileyip hazırlandı.

"Siz ikiniz," dedi Yağız, Beren ve Gökalp'i göstererek. "Sıra sizde! Arkanıza bakmayı denemeyin!"

Beren ve Gökalp kafasını sallayarak Yağız'ı onayladı. El ele tutuşan Gökalp ve Beren hazır bir şekilde komut bekliyordu. Silahının mermisini tekrar dolduran İlayda, kalkmaya hazırdı. Derin nefesler alıp verdikten sonra ayaklandı ve Yunan keskin nişancının bulunduğu yere doğru rasgele tüm mermilerini boşaltmaya başladı.

"Şimdi!' diye bağıran İlayda'yı duyan Yağız da Gökalp ve Beren'e aynı kelimeyi söyledi.

"Şimdi!"

Keskin nişancı İlayda'nın yağdırdığı mermilerin hede-

fi olmamak için saklanmayı tercih edince Gökalp ve Beren az da olsa vurulma riskiyle geminin içerisine Barlas ve Özgür'ün yanına gelebilmişti.

Hektor, bulunduğu odadan çıkarak koridora yürüdü ve Yunan askerlerinin arasında belirince hepsi silahlarını ona doğru uzattı. Hektor, ikisi elini de havaya kaldırarak teslim olduğunu göstermeye çalıştı. Yunan askerler ağır adımlarla Hektor'a yaklaşıp üstünü aramaya başladı. Arama bittikten Hektor'un kollarına girerek onu güverteye doğru götürmeye başladılar. Amaçları onu kullanarak diğerlerinin teslim olmasını sağlamaktı. Tabii Hektor'un planından haberleri yoktu. Güverteye kısa sürede varılmıştı. Henüz çatışma durmamış, hiç kimse Hektor'u görebilecek durumda değilken güvertedeki Yunan askerleri geminin içerisinden şiddetle yükselen bağırışları duymaya başladı. Dikkatler bir anda dağılıvermişti. Hektor'un yanından birçok asker geminin içerisine doğru koşmaya başladı. Planı gerçekleşmişti. Bulunduğu odadan ayrılıp teslim olmadan önce odanın içerisindeki yastık ve yatak örtülerini yakıp yangın çıkartmak için içki matarasındaki alkolü o eşyalara doğru dökerek çakmağıyla ateşe vermişti. Özellikle zaman kazanmak için direkt eşyaları yakmamıştı. Böyle bir şey gerçekleşseydi askerler teslim olduğunda durumu fark edebilirdi. Geminin iç kısmı alev alev büyüyen bir yangına teslim olmuştu. Hektor silahsız olmasına rağmen ne yapacağını düşünüyordu. Güvertede etrafında halen onlarca Yunan askeri vardı. Bir asker göz-

lerini Hektor'dan ayırmıyordu. Oldukça sinirli görünüyordu. Hektor ile göz göze gelince ona doğru yürümeye doğru başladı.

"Yangını sen çıkarttın!" diyerek silahını çekti ve Hektor'a uzattı.

Bir diğer asker ise Hektor'a silah çeken askere silahıyla nişan aldı.

"Sakın! Bize canlı hali lazım. Emre itaatsizlik etme!"

"Edersem ne olur!" diyerek karşılık verdi. "Hepimiz burada öleceğiz!"

Hektor'a iyice yaklaşmıştı ve sinirlerine hakim olabilecek bir halde değildi. Diğer askerler de duruma dahil olmuş, kendi aralarında büyük bir anlaşmazlık yaşanmaya başlamıştı.

"Beni mi öldüreceksiniz!" diye bağırmaya başlayan asker kafasına koyduğunu yapmaya niyetliydi. "Bu işi ben bitireceğim sizi korkaklar!"

Şarjörünü çekerek silahının ucunu tekrar Hektor'a doğru uzattığı anda bir silah sesi patladı. Vurulan Hektor değil, onu vurmaya çalışan kişiydi. Diğer askerler onu bacaklarından vurmuştu. Vurulan asker dizlerinin üstüne düşerek kendi asker arkadaşlarına ateş etmeye başladı.

"Sizi geri zekâlılar!"

Kendine aralarında çıkan çatışmadan yararlanmak isteyen Hektor hemen arkasında bekleyen askerin elindeki silaha ani bir şekilde tekme attı ve silah yere düştü. İkisi de yere düşen silaha hamle yapmak istedi ancak kazanan

Hektor olunca diğer asker saniyeler içinde kurşunların hedefi oldu. Hektor elindeki silah ile kendisine saklanabileceği bir yer ararken karnına saplanan bir kurşunla kalakaldı. Onu öldürmek isteyen ve bacağından yaralı olan Yunan asker Hektor'u vurmuştu. Hektor ağır bir şekilde arkasını yerde yatan Yunan askere döndü ve elindeki silahı ona doğru uzatarak nişan aldı. Gemideki tüm askerlerin hedefi bir anda Hektor'a çevrilmişti. Hektor elindeki silahı ateşleyip yerdeki Yunan askerinin alnından vurduğu anda onlarca kurşunun da kurbanı oldu. Her yerinden kanlar boşalan Hektor daha fazla kurşun yememek için elindeki silahı son gücüyle kendi kafasına götürerek tetiğe bastı ve oraya yığılıverdi.

Ivan ve Hektor da birer kahraman gibi ölmüşlerdi. İkisi de Yunan gemilerini kullanılmaz hale getirmeyi başarmıştı. Yıllarca, yüzlerce operasyonu başarıyla atlatan bu iki eğitimli asker; bir umut uğruna tanımadıkları insanlar için canlarını vermişti. Onların da uğruna öldükleri tek umudu Mustafa Hoca'nın bulduğu formüldü. Gelecek nesiller yaşayabilsin diye onlar artık bu dünyadan göçüp gitmişti. Hektor'un bulunduğu gemi tamamen alevlere teslim olmuş, yangın geminin içinde hızla yayılıp kontrol edilemeyecek bir hale geldiğinden geride kalan tüm askerler denize atlamaya başlamıştı. Geriye tek bir Yunan gemisi kalmıştı. Onlar da komutanlarının bulunduğu gemiydi. Şimdi durumlar eşitlenmişti. Denizin ortasında şafağa doğru Türk ve Yunan gemileri birbirlerine ölüm yağdırıyordu.

"Siz ikiniz!" diye bağırdı Yağız, Mustafa Hoca ve Ada'yı göstererek. "Sıra sizde!" Daha sonra Nikolai'ye döndü. "En son ikimiz geçeceğiz!"

"Hayır!" diyerek yanıtladı Nikolai. Mustafa Hoca'yı göstererek, "Benimle geçecek, bu şekilde savunmasız gönderemeyiz!"

Mustafa Hoca cevap vermedi. Yağız da o an ne diyeceğini bilememişti. Aslında onun için bir fark yoktu. Nikolai işini garantiye almak istiyordu.

"Tamam o zaman biz geçiyoruz! Koşmaya başladığımızda ateş et!" diyerek Ada'nın kolundan tutan Yağız, Ada'ya bakarak, "Hazır mısın?" dedi.

Ada kafasıyla hızlıca Yağız'ı onayladı.

Nikolai silahını Yunan gemisine doğru uzatarak şarjöründeki son mermi kalana dek ateş etmeye başlayınca, Yağız ve Ada da onlara doğru yağan mermilerin arasından rüzgâr gibi geminin içerisine son sürat savruldu.

"İyi misin!" dedi Yağız geminin içerisine varır varmaz.

"İyiyim!" dedi Ada. Daha sonra hemen Özgür'ün baş ucuna giderek Barlas'a baktı. "İyisin değil mi?"

Barlas gözlerini Özgür'den ayırmadan kafasını sallamakla yetindi.

"Diğerleri de geldikten sonra sizi geminin arka kısmından botlara bindirip uzaklaştırmaya çalışacağız!" diyerek tekrar güverteye doğru birkaç adım atan Yağız oradan ayrılmadan uyarıda bulundu. "Ben gelene kadar buradan ayrılmayın!"

Yağızın söylediklerini anlamış gibi değillerdi. Gözlerini Özgür'den ayırmıyorlardı. Kulakları sağır olmuş gibiydi. Ayrıca dışarı da silah seslerinden iyice etkilenmiş durumdaydılar. Geriye sadece Mustafa Hoca ve Nikolai kalmıştı. Nikolai silahını yere bırakarak Mustafa Hoca'nın kolundan sıkıca tuttu ve ona baktı.

"Hazır mısın?"

Mustafa Hoca'nın gözleri gökyüzündeydi. Kulağına bir ses takılmıştı. Gittikçe yaklaşan helikopter sesleri onun dikkatini çekmişti. Yanlış duymuyordu. Gelenler Türk helikopterleriydi. Alparslan Komutan son mermisini de ateşledikten sonra kendisini yere bıraktı. Çok kan kaybetmişti. Sırt üstü yerdeydi, gözleri ise gökyüzündeydi. Göz kapakları ağır ağır açılıp kapanırken kulağında zar zor işittiği silah sesleriyle karışık askerlerinin ona bağırdığını duyuyor gibiydi. Yağmurluğunun üstüne yağan yağmurlar ve nefesi görüş açısını da iyice zorlaştırmaya başladığında tam da baktığı yerde gökyüzünde yardıma yetişen Türk helikopterlerini görünce hafifçe gülümseyerek dudaklarının arasından bir cümle çıkıverdi.

"Hoş geldiniz çocuklar!"

Yağız kafasını dışarıya, güverteye doğru çıkartmış Nikolai ve Mustafa Hoca'ya doğru bakıyordu.

"Hadi tam sırası!"

Nikolai ve Mustafa Hoca aynı anda ayağa kalkıp koşmaya başladıkları anda çok uzaktan, yağmur damlaları arasından sıyrılarak onlara doğru gelen keskin nişancı

mermisi Nikolai'nin karnına isabet edince Nikolai vücuduna giren kurşunun etkisiyle duraksadı. Mustafa Hoca, kolunu tutmayı bırakan Nikolai'de bir sorun olduğunu anlayınca kendisi de koşmayı bırakıp arkasına baktı. Karşılaştığı manzara o an isteyeceği son şeylerden biriydi. Nikolai ayakta dimdik dursa da karnından çıkan bir delik ve kanlar görünüyordu. Nikolai üst düzey bir asker olsa da o an şoka girmişti. Mustafa Hoca ona doğru hamle yapınca kendisine gelen Nikolai de Mustafa Hoca'ya doğru birkaç adım atmaya çalıştı ancak bir keskin nişancı kurşunu daha Nikolai'nin bedenine saplandı. Nikolai vücuduna giren ikinci kurşunun etkisiyle Mustafa Hoca'nın ayaklarının önüne yığıldı. Onları gören İlayda ve Yağız, diğer askerlere bağırmaya başladı.

"Keskin nişancıyı vurun! Hemen!"

Askerlerin her biri onun bulunduğu bölgeye doğru mermi yağdırsa da bir işe yaramıyordu.

Vücudundaki iki kurşunun etkisini sindirmeye çalışan Nikolai'yi sarsan Mustafa Hoca'nın elleri oldu.

"Benimle kal! Nikolai! Başarabiliriz!"

Mustafa Hoca korku dolu gözlerle Nikolai'yi ayağa kaldırmaya çalışırken bir kurşun Mustafa Hoca'nın kolunu sıyırıp geçti.

Yağmurluğuyla birlikte kolunda ufak bir kesik oluşan Mustafa Hoca elini koluna götürdü ve tekrar elini kontrol etti. Eli kanlar içerisindeydi. Mermi derin bir yara oluşturmamıştı ama kanamaya sebep olmuştu. Çatışmanın etkisi

ile Mustafa Hoca bunu anlayamamış ve iyice telaşlanmıştı. Mustafa Hoca'nın bir an önce Nikolai'yi bırakıp gitmesi gerekiyordu ancak onları rahat bırak bırakmayan da bir keskin nişancı vardı. Çünkü güvertenin ortasında açık hedef halindeydiler. Nikolai, Mustafa Hoca'nın kolundan akan kanları görünce aklına eşi ve kızı geldi. Verdiği tüm mücadele ve onları bu uğurda kaybetmek ona sanki son bir güç vermiş gibiydi. O an düşündüğü tek bir şey vardı. Mustafa Hoca o gün orada ölmeyecekti. Mustafa Hoca'nın bacaklarından tutarak ayaklanan Nikolai, Mustafa Hoca'ya resmen kalkan olmuş bir şekilde ona sarılmıştı.

"Ben değil, sen başaracaksın Hoca!" sözü ağzından çıkıverdi Nikolai'nin.

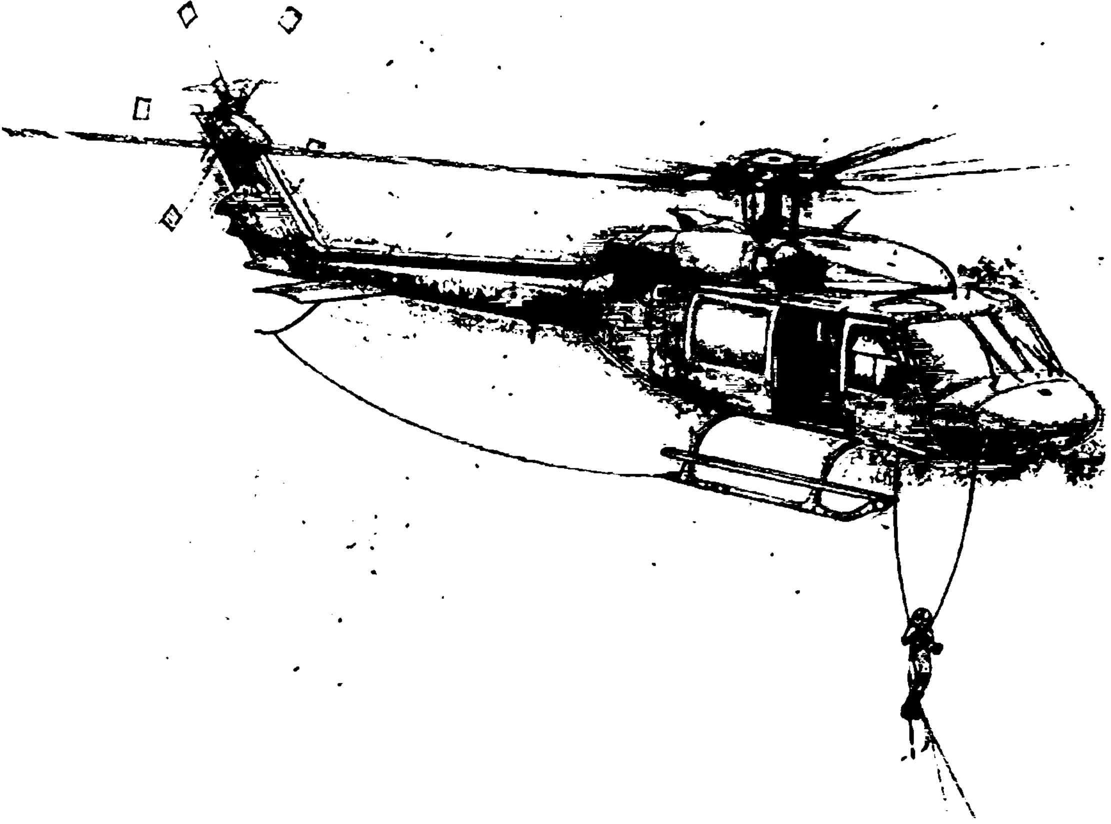
Mustafa Hoca onun ne yaptığını anlamıştı. O vurulmasın diye ona kalkan olan biriydi Nikolai. Keskin nişancının kurşunları birbiri ardına Nikolai'nin vücuduna giriyor, her bir kurşun Mustafa Hoca'nın gözlerinden akan yaşlara da sebep oluyordu. Artık geminin iç kısmına çok az kalmıştı. Nikolai'nin bedenine onlarca kurşun girse de gözlerini kırpmadan Mustafa Hoca'yı içeriye kadar güvenle götürmeye devam ediyordu. Yağız gördüğü manzara karşısında dayanamayıp onlara doğru koşarak Nikolai'yi belinden kavrayarak içeri doğru hızla götürdü. Nikolai son görevini de başarıyla tamamlamıştı. Mustafa Hoca o gün orada da ölmemişti. Gökalp ve Beren'in ardından Ada ve Barlas Nikolai'nin başına toplanmıştı.

Mustafa Hoca hıçkırarak ağlıyor, başını yerde kanlar

içerisinde yatan Nikolai'nin göğsüne yaslıyordu. Nikolai'nin veda etmeden önceki son sözü, "Geliyorum kızım," oldu ve gözlerini son kez kapattı. Yardıma yetişen Türk helikopterleri, ayakta kalan ve keskin nişancının da bulunduğu son Yunan gemisini saniyeler içerisinde havaya uçurdu. Mustafa Hoca ve gençler Nikolai'nin başında gözyaşı dökerken, Türk askerleri de Alparslan Komutan'a doğru koşmaya başlamıştı. Gemi ise neredeyse kullanılmayacak hale dönüşmüştü. Helikopterlerden atılan halatlar güverteye ulaşmış, şiddetli yağmur ve fırtınanın arasında gökyüzünden gemiye doğru süzülen Türk askerleri hızlı bir şekilde müdahaleye başlamıştı.

3. BÖLÜM

TAHLİYE VE YOLCULUK

Gemi tahliye edilmeye başlanmıştı. Alparslan Komutan'ın durumu iyiydi. Yaralılara ilk müdahale çoktan başlamıştı. Nikolai'nin cansız bedenini bırakmayan Mustafa Hoca, kolundaki kurşun yarasına yapılan pansumanlara tepki vermiyor; gözlerini Nikolai'den ayırmıyordu. Barlas ve Gökalp, askerlerle birlikte Özgür'ü helikoptere taşımak için onu halata bağlamaya çalışırken, Ada ve Beren yine askerler aracılığıyla hızla helikoptere çıkartılmıştı. Mustafa Hoca'nın psikolojisi iyice bozulmuştu. Artık zihninde Marko ile buldukları yapay yağmurları durduracak formülün yazılı olduğu defter lanetlenmiş gibiydi. Nikolai'nin bedeni helikoptere taşındıktan sonra Mustafa Hoca'nın da pansumanı bitmişti. Helikoptere çıkma sırası ona gelmişti. Mustafa Hoca yağmurluğunu açarak üstünde bulundurduğu formülü aldı ve geminin kenarına doğru iyice yaklaştı. Deniz, gemi parçaları ve ölü bedenlerle doluydu. Mustafa Hoca yaşanan her şeyin, tüm ölümlerin sebebi olarak düşündüğü formülün yazılı olduğu defteri

denizin karanlık sularına fırlattı ve arkasını dönerek onu bekleyen askerlere doğru helikopter halatına yürümeye devam etti. Yaşanan bu çatışma; orada Nikolai, Hektor ve Ivan'ın hayatına mal olmuştu. Mustafa Hoca'da helikoptere çıktıktan sonra, ardı ardına oradan uzaklaşmaya başladılar. Helikopterin camından olayların yaşandığı yere son kez baktı Mustafa Hoca ve gençler. Geriye dönüp baktıklarında sadece geride bıraktıklarının hatıralarını yaşayacaklar ve yollarına devam edeceklerdi. Alparslan Komutan tedavisi yapılırken bir yandan da helikopterdeki telsizle yetkililere durum raporu vermeye çalışıyordu. Yaşanan olay ufak çaplı bir tartışma değil, uluslararası bir krizdi.

"Evet efendim, kendisi bizimle ve durumu iyi. Birlikte oldukları üç kişi maalesef çatışmada hayatını kaybetti. İzmir'e indiğimizde daha detaylı bilgi vereceğim efendim. Emredersiniz efendim."

Alparslan Komutan bu sözlerinden sonra telsizi bıraktı ve gözlerini kapatıp yorgunluğunu dindirmeye çalıştı. Gün doğumunda İzmir gökyüzünden görünmeye başlamıştı. Kasvetli bir hava ve şiddetli yağış devam ederken İzmir'e güvenli bir şekilde iniş yaptılar. Havaalanı tüm vatandaşlar için uçuşa kapanmıştı, sadece üst düzey yetkililer ve askeri personellerin kullanımına açıktı. Helikopterler piste iner inmez kalabalık asker grupları ve bir takım devlet yetkilileri tüm güvenlik önlemlerini almış, ambulanslara bindirilmesi gereken yaralılar sevk edili-

yordu. Yere ayak basan Mustafa Hoca, hızla Alparslan Komutan'ın yanına gitti ve, "Ölen yakınımızın bedenine ne olacak?" diye sordu.

"Siz ne isterseniz onu yapacağız," diyerek cevap verdi Alparslan Komutan.

"Sağlık görevlilerine iletin, onlar gerekenleri yapsın ancak defin işlemlerini birlikte yapalım. Lütfen," dedi Mustafa Hoca, gözlerinin içi tekrar ıslanmıştı.

Alparslan Komutan sadece gözlerini kapatıp açarak kafasını sallayabildi.

"Teşekkür ederim. Hem anlayışınız hem de bizi kurtardığınız için. Tekrar sağ olun," diyerek arkasını dönen Mustafa Hoca, gençlerin yanına giderek birlikte askeri araçlara bindiler.

Havaalanı tamamen değişmişti. Artık içerisinde her zaman bildiğimizden ziyade büyük yemekhaneler, otel odalarına benzeyen özel dinlenme odaları ve kapsamlı bir hastaneye benzeyen büyük bir alan mevcuttu. Bunların yanı sıra uçuşa da elveriş devam ediyordu. Araçlar ile pistten havaalanının içerisine dakikalar süren bir yolculuktan sonra araçlardan inilerek içeriye giriş yapıldı. Havaalanının iç kısmına girişte büyük bir kontrol ve arınma noktaları mevcuttu. Herkes önce kontrol noktasında su kabinlerine girerek yağmurluklarıyla yıkanıyor, daha sonra yağmurluklarını çıkartarak devam edebiliyordu.

Arınma işlemi gerçekleştikten sonra yaralı olanlar tedavi bölümüne götürüldü.

Özgür yoğun bakım bölümüne alınmış, Mustafa Hoca ise daha ufak bir bölümde kolunda oluşan sıyrığın yarattığı yaranın tedavisine başlanmıştı. Alparslan Komutan'ın da pansumanına hızla başlanmış, bir yandan da yetkililerle konuşması devam ediyordu. Barlas ve Gökalp arkadaşları Özgür'ün yanındaydı. Beren ve Ada ise Mustafa Hoca'nın başındaydılar. Beren bir yandan Mustafa Hoca'nın tedavisini izlerken bir yandan da onlara verilen hazır yiyecekleri yemekteydi. Ada ise pek iştahlı gözükmüyordu. Mustafa Hoca'nın aklı bir yandan eşinde bir yandan da hâlâ Nikolai'deydi. Gözlerinin önünde, kollarının arasında o yaşasın diye ölmüştü. Bunun etkisinden çıkması kolay olmayacak gibi görünüyordu.

"Şimdi ne olacak hocam?" diye sordu Ada.

"Eşimi bulacağız, önce onun yanına gitmeliyim!" diye cevap verdi Mustafa Hoca.

Mustafa Hoca'nın başucunda bekleyen Yağız, "Alparslan Komutan size bilgi verecektir ancak merak etmeyin eşiniz korumamız altında," diyerek Mustafa hocaya bilgi verdi.

Mustafa Hoca eşi Semiha Hanım'ın neden onların koruması altında olduğunu anlamaya çalıştı. O an koluna yapılan pansumandan daha acı verici bir his kalbine saplanmış gibiydi.

"Bu da ne demek oluyor? Eşimi neden koruyorsunuz? Benim neden şu an haberim oluyor!" Mustafa Hoca bu sözlerinin ardından yatmakta olduğunu sedyeden kalkmaya çalıştı ancak sağlık görevlileri buna izin vermedi.

"Lütfen! Lütfen, oturun. Henüz işimiz bitmedi! Bize zorluk çıkartmayın!"

Sağlık görevlileri bir yandan işini yapmaya çalışıyordu ancak Mustafa Hoca onları dinleyecek gibi durmuyordu.

"Eşim neden koruma altında! bana hemen bilgi verin! Hemen!" diyerek bağırmaya başladı. Mustafa Hoca'nın sesleri diğer odalardan da duyulmaya başlanınca görevliler ve diğer yetkililer olayı anlamaya çalıştı. Alparslan Komutan'ın da cerrahi müdahalesi farklı bir odada yapılıyordu. O da bağrışmaları duyunca bir şeylerin aksi gittiğini anlamıştı. Yanındaki askerlerine İlayda'yı çağırmalarını emretti. İlayda zaten Alparslan Komutan'ın tedavisinin yapıldığı odanın kapısında beklemekteydi. Askerlerin seslenişi sonrasında İlayda hızla odanın içine girdi.

"Komutanım! Beni emretmişsiniz."

"Ne oluyor? Bu bağrışmalar ne böyle!" dedi Alparslan Komutan.

"Bilgim yok komutanım! Emriniz olursa hemen öğrenip gelebilirim!" diyerek cevap verdi İlayda.

"Tamam! Git öğren bakalım neymiş bu sıkıntı."

İlayda, Alparslan Komutan'ın emrinden sonra hızla odadan çıkarak koridorda koşar vaziyette yürümeye başladı. Koridorun diğer tarafına yürüdükçe seslerin yükseldiği odaya doğru yaklaştı. Odanın kapısı yarı açık bir şekildeydi. İçerideki askerleri, daha sonrasında da Yağız'ı görünce hızla içeriye girdi. Yağız, askerler ve sağlık görevleri Mustafa Hoca'yı sakinleştirmeye çalışıyordu. Ada ve Beren de Mustafa Hoca'ya destek olmaya çalışıyordu.

"Ne oluyor burada! Yağız ne oldu?" diye sordu İlayda kaşları çatık bir şekilde.

"Vakit kaybetmeden eşini koruduğumuzun bilgisini verdim," diyerek gözleriyle Mustafa Hoca'nın sinirli tavırlarını gösterdi Yağız. "Bilgisi yokmuş Mustafa Bey'in, detaylı bilgi vermem için izin almam gerektiğini söyleyince sinirlendi."

İlayda, Mustafa Hoca'nın yanına yaklaşmak için birkaç adım attıktan sonra elini Mustafa Hoca'nın eline uzatarak, "Lütfen sakin olun, korkulacak bir durum yok. Aksine sevinmeniz gerekiyor. Sizin verdiğiniz çabayı istihbarat teşkilatımız öğrendikten sonra eşinizi koruma altına aldık, durum biraz karışık ama korkulacak bir şey yok."

Mustafa Hoca'nın gözlerindeki endişe daha da yükselmişti. İlayda bu durumu fark etti.

"Tekrar söylüyorum, eşiniz Semiha Hanım gayet iyi durumda. Alparslan Komutan da yaralı olduğu için şu anda tedavi oluyor en kısa sürede yanınıza gelerek detaylı bilgi verecektir. Lütfen bana inanın."

Mustafa Hoca yeni bir soru sormamış, sedyesinde uzanmaya devam etmişti. Birkaç saniye orada bekleyen İlayda, Alparslan Komutan'ın yanına gitmek için odadan ayrıldı. Belli etmiyor ama yorgunluğu her haline yansıyordu. Odadan çıkınca koridorda duvara tutunarak bir süre nefes alıp verdi. Yaptığı iş zordu, bir de üstüne yapay yağmurlar eklenince artık mesleki hayatından da ziyade

gündelik hayatında da hayatta kalmaya ve hayatta tutmaya çalışan bir İlayda vardı. Biz insanlar iş hayatımızda, arkadaş ortamımızda ya da ailemizle birlikteyken bile kendi kabuğumuzda değilizdir. Yalnız kaldığımızda gerçek benliğimiz çıkıverir. Bu benliğimizi yaşayamadığımız çoğu zaman özlem duyar ve zorlanmaya başlarız. İlayda da bunun sıkıntısını yaşamaya başlamıştı. Sadece İlayda değil, tüm insanlık bu sorunu yaşıyordu. Psikolojiler eskisi gibi değil; yemek yiyebilmek, uyuyabilmek ya da kapalı bir alanda sessizce oturabilmek bile bir lükstü artık. En acı veren, en çok bitkin düşüren ve umutsuzluğa kapılmalarına sebep olan şey ise ölmemek için çabalamaktı. Yaşamak için değil, ölmemek için yaşamak. İlayda kendisini toparlayabildiği kadar toparladıktan sonra tekrar elini destek aldığı duvardan çekerek duruşunu düzeltti ve ardından kıyafetini de düzelterek büründüğü diğer kimliğine geri döndü. Hızlı adımlar ile komutanın bulunduğu odaya ilerledi. Kapıya varır varmaz askerlere selam vererek içeriye girdi.

"Evet İlayda, neymiş sorun? Bağıran kimmiş?"

Alparslan Komutan'ın pansumanı bitmiş, bir yandan da giyinmekteydi. İlayda, Komutan'a bakmadan yere bakarak konuşmaya başladı.

"Sesler kurtardığımız gruptan, Mustafa Hoca'dan geliyordu komutanım. Eşini koruduğumuzu öğrenmiş."

"Peki neymiş sorun. Buna teşekkür etmesi gerekirken!" Alparslan Komutan'ın sesi kalınlaşmaya başlamıştı.

"Haberi yokmuş sanırım. Bir de neden diye soruyor."

Alparslan Komutan'a hızla dikiş atılmıştı. Biraz dinlenmesi gerekse de ayaklanmaya çalıştı. Sağlık görevlileri ve askerler aynı anda ona doğru hamle yaparak kalkmasına yardımcı oldu. Ayağa kalktıktan sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıkan Alparslan Komutan koridorda yürümeye başladı. İlayda başta olmak üzere diğer askerlerde arkasından yürümekteydi. Alparslan Komutan yürürken bir yandan da odaların içerisine bakınıyordu. Bir süre sonra arkasını dönerek İlayda'ya baktı.

"Hangi odada?"

İlayda, komutanının sorusunun cevabının Mustafa Hoca'ya ait olduğunu anladı.

"Şurası komutanım, buyurun," diyerek bir odanın kapısına yönelen İlayda, hızla kapıyı açıverdi.

Mustafa Hoca'nın tedavisi sona ermişti. Zaten kolundaki ufak bir sıyrıktı. Mustafa Hoca bekleyiş içerisinde uzanıyordu. Alparslan Komutan'ın odaya girdiğini gören askerler esas duruşa geçti. Sağlık çalışanları da odadan hızla ayrıldı. Ada ve Beren ayağa kalkmış, Mustafa Hoca da yattığı yerden doğrulmaya çalışmıştı.

"Lütfen rahatsız olmayın," diyerek Mustafa Hoca'ya doğru yaklaşan Alparslan Komutan, "Nasıl oldunuz?" diye sordu.

"Önemli bir şeyim yok. Eşim... Eşimi görmek istiyorum," diye cevap verdi Mustafa Hoca. Sanki cevap vermek için günlerdir bekliyor gibiydi.

"Göreceksiniz merak etmeyin. Beraber gideriz. Şu anda askerlerimiz evinizde, eşiniz koruma altında. Gönlünüzü ferah tutun."

Alparslan Komutan, Mustafa Hoca'nın gözlerindeki hasreti görüyordu. Bu duruma üzülmüştü. Cebinden telefonunu çıkarttı.

"Eşinizin yanına gidene kadar sesini duymak ister misiniz?"

Mustafa Hoca'nın gözlerindeki karanlık, bir anda parlak bir hal almıştı. Hızla kafasını salladı. Alparslan Komutan telefonuyla Mustafa Hoca'nın evindeki en yetkili askerlerden birini aradı. Telefon birkaç saniye çaldıktan sonra kapandı.

"Çok garip..."

"Ne oldu? Bir şey mi oldu?" dedi Mustafa Hoca. Tamamen doğrulduktan sonra ayaklandı.

Alparslan Komutan, Yağız'a baktı.

"Oradakilerden birine ulaşın hemen. Bu telefonlara neden cevap verilmiyor!"

"Emredersiniz komutanım!"

Yağız hızla odadan çıktı.

Alparslan Komutan, telaşlı görünen Mustafa Hoca'yı sakinleştirmeye çalıştı.

"Önemli bir durum değil. Askerlerimden birine ulaşamadım. Telefonları genelde sessizdedir. Merak etmeyin. Birazdan ulaşacaklardır bize."

Durum ne Alparslan Komutan'ın ne de Mustafa Ho-

ca'nın tahmin ettiği gibi değil, ikisinden de daha kötüydü. İngilizler Semiha Hanım'ın adresini bulmuş, Mustafa Hoca'daki formüle sahip olabilmenin en hızlı yolunun eşini kaçırmaktan geçtiğini düşünmüşler ve harekete geçmişlerdi. Alparslan Komutan'ın telefonuna cevap verilmemesinin sebebi ise o an ağır bir çatışmanın yaşanmasından dolayıydı. Semiha Hanım evin içerisinde kaçışıyor, Türk askerleri ve İngiliz ajanları çarpışıyordu. Alparslan Komutan, çok fazla önlem almamıştı. Olayın bu boyuta çıkacağını tahmin edemezdi. Kemal Atmaca, Nuri Meşale, Cemal Bozkurt üç asil Türk subayıydı. Bu üç Türk askeri, sivil bir şekilde evi korumak için görevlendirilmişti.

İngiliz ajanlar ise neredeyse sayıca beş katıydı. Eve yaklaştıklarında, pusuyla çatışmaya başlayarak Cemal'i vurmuşlardı. Cemal vurulmanın etkisiyle yere yığılıp saniyelik bir şok etkisine girmişti. Silah sesini duyan Nuri, alt kattaki pencereden hızla dışarıya baktığı anda bahçe duvarlarından atlamaya çalışan elleri silahlı bir grup sivil görür görmez gür sesiyle evi inletti.

"Kemal!"

Kemal o sırada üst katta, Semiha Hanım'ın odasının önünde nöbetteydi. Nuri'nin sesini duyar duymaz önce hemen önündeki pencereye yaklaşarak bahçeye baktı. O da eve doğru gelmekte olan grubu görür görmez pencereyi açarak silahını çıkartıp ateşledi. Kemal'in ateş etmesi ile birlikte İngiliz ajanlar yere yatarak karşılık vermeye başladı. Çatışmanın başlamasıyla korkudan kalp atışı hız-

lanan Semiha Hanım ne yapacağını bilmiyordu. İstemsizce önce odasının kapısını kilitledi. Nuri, silahını çıkartarak sürgüyü çekmişti.

"Gelin bakalım!" diyerek kapıyı açtı ve çatışmaya dahil oldu.

Yerde, kapıya doğru geri geri sürünen Cemal'i gören Nuri, beyninden vurulmuşa döndü. Arkadaşı kanlar içerisindeydi. Bir yandan silahıyla mermi yağdırırken bir yandan da arkadaşının yanına hamle yaparak onu bir eliyle ensesinden tutup evin içerisine doğru çekmeye çalıştı. Güçlükle arkadaşını çekerken bir yandan da bağırıyordu.

"Kemal! Birliğe haber ver hemen! Cemal vuruldu!"

Kemal, şarjörü bitene kadar kurşun ateşledikten sonra nefes nefese bir şekilde eğilerek sırtını duvara yasladı ve telefonunu çıkarttı.

"Alo! Ben Kemal Atmaca! Acil destek gönderin, saldırı altındayız! Birimiz vuruldu! Acil!"

Nuri, Cemal'i içeriye sürüklemeyi başardıktan sonra kapıyı hızla kapattı. İngilizler yağdırdığı mermilerden dolayı kapı ve pencereler delik deşik olmuştu. Evin içerisinde her saniye bir şey patlıyordu. Nuri de yerde sürüklenerek kurşunların hedefi olmamaya çalışıyordu. Cemal'in kalbinin hemen altından giren mermi, onu kıpırdayamaz hale getirmişti. Oluk oluk kanlar boşalırken Nuri üstünü çıkartıp Cemal'in kurşun yarasına bastırdı.

"İyice bastırman lazım, dayanman lazım Cemal!"

Cemal tepkisiz bir şekilde Nuri'nin dediklerini yapma-

ya başladı. Nuri sürünerek evin uç bir köşesine giderek kırılmış pencereden silahını uzatarak karşılık vermeye devam etti. İngilizlerin sayıca üstünlüğü büyük bir dezavantaj yaratıyordu. Kemal ise kafasını kaldıracak bir an bulamıyor, onun bulunduğu üst kata her saniye mermi yağıyordu. Telefonu kapattıktan sonra silahının mermisini yenileyerek zor da olsa ateş etmeye çalışarak karşılık veriyordu. İngilizlerin eve yaklaşması düşündükleri kadar kolay olmamıştı. Kemal, çatışmanın verdiği hırsla bir anlık dalgınlığa kapılarak omuzunu pencereden fazlasıyla dışarıya çıkartınca bir kurşunun hedefi oldu. Omuzuna giren kurşunla bağırarak yere düştü. Üst kattan gelen ses Nuri'nin dikkatini dağıttı.

"Kemal! İyi misin!"

Kemal dişlerini sıkarak eliyle yarasına bastırdı. "İyiyim!'

Arkadaşlarını etkilememek için vurulduğunu söylemeyen Kemal, bir eliyle yarasını bastırırken diğer elindeki silahıyla da çatışmaya devam etmek için ayaklandı ve pencereden mermi yağdırmaya devam etti.

"Yaklaşıyorlar Cemal! İçeri girecekler!"

Nuri mermilerin arasından rüzgâr gibi geçerek tekrar Cemal'in yanına ulaştı.

"Seni buradan kaldırmamız lazım, hadi! Üst kata çıkacağız!"

"Yapamam! Bırak beni burada sen çık!" diye cevap verdi Cemal. Artık ağzından kanlar gelmeye başlamıştı.

"Bırakamam! Hadi çıkıyoruz tutun bana!" diyerek Cemal'in kollarının altından havaya kaldıran Nuri, onu merdivenlerden yukarıya taşımayı düşünüyordu.

Cemal ayaklanınca kendini Nuri'nin kollarına bıraktı. Nuri'nin sırtı kapıya dönük, Cemal'in ise yüzü o yöne doğru bakıyordu. İlk merdiveni çıkmayı başardıkları anda evin kapısı sert bir tekmeyle sonuna kadar açıldı. O an Cemal için en kötü andı. İçeriye hücum eden İngilizler ile göz göze gelmişti. Hızla Nuri'nin belindeki silaha uzanarak kapıya doğru nişan aldı ve tetiğe basmaya başladı. İlk ve ikinci kurşun birer İngiliz'e isabet etmişti. Nuri arkasını dönüp kendi silahını ateşlemeye zaman kalmadan diğer İngiliz ajanlarının silahlarından çıkan kurşunların hedefi oldu. Vücuduna giren onlarca kurşun onu merdivenlerde yere yığdı. Cemal de Nuri ile birlikte yere eğilerek birkaç mermi daha isabet ettirdikten sonra onlarca kurşunun hedefi oldu. Nuri ve Cemal şehit olmuş ancak birkaç İngiliz ajanını da öldürmeyi başarmışlardı. Kemal evin içinden gelen silah seslerini duymaya başladığı an pencereyi bırakarak merdivenlere yönelmiş ve alt kata doğru nişan almaya başlamıştı. Semiha Hanım ise odanın kilidini açmaya karar vermişti. Kapıyı açtıktan sonra hızla odadan dışarıya baktı ve Kemal'i gördü. Yerler kan izleriyle doluydu.

"Oğlum saklan! Öleceğiz!"

Kemal, Semiha Hanım'ın sesini duyunca hızla arkasını döndü.

"Siz içeri girin efendim! Hemen saklanın! Ne olursa olsun kapıyı açmayın!"

Semiha Hanım kapıyı ağlayarak kapattı. Ardından kapıyı kilitleyerek odaya bakınmaya başladı. Nerede saklanacağını düşünüyordu.

Önce aklına odadaki büyük dolaplar geldi, daha sonra burada kolay bulunabileceğini düşünerek odadaki tuvalete yöneldi. Orada da saklanacağı bir yer bulamayınca yere eğilerek kafasını dizlerinin üstüne yasladı ve ağlamaya devam etti. Onun için her şey artık bitmiş gibiydi.

Cemal ve Nuri'nin ölümünden sonra Kemal tek başına kalmıştı. Yapabileceği şeyler kısıtlıydı. Oldukça kan da kaybetmişti. Merdivenden aşağıya doğru bakarken yukarıya ona doğru yaklaşan düşman askerlerini gördü. Elindeki silahın şarjörünü çıkartarak mermilerini saymaya başladı. Pek fazla mermisi de kalmamış, idareli kullanmaya çalışacaktı. Bu durum ona sadece zaman kazandırabilirdi. Üst kata doğru çıkan İngiliz ajanları Kemal'in silahından çıkan şiddetli patlama sesiyle etrafa dağılarak kendilerini korumaya çalıştı.

"Üst katta! Üst katta biri daha var! Dikkat edin!" diye bağırmaya başladılar.

Yağız kötü haberi çoktan almıştı. Yüzü bembeyaz olmuş, donup kalmıştı. O an ne yapacağını bilmiyor, Alparslan Komutan'a ne diyeceğini düşünüyordu. Bildiği tek şey, bir an önce komutanına haber vermekti. Hızla Mustafa Hoca ve Alparslan Komutan'ın bulunduğu oda-

ya doğru koşmaya başladı. Odada bulunan Mustafa Hoca, Alparslan Komutan, Ada, Beren ve diğer askerler koridordaki ayak seslerini duymaya başlamıştı. Onlara doğru yaklaşmakta ve yükselmekte olan bu ayak sesleri gerginliğin artmasına sebep oluyordu. Saniyeler sonra ses iyice yükseldikten sonra Yağız odanın kapısına vurarak içeri girdi. Alparslan Komutan hiç beklemeden, "Evet Yağız?" diye sordu.

Yağız'ın yüzündeki ifade aslında çoğu şeyi anlatıyor gibiydi.

"Komutanım," diyebildi sadece.

"Evet Yağız? Seni dinliyorum."

"Komutanım, biraz önce haber geldi. Koruma altına aldığımız eve operasyon yapılmış, kimliklerini henüz belirleyemedik. Bir an önce harekete geçmelerini söyledim."

"Ne! Nasıl olur! Semiha Hanım ne durumda!"

"Onunla ilgili henüz bir bilgi alamadım," dedi Yağız tedirgin bir ses tonuyla.

Mustafa Hoca çılgına dönmüş gibiydi.

"Kim! Neden! Anlamadım, eşim iyi mi! Operasyon yapan kim! Hemen bir şey söyleyin!"

Mustafa Hoca yerinde duramıyor, soru ardına soru soruyordu.

"Lütfen! Lütfen sakin olun!" diyerek Mustafa Hoca'yı sakinleştirmeye çalışan İlayda, bir yandan da gözlerini komutanından ayırmayıp vereceği kararı bekliyordu.

"Hemen! Hemen yola çıkıyoruz! Araçları hazırlayın!"

dedi Alparslan Komutan. Bu söz ile aynı anda hareketlilik başlamıştı. Mustafa Hoca'nın da hareketlendiğini gören Alparslan Komutan tekrar söze girdi.

"Siz burada kalın! Lütfen! En kısa sürede eşinizi sağlıklı bir şekilde size getireceğim!"

"Hayır olmaz! Burada bu şekilde bekleyemem! Ben de geliyorum!" diyerek kapıya doğru yöneldi Mustafa Hoca.

Ardından Beren ve Ada da, "Biz de gelelim! Hocamızı yalnız bırakamayız!" dedi.

"Hayır siz burada kalıyorsunuz! Semiha Hanım Mustafa Hoca'nın eşi, ona bu seferlik bir şey söylemiyorum. Lütfen bize zorluk çıkartmayın," diyerek sinirli bir bakışla onları süzdü Alparslan Komutan.

"Hadi neyi bekliyoruz! Tartışacak vakit yok! Sadece ben geliyorum!" dedi Mustafa Hoca.

Beren ve Ada, Mustafa Hoca'nın bu sözünden ve tavrından anladığı üzere gitmemeleri gerektiğine karar vermişti.

Hızla tüm hazırlıklar yapılmaya başlandı. İlayda ve Yağız diğer askerlere son komutları veriyor hazırlıkları tamamlayıp bir an önce çıkmaları gerektiğini söylüyordu. Alparslan Komutan az bir zaman önce vücuduna giren kurşun yarısından dolayı tedavi görse de sanki hiçbir şey olmamış gibi hazırlık yapıyor, gözlerindeki kuşku dolu ifadeyle silahını ve diğer ekipmanlarını kontrol ediyordu. Yağmurluklar tekrar giyilmiş, hazırlıklar tamamlanmış, kalabalık bir asker ekibiyle bazı üst düzey yetkililerin de dahil olduğu bir konvoyla yola çıkılmıştı.

O sırada Kemal üst kata hiçbir düşman askerini sokmamaya kararlıydı. Amansız çatışma devam etmekteydi. Kurşunu artık tamamen tükenmek üzere olan Kemal, bir yandan düşman askerlerine ateş edip karşılık verirken, bir yandan da ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu. Semiha hanımı korumak zorunda kalmasaydı belki de yükseklik olmasına rağmen pencereden atlayabilir ya da çatıya çıkabilirdi ancak bir görevi vardı. Onun için hayatındaki en önemli şey, sonu ölüm olsa da görevi başarıyla tamamlayabilmek ya da başarmak için ölmekti.

Oldukça kan kaybeden Kemal geçen her saniye daha da bitkin düşüyor, gözleri kapanıp açılıyordu. Ona doğru yaklaşan askerlerle arasında birkaç metre kalmıştı. Kalan son dört mermisini merdivenlerden aşağıya doğru ateşledikten sonra silahının şarjörünü ve ceplerini kontrol etti. Tamamıyla mühimmatı bitmiş, vücudu ter ve kanla kaplanmıştı.

İngiliz ajanları birkaç dakika boyunca Kemal'in bulunduğu tarafa doğru nişan alarak bekledi. Karşı bir hamle gelmeyince ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar.

"Gelin korkmayın! Mermilerim bitti! Zaten başka türlü gelemezdiniz!" diye bağırdı Kemal.

Bir yandan canının acıması, dişlerini sıkmasına neden oluyordu. İngiliz ajanları çok geçmeden Kemal'in yanına varmışlardı. Yere oturmuş, sırtını duvara yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Silahı ve şarjörü yerdeydi.

Zor da olsa yavaş bir şekilde göz kapaklarını açarak onlara doğru bakan Kemal, "Neyi bekliyorsunuz! Öldürün! Öldürün beni!" diyerek bağırdı.

O an ölmektense yaşamak, Kemal'e daha çok acı veriyor ve gururunu incitiyordu. İngilizlerden biri silahının ucunu Kemal'in kafasının üstüne yerleştirince bir diğeri bunu hızla engelledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun! Benim emrim olmadan kimse bu adama zarar vermesin!"

Konuşan kişi aralarında en yetkili olan Jack'ti.

Jack, ilk günden beri Nikolai, Mustafa Hoca ve gençlerin peşinde olan kişiydi. Bulgaristan'da, özel kuvvetler binasında Nikolai ve adamları, Mustafa Hoca ve gençleri Jack'e teslim etmeyerek kaçmaya karar vermişlerdi. Jack de sorgusunu yapamamıştı. O günden beri peşlerini bırakmamıştı. Şimdi ise Semiha Hanım'a kadar ulaşmayı başarmıştı.

Jack eğilerek Kemal'in suratına doğru yaklaştı. Elini Kemal'in saçlarına uzatarak sert bir şekilde tuttu ve kafasını havaya kaldırdı. Bir süre Kemal'in suratını inceleyen Jack, saçlarını tutmayı bırakarak tekrar ayağa kalktı. Mustafa Hoca veya gençlerden biri olup olmadığını kontrol eden Jack, tekrar hüsrana uğrayınca sinirli bir şekilde etrafına baktı. Orada sadece tek bir oda vardı. Hızla kapıya doğru yönelip kapının koluna asıldı.

Kapı açılmayınca birkaç kez zorlayarak açmayı denedi ancak başaramadı. Askerleri hamle yapacağı sırada

kendisi gerilerek kapıya doğru tekme attı. Kapı kırılınca askerler önden hızla içeriye girdi. Odada da kimse görünmüyor, içeride bir kapı daha kapalı duruyordu. Bu kapı tuvaletin kapısıydı. Semiha Hanım o kapıyı da kilitlemişti. İçeride saklanıyor olabilirdi. Jack belindeki silahı çıkartıp kapıyı açmadan birkaç el o yöne doğru ateş etti. Daha sonra o kapıya da tekme atarak kırdı. İçerisi küçük bir tuvaletti. Jack'ten önce askerleri içeriye doğru hamle yaptı ve tuvaletin kontrolünü sağladı. Semiha Hanım tuvalette de yoktu. Odanın tüm pencerelerinin açık olması Jack'i kuşkulandırmıştı. Kendi kendine Semiha Hanım'ın kaçmış olabileceği düşüncesini kapıldı. Rüzgârdan uçuşan perdeleri, yırtacak derecede çekerek pencereden dışarıya doğru baktı. Bahçe zemini çok yüksek görünmüyordu ancak Semiha Hanım'ı araştırmıştı, yaşı oradan atlayacak kadar genç değildi. Sessiz bir şekilde askerlerine dönerek odadaki dolapları gösterdi. Askerler kontrollü bir şekilde odada bakılabilecek her yere bakmaya başladılar. Jack ise pencerenin önünde etrafı süzüyordu. Odanın aranması çok sürmemiş her yere bakılmıştı. Semiha Hanım sanki kayıplara karışmış gibiydi. Jack iyice sinirlenmişti.

"Kahretsin!" diyerek pencereden dışarıya silahını uzatarak rasgele etrafa birkaç el ateş etti. Burnundan soluyan Jack ne yapacağını düşünmeye başlamıştı. Odadaki askerler de talimatı bekliyor, sessiz bir şekilde Jack'e bakıyordu.

Alparslan Komutan ve Mustafa Hoca aynı araçta Semiha Hanım'ı kurtarmak için harekete geçmişti. Yolu çoktan

yarılamışlar, sadece birkaç dakikalık mesafeleri kalmıştı. Mustafa Hoca'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Yaşadıkları onca olay, onca ölüm, onca gözyaşı, onu hiç bu kadar etkilememişti. Sanki yapay yağmurların etkisinde kalmış, nefes alamıyor ve boğuluyor gibiydi. O an daha önce aklına gelmediği bir şey düşünüyordu.

"Telefonu olan var mı? Bana bir cep telefonu lazım! Hemen!" diye bağırdı.

Bir yandan kendine vurmaya başlamıştı.

"Nasıl daha önce aklıma gelmez! Nasıl!" diyerek kendine kızmaya devam ederken, Alparslan Komutan hemen cebinden çıkardığı telefonu Mustafa Hoca'ya uzattı.

Mustafa Hoca elleri titreyerek hızla bir numara yazmaya çalışıyordu. Numarayı yazabildikten sonra hemen arama tuşuna bastı.

"Hadi lütfen! Lütfen aç."

Mustafa Hoca'nın aradığı kişi, Semiha Hanım'dı. Havaalanına ilk girdikleri zaman ve tedavi olduğu anda Semiha Hanım'ı arayacak vakti olmamıştı. Sürekli yanına birileri gelip gitmiş ve daha sonra Semiha Hanım'ın yanına gideceğini bildiği için aramak aklın ucundan bile geçmemişti. Zaten her seferinde en zor, en kötü zamanlarda yapılabilecek en basit ve en kolay şey insanın aklına gelmezdi. Mustafa Hoca, eşinin hayatını kurtarmak, belki de sesini duyabilmek için onu aramıştı ancak eşini kurtarmak yerine kendi elleriyle onu ateşe atmıştı.

Jack ve askerleri odadan çıkacağı sırada titreyen bir telefon sesi herkesin dikkatini çekti.

Jack attığı adamıyla birlikte nefesini de o an durduruverdi. Herkes o an birbirine bakıyordu. Semiha Hanım yakalanmıştı. Sesin geldiği yer yataktı. Jack hemen yatağın altına eğildi, kimseyi görememişti. Gülümsemeye başlayarak ayağa kalktı ve askerlerine yatağı havaya kaldırmalarını söyledi. Askerleri yatağa kaldırınca yatağının altındaki boş kısma saklanan Semiha Hanım gün yüzüne çıktı. Semiha Hanım'ın gözyaşlarını Jack'in kahkahaları bastırıyordu.

"Az kalsın sizi bulamadan gidiyorduk! Telefonunuzu arayan kişiye çok teşekkür ederiz!" dedi Jack ukala bir şekilde.

Semiha Hanım İngilizce bildiği için Jack'in söylediklerini anlamıştı. Aynı dili bilmeyen biri bile Jack'in yüz ifadelerinden ve hareketlerinden ne demek istediği anlayabilirdi.

Askerler yatağın içinden Semiha Hanım'ı kollarından kavradı ve havaya kaldırdıktan sonra dışarıya doğru çekti.

Jack, "Nerede! O nerede!" diye bağırarak soru sormaya başladı.

"Bilmiyorum! Aylardır haber alamıyorum! Yemin ederim doğruyu söylüyorum!" diyerek ağlamaya devam etti Semiha Hanım.

Jack, gözlerinden yaşlar süzülen Semiha Hanım'ın yüzüne iyice yaklaşarak saniyelerce gözlerinin içine baktı. Semiha Hanım'ın doğruyu söylediğini anlamıştı. Arkasını dönerek kapıya yöneldi ve ağzından şu cümleler çıktı.

"İkimiz de onun nerede olduğunu bilmiyoruz ama seninle aramızda bir fark var! O bizden kaçıyor ama seni bulmaya gelecektir."

Jack odadan çıkarak hayata tutunmaya çalışan Kemal'in yanına yaklaştı. Silahını çıkartarak namluyu Kemal'e doğru uzattı. Bir süre bekledikten sonra tetiği çekmek yerine silahını tekrar beline koydu.

"Seni öldürmeyeceğim. Eğer şanslıysam onlar seni bulana kadar ölmezsin. Hem bak sen de çok şanslısın hayatın biraz daha uzun sürecek. Ölmemeye çalış çünkü benim için yapman gereken bir şey var!"

Semiha Hanım, Kemal'in yanına geldiğinde ağlaması daha da şiddetlenmişti. Jack'in konuşmasının arasına girmişti.

"Lütfen! Lütfen ona bir şey yapmayın! Zaten yaralı, sadece beni korumaya çalışıyordu! Onun suçu yok lütfen!"

Jack, Kemal'e Semiha Hanım'ı göstererek, "Onu götürüyoruz. O da senin gibi çok şanslı. Belki de hayatı boyunca görmediği ve bir daha göremeyeceği İngiltere'ye götürüyorum. Senden tek bir şey istiyorum. *Seni bulduklarında onlara öldü sandıkları ve yolda bıraktıkları genç kızın yaşadığını ve bu kadını da onun yanına götürdüğümüzü söyle.* Eğer gelmezse ya da o bilim adamını, Mustafa'yı, bize getirmezlerse ikisinin de kafasına kendi ellerimle sıkacağım!"

Kemal ve Semiha Hanım'ın aklında, Jack'in bahsettiği genç kızın kim olduğuna dair en ufak bir fikir bile

yoktu. Sadece Semiha Hanım'ın aklına Mustafa Hoca'yı almaya gelen gençlerin arasından birinin olma ihtimali gelmişti.

"Hadi gidiyoruz buradan!"

Jack, son sözünü söylemiş ve merdivenlerden hızlı adımlarla aşağıya doğru inmeye başlamıştı. Semiha Hanım acı bir şekilde ağlarken merdivenden son kez Kemal'e doğru baktı. Kemal'in de gözlerinden bir gözyaşı süzülüverdi.

Kemal kendisi için gözyaşı dökmüyordu. Hem arkadaşlarını kaybetmiş hem de görevi tamamlayamamıştı. En kötüsü de arkadaşlarının uğruna öldüğü ve korumaları gereken kişiyi ellerinden almışlardı. Kemal artık son nefeslerini vermek üzereydi. Aradan birkaç dakika geçmiş gözleri ağır ağır kapanırken kulağında birden fazla aracın sesini işitiyordu. Bu sesler Alparslan Komutan ve askeri konvoydan gelen seslerdi. Yağan yağmurun altında, yağmurlukları sırılsıklam olmuş askerlerin hemen arkasında Alparslan Komutan, birkaç yetkili ve Mustafa Hoca, duvarları delik deşik olmuş evin bahçesine doğru koşmaya başladı.

Mustafa Hoca evini öyle görünce gözyaşlarına boğuldu.

"Hayır! Hayır olamaz!" diye bağırırken olabildiğince hızlı bir şekilde evin içerisine girdi. Karşılaştıkları manzara tüyler ürpertici ve acı vericiydi. Alparslan Komutan'ın çok sevdiği Cemal ve Nuri merdivenlerde yan yana onlarca kurşunun hedefi olmuş bir şekilde yatıyordu. İşte

o manzara en az Mustafa Hoca kadar Alparslan Komutanın da yüreğinde bir sızı oluşturdu. Gözlerinden akan yaşlara engel olamayan Alparslan Komutan, Cemal ve Nuri'nin başında yere çömelerek ikisinin de nabzını kontrol etti. Gözyaşları akarken dişlerini sıktı ve zor da olsa yutkunmayı başardıktan sonra dudaklarından iki kelimelik bir söz çıkıverdi. Kendisinin ve yanındaki askerlerin duymayı ve söylemeyi en çok korktuğu ve söylemesi en zor olan sözdü.

"Başımız sağ olsun."

Mustafa Hoca evin zemin katında, paramparça olmuş eşyaları süzerken, "Semiha! Semiha!" diyerek bağırıyordu.

Zemin katta bir yanıt alamayınca ayakları titreyerek Cemal ve Nuri'nin cansız bedenlerinin hemen yanından, merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladı. Alparslan Komutan da gözyaşlarını silerek Mustafa Hoca'nın arkasından üst kata doğru harekete geçti. Yukarıya çıkan ilk kişi Mustafa Hoca'ydı. Yerde sırtını duvara yaslamış, kanlar içerisinde hareketsiz bir şekilde duran Kemal'i görünce kala kaldı.

"Semiha! Semiha nerede?" diye sordu.

Kemal, Mustafa Hoca'yı duyunca zor da olsa gözlerini açarak etrafa bakındı. Sesin nereden geldiğini algılamaya çalışıyordu. Mustafa Hoca hızla yatak odasına doğru girdi. Arkasından gelen Alparslan Komutan ise Kemal'in yanına eğildi.

"Yetiştim oğlum! Geldim buradayım! Her şey geçti, iyi olacaksın! Lütfen benimle kal!" demeye başladı.

Kemal bu sözlere pek tepki vermeyince Alparslan Komutan kafasını aşağıya doğru çevirerek bağırdı.

"İlk yardım! Çabuk buraya ilk yardım gönderin!"

Tekrar Kemal'e döndü. Kemal'in çok fazla kan kaybettiğini görünce kurşun yarasını sert bir şekilde bastırdı.

"Beni duyuyor musun? Benimle kal evladım lütfen! Başarabilirsin!"

Alparslan Komutan'ın bağırmasından dakikalar sonra hemen yanına, üst kata ilk yardım görevleri geldi ve Kemal'e müdahale etmeye başladılar. Mustafa Hoca yatak odasına girdikten sonra etrafın darmadağın olduğunu ve odanın içerisindeki tuvalet kapısının da kurşun izleriyle kaplı olduğunu görünce nefes alamamaya başladı. Ağır adımlarla yırtılan perdelerin hemen arkasındaki pencereden kafasını dışarıya çıkartarak nefes almaya çalıştı. Bir süre nefesini toparladıktan sonra tekrardan içeriye girdi. Etrafta kimse yoktu. Semiha Hanım'dan da en ufak bir iz göremiyordu. O an düşündüğü tek olumlu şey odanın hiçbir yerinde kan izi olmamasıydı. Odayı ve tuvaleti bir süre kontrol ettikten sonra Semiha Hanım'dan kalan herhangi bir not, bir mesaj göremedi. Ağır adımlarla koridora çıkıp Alparslan Komutan'ın yanına yaklaştı. Alparslan Komutan'ın gözleri Kemal'in üzerindeydi. Sağlık çalışanları Kemal'i hayatta tutmaya çalışıyordu. Kemal sedyeye taşınırken kimsenin beklemediği bir sırada konuşmaya başladı.

"Başaramadık komutanım! Lütfen beni ve arkadaşlarımı affedin. Ölmek istedim ama öldürmediler. "

Mustafa Hoca ağlayarak, "O nasıldı? Lütfen bir şey söyle. Sana bir şey söyledi mi? O iyi miydi?" diye sorular sordu.

"Onu götürdüler! Durumu iyiydi. İngilizce konuşuyorlardı. Onu İngiltere'ye götüreceklerini söylediler! Genç, genç bir kızın yanına. Öldü sanılan genç bir kızı yanına. 'Mustafa bizi bulacaktır! Peşinden gelecektir' dediler!"

Alparslan Komutan, Kemal'in göğsüne elini uzatarak, "Kendini daha fazla yorma. Önce sana bakacağız. İyi olduğunda tekrar konuşuruz! Sen elinden geleni yaptın! Arkadaşların da seninle şu anda gurur duyuyordur!"

Sağlık çalışanları ve birkaç asker Alparslan Komutan'ın bu sözlerinden sonra Kemal'in yattığı sedyeyi havaya kaldırarak aşağıya doğru indirmeye başladılar.

Kemal aşağıya doğru indirilirken Alparslan Komutan da ayaklanmış ve merdivenlere doğru birkaç adım atmıştı. Mustafa Hoca ise yerinde duruyordu adeta donakalmıştı. Alparslan Komutan, Mustafa Hoca'daki bu tepkiyi anlayamamıştı.

"Merak etmeyin! Bunu kimin yaptığını bulacağız ve gereğini hızlı bir şekilde yapacağız. Eşinizi size sağlıklı bir şekilde geri getireceğiz, hiç merak etmeyin," dedi Alparslan Komutan.

Mustafa Hoca hâlâ hareketsiz bir şekilde, öylece duruyordu. Alparslan Komutan farklı bir şey olduğunu anlamıştı. Merdivenlerden geri dönerek Mustafa Hoca'ya doğru yaklaştı.

"Beni duyuyor musunuz? İyi misiniz?"

Mustafa Hoca, Alparslan Komutana doğru dönerek, "Onların kim olduğunu biliyorum, eşimi nereye götüreceğini de biliyorum ama..."

Alparslan Komutan kaşlarını çattı. Garip bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Evet? Ama?" diye sordu.

"Askerin bahsettiği genç kız, o genç kızın da kim olduğunu biliyorum. Nasıl olabilir! Bu gerçek değil! Gerçek olamaz!"

Alparslan Komutan'ın kafası daha da karışmıştı.

"Tanıdığınız biri miydi? Anlamıyorum! Lütfen biraz daha açık konuşur musunuz?"

"O genç kız bizimle birlikteydi. Yolda bir çatışmanın ortasında kaldık ve onu kaybettik."

Mustafa Hoca'nın cevabı Alparslan Komutan'ın kafasını daha da fazla karıştırmıştı.

"Nasıl yani? Öldü mü?" diye sordu Alparslan Komutan.

"Evet öldü. Hem de gözlerimizin önünde! Onu orada bırakmak zorunda kaldık! Buna mecburduk! Şimdi yaşadığını söylüyorlar. Bu gerçek olamaz! Eğer gerçekse, bu bir mucize!"

Alparslan Komutan az da olsa bir şeyler anlayabilmişti ancak tam olarak neler olduğunu bilmiyordu. Mustafa Hoca'nın omuzuna elini uzatarak, "Gidelim, askerim biraz iyi olsun onu tekrar sorgularız. Daha sonra hemen harekete geçeriz. Eşinizi de o genç kızı da onların elinden alacağız!"

Mustafa Hoca o an orada tükenmişti. Merdivenlerden dış kapıya kadar olan her bir adımında sanki yaşadığı ömrünün tamamını gözlerinin önünde bir film şeridi gibi izliyordu. Yanından, canından çok sevdiği eşini kaçırmışlardı. Durumu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sanki o an her şey onun için bitmiş gibiydi. Görevi tamamlayamamış başarısız olmuş gibi hissediyordu. Belki de insanlığı kurtaracak o formülü bulmuş ama eşini kurtaramamıştı. Kendini kahraman yerine suçlu hissediyordu. Hissettiği şeyler olağan dışı şeyler değildi zaten. İnsan başkaları için imkânsızı başarabiliyor ve bu hisle göklere çıkmayı bekliyor ancak sevdiği biri için bir şey yapamadığında, yaşarken ölümü tadabiliyordu ve bu gerçekleşmişti. Mustafa Hoca insanlık için bir mucize olmuş ama eşi Semiha Hanım içinse ölüm olmuştu. Geçen her saniye sürekli kendine kızıyor eşini bırakıp evden çıktıktan sonra yaşadığı her şeyi düşünüyordu. Daha hızlı hareket etseydi onlar eşini bulmadan ona kavuşabileceğini hayal ediyordu.

Özgür gözlerini açtığında ilk olarak boş bir tavanı gördü. Bir süre tavana baktıktan sonra hemen yanı başında oturan, yorgunluktan kafasını hafifçe eğmiş uyuklayan Barlas'ı gördü. Daha sonra Barlas'ın hemen yanında oturan, ayaklarını uzatmak için iki sandalyeyi birleştiren Ada ve birbirlerine sarılarak uyumakta olan Beren ve Gökalp'i

görünce derin bir nefes aldı. Arkadaşlarını kaybetmekten oldukça fazla korkan Özgür, aldığı derin nefesin ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. Ağlarken bir yandan elleriyle ağzını kapatmaya çalışıyordu. O an bile arkadaşlarını düşünerek onların uykusunu bölmek istemiyordu. Çünkü en az kendisi kadar arkadaşlarının da yorulduğunu biliyordu. Özgür'ün arkadaşlarına olan düşkünlüğü belki de onun hayatta kalmasına sebep olmuştu. Ada da artık onların arkadaş grubuna dahil olmuştu. Özgür'ün haberi olmasa da onun için ölüme meydan okuyarak kendini tehlikeye atmış ve Barlas ile birlikte onun hayatını kurtarmıştı. Gökalp ve Beren de arkadaşları için her türlü mücadeleyi verip her türlü zorluğa göğüs germeye çalışıyordu ancak aralarında arkadaşlarına en bağlı olan ve onlar için gözünü bir an bile kırpmadan ölüme meydan okuyan bir kişi vardı, o kişi Barlas'tı. Barlas anne ve babasız büyümenin verdiği zorluklarla mücadele ederken kendi kendine büyümüş, arkadaşlarına göre hayat tecrübesi daha yüksek bir gençti. Bu durumun haricinde de canından çok sevdiği kadın olan Duru'yu kaybetmenin verdiği acı, onu artık hiçbir şeyden korkmayan biri haline getirmişti. Arkadaşları için yaşıyor ve birini daha kaybetmek istemiyordu. Birbirlerine karşılığı olmadan sıkı sıkıya bağlanmışlardı. Bu gençler hem arkadaşlık hem de insanlık dersi vermekteydi. Mustafa Hoca yol boyunca Kemal'in onlara söylediklerini atlatamamıştı. Kemal, Jack'in net bir şekilde Duru'nun ölmediğini iddia ettiğini söylemişti. Mustafa

Hoca, Semiha Hanım'ın kaçırılmasına vereceği tepki ve hüznü yaşayamamış, kafasında daha büyük soru işaretleri oluşmuştu.

"Nasıl olur? Eğer bu gerçekse nasıl oldu?" diyerek yol boyunca kendi kendine sorular sordu.

Konvoy tekrar havaalanına, yani Merkezi üsse yaklaşırken Mustafa Hoca'nın ayakları geri geri gitmeye başlamıştı. Çünkü Duru'nun arkadaşlarına ve özellikle de Barlas'a bu durumu nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Ancak Duru'nun hayatta olma ihtimali gerçek olsa da olmasa da arkadaşlarının ne yapacağını çok iyi biliyordu. Konvoy havaalanına yaklaştıktan sonra kalabalık bir askeri grup, araçları karşıladı. Bir grup sağlık çalışanı Kemal'in bulunduğu araca doğru hareketlenip hızla Kemal'i içeriye doğru götürdü. Kemal'in durumu göründüğünden daha ağırdı. Oldukça kan kaybetmiş ve hayatı risk taşıyordu. Onun da en büyük şansı görev arkadaşlarıydı. Cemal ve Nuri kendilerini feda edip Kemal'e zaman kazandırmasalardı, Kemal belki de daha fazla kan kaybedecek ve şu an buraya kadar dayanamayacaktı. Yaşanan olayların hepsi aslında birbirine sarmaşık gibi bağlanmıştı. Hayat gibiydi, birilerinin yaşaması için birilerinin ölmesi, kimilerinin gülmesi için bazılarının ağlaması gerekirdi. Biz insanlar her zaman ağlayamaz, gülemez, heyecanlanamaz veya şaşıramayız. Hem yaşadığımız duygular arasında hem de diğer insanlarla aramızda bir domino taşı etkisi vardır. Birbirlerine ne kadar bağlı olsalar dahi ve bu domino etki-

sini yıkacak seviyede, aynı zamanda aynı hisleri yaşayan bu gençler bile kendi içlerinde duygusal anlamda farklı hissediyordu. Gökalp yaşamak için Özgür'ün ölmesini göze almıştı. Barlas, Özgür ölmesin diye kendi hayatını riske atmıştı. Ada ise Özgür'ü yaşatmak için ölümle burun buruna gelen Barlas'ı kaybetme korkusundan ölüme atlamıştı. İşte buna domino etkisi deniliyordu ve biz insanlık var olduğumuz sürece bu devam edecekti. Mustafa Hoca derin düşünceler içerisinde ağır adımlarla içeriye doğru yürüdü. Alparslan Komutan hemen onun arkasından içeriye doğru ilerlerken onu karşılayan yetkililere yaşanan olayla ilgili bazı bilgiler veriyordu. Bu olay artık Mustafa Hoca ve yanındaki gençlerden çıkmış, uluslararası bir boyuta gelmişti. Bakanlıklar ve istihbarat teşkilatı da devreye girmişti. Bunun sebebi çok açıktı. Başka bir ülkenin askerleri, bilgi ve izin dahilinde olmadan operasyon düzenleyerek Semiha Hanımı kaçırmayı başarmıştı. Dünya olarak ülkelerin hiçbiri normal bir dönemden geçmiyordu. Sınırlar kapatılmış, askeri üsler boşaltılmış, yeni ve daha güvenli bölgeler kurulmuştu. Şehirlerde ve ücra köşelerde kontrol ve yaşam azalmıştı. Tüm ülkeler elinden geldiğince kendi vatandaşlarına hayatta tutabilecek seviyede yiyecek ve içecek desteği sağlamaya çalışıyordu. Bazı ülkeler sessiz bir şekilde hasta ve çoğu yaşlı insanın ölmesine göz yumuyor, daha sağlıklı ve genç olanlara daha çok destek vermeye çalışıyordu. Dünya genelinde bu duruma tepki olarak insanlar, genci ve yaşlısı demeden yapay yağmur-

ların altında sokağa çıkarak yürüyüşler düzenliyor ve bu durumu düzeltmeye çalışıyordu. Yaşanan doğal afetlerin etkilediği en önemli unsurlardan biri de iletişimdi. Bilimin ve teknolojinin ilerlemesi, iletişimi oldukça üst bir seviyeye çıkartmış ancak doğanın kızgınlığı karşısında teknolojinin çaresiz kaldığı gözlemlenmişti. Devletlerin yetersiz kaldığı bazı bölgelerde insanlar bireysel silahlanma ile kendi aralarında gruplar oluşturarak hem yağma hem de baş kaldırıya başlamıştı. Bu da devletlerin işinin daha da zorlaşmasına sebep oluyordu.

Mustafa Hoca kalabalığın arasından sıyrılarak uzun koridordaki odalara bakına bakına yürümeye devam ediyordu. Semiha Hanım'dan sonra ikinci ailesi gençler olmuştu. Diğer insanların yanında kendisini bir yabancı gibi görüyor ve kendisini diken üstünde hissediyordu. Mustafa Hoca'nın bu hisleri davranışlarına yansımış ve uzaktan bakıldığı zaman her halinden belli oluyordu. Koridordaki diğer insanlar Mustafa Hoca'nın etrafa bakarak arayış içerisinde olmasının nedenini anlayınca, yanına giderek gençlerin bulunduğu odayı gösterdi. Mustafa Hoca kafasını sallayarak teşekkür ettikten sonra adımlarını hızlandırarak tarif edilen odaya doğru ilerledi. Odanın kapısının önünde birkaç güvenlik görevlisiyle göz göze gelince görevliler, Mustafa Hoca'yı hemen tanıdı. Kapının önünden çekilerek onun içeriye girmesine izin verdi. Mustafa Hoca içeri girince ilk olarak gözleri açık ve uyanmış olan Özgür'ü gördü. Özgür odaya birinin girdiğini anlayınca

gözlerini devirerek ona doğru yaklaşan sesin geldiği yöne doğru baktı. Mustafa Hoca tarifi olmayan duygular denizinde boğulmadan hayatta kalmaya çalışıyordu. Canından daha çok sevdiği eşinin kaçırılmasıyla kalbi duracak noktaya gelse de Duru'nun hayatta olma ihtimaliyle şüpheye düşmüştü. Özgür'ün sağlıklı bir şekilde yaşıyor olduğunu görmek de onu tekrar gözyaşlarına boğmuştu. Özgür'ün gözlerinin açık olması bile bir ışık, bir umuttu. Bu hissi sadece kaybetmekten çok korktuğu, çok sevdiği birinin ölümden kurtularak yaşama tutunduğunu gören bir insan anlayabilirdi. Bu, hayattaki en değerli duygulardan biriydi. Mustafa Hoca, Özgür'ün yanına yaklaşınca diğerlerinin uyuyor olmasına aldırış etmeden konuşmaya başladı.

"Yaşıyorsun! Çok iyi görünüyorsun canım benim! Canım!"

"Hocam! Sizi gördüğüme çok sevindim hocam!"

"Ben de öyle Özgür! Seni tekrardan aramızda görmek inanılmaz."

Mustafa Hoca ve Özgür'ün seslerine uyanan ilk kişi Beren oldu. Beren karşısında Mustafa Hoca'yı ve Özgür'ü uyanmış bir şekilde görünce Gökalp'in kolları arasından sıçrayarak ayaklandı. "Özgür! Kardeşim! Allah'ım şükürler olsun!" Beren'in sesi Mustafa Hoca ve Özgür'ün sesinden daha fazla çıkınca Gökalp, Ada, Barlas da uyanmış oldu. Hepsi Özgür'ün üstüne zıplayacak gibi oldu.

"Özgür! Kardeşim! Kardeşim benim! Biliyordum bizi bırakmayacağını!"

"Özgür affet! Başaramayacağız sandım affet beni kardeşim!" diyerek başını Özgür'ün karnına yaslayan Gökalp'i tutarak çekmeye çalışan Beren, onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Sakın böyle düşünme! Hepimiz elimizden geleni yaptık ve şu an önemli olan Özgür'ün bizimle olması."

"Beren doğru söylüyor! Sen elinden gelenin fazlasını bile yaptın! Gökalp şimdi bunları düşünme! Özgür'ümüz bizimle!"

Herkesin gözü Özgür'de ve mutluluktan gülücük saçarken, Ada bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş ve Mustafa Hoca'ya bakmaya başlamıştı.

"Hocam eşiniz? Semiha Hanım nerede?"

Ada'nın sorusu üzerine odadaki gülücükler bir bıçak gibi kesilmiş, Özgür dahil hepsi Mustafa Hoca'ya bakmaya başlamıştı. Mustafa Hoca yutkunarak düşünmeye başlamış, nasıl bir açıklama yapacağını tedirginlik içerisinde bulmaya çalışıyordu. Ada'dan sonra diğerleri de Mustafa Hoca'nın tavrından dolayı bir şeylerin kötü gittiğini hemen anlamıştı. Barlas Mustafa Hoca'ya yaklaşarak onun kolunu tuttu.

"Hocam her şey yolunda mı? Umarım kötü bir şey yoktur."

Mustafa Hoca'nın ağlamaktan kanlanan gözleri tekrardan ıslanmaya başlamış ve bir damla yaş süzülmüştü. O sırada odadan içeriye Alparslan Komutan, hemen arkasından İlayda ve Yağız girdi.

Alparslan Komutan, Özgür'e doğru yaklaştıktan sonra

önce elini Mustafa Hoca'nın omuzuna koyarak onu teselli etmeye çalıştı. Daha sonra Özgür'e dönerek o an yapabileceği en içten şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Aramıza hoş geldin."

Özgür, Alparslan Komutan'ı, İlayda ve Yağız'ı ilk defa görüyordu; şaşkın bir şekilde kafasını öne doğru eğerek tekrar havaya kaldırdı.

Alparslan Komutan odadaki sessizlikten anladığı kadarıyla bir açıklama bekleniyordu. Mustafa Hoca'nın o an açıklama yapabilecek bir hali yoktu bu yüzden bu görevi kendisi üstlenmeye karar verdi.

"Mustafa Hoca gibi biz de çok üzgünüz. Semiha Hanım'ın koruması için birbirinden özel ve tecrübeli üç askerimi görevlendirmiştim. Bugün birkaç saat önce Mustafa Hoca'nın yaşadığı eve operasyon düzenlenmiş." O an yüzlerde dehşet verici bir hal vardı. Alparslan Komutan bunu fark etse de konuşmasına devam etti. "Yaşanan ağır çatışma sonucu iki askerimiz şehit oldu. Birisi de ağır yaralı. Kimlikleri tespit edip kimin veya kimlerin bu işte parmağı olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Yaralı olan askerimizin söylediklerine göre Semiha Hanım'ın durumu gayet iyiymiş. Kalabalık yabancı bir grup tarafından eve baskın düzenlenip kaçırılmış. Yurt dışından düzenlenen bir operasyon olduğu kanaatindeyiz. Zaten askerim Kemal de bu işi İngilizlerin yaptığını beyan etti. Hatta, Mustafa Hoca'nın kıymetli eşi Semiha Hanım'ı İngiltere'ye götüreceklerini söylemişler."

Alparslan Komutan sözlerine devam edeceği sırada Mustafa Hoca elini Alparslan Komutan'a doğru uzatarak durması gerektiğini söylemeye çalıştı.

Mustafa Hoca'nın bu hareketi tüm dikkatleri üzerine çekti ve herkes onun konuşacağını düşünerek gözlerini ona yöneltti.

"Evet, Komutanın dedikleri doğru maalesef iki askerimiz Semiha'yı korumak için şehit oldu. Kendimi suçlu hissediyorum. Keşke onların yerine ben ölseydim. Genç bir askerimiz de şu an yaralı durumda. Ben evi kontrol ettiğimde Semiha'ya dair olumsuz bir bulguya rastlamadım. İngilizler Semiha'yı götürürken askerimize şunu söylemişler, onu İngiltere'ye götürüyoruz fazla geç olmadan bizi bulsunlar."

"Başımız sağ olsun."

"Başımız sağ olsun."

Kaybedilen askerler yürekleri paramparça etmişti. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Mustafa Hoca da bir süre sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes alıp tekrardan sözlerine devam etti.

"Şimdi söyleyeceğim şeyi nasıl dile getiririm bilmiyorum, ben de anlam veremiyorum ama bana söyleneni size de söylemem gerekiyor. İngilizler bir konudan daha bahsetmiş. Semiha'yı birinin yanına götürdüklerini söylemişler."

"Kimin? Kimin yanına hocam?"

"Tanıdığımız biri mi?"

"Kim olabilir?"

Hepsi sorular sorup birbirine bakıyordu. Mustafa Hoca'nın birazdan söyleyeceği sözler onları delirtebilirdi.

"Evet, söyleyeceğim ama lütfen sakin olun. Çünkü bu söyleyeceğimin yüzde yüz bir gerçekliği yok. Sadece söylenmiş bir sözden ibaret, daha doğrusu bir iddia."

Mustafa Hoca'nın bu sözü hepsinin kalp atışlarını hızlandırmış ve kulaklarında çınlamaya sebep olmuştu. Sessiz bir şekilde gözlerini Mustafa Hoca'dan ayırmadan dikkatle bekliyorlardı.

"İngilizlerin bahsettiği kişi... Duru. Öldü sandıkları kişi şu an hayatta ve yanımızda, demişler." Mustafa Hoca bu sözleri söylerken Barlas'ın gözlerine bakıyordu. Barlas, Duru'nun ismini duyar duymaz kafasını sağa ve sola sallayarak geri geri yürümeye başladı.

"Hayır! Hayır bu gerçek olamaz! Yalan söylüyorsunuz!"

Mustafa Hoca Barlas'a doğru yürümeye başlamıştı onu tutup sakinleştirmeye çalışmak istiyordu.

"Yaklaşmayın! Hayır! Sakın yaklaşmayın bana!" diyerek odanın kapısına doğru ağır adımlarla geri geri yürüyen Barlas, adeta şoka girmişti.

"Barlas bekle! Lütfen sakin ol."

Mustafa Hoca'nın sözleri Barlas'a etki etmiyordu. Beren de Duru'nun ismini duyunca hıçkırarak ağlamaya başlamış, aynı şekilde ağlayan Özgür'ü görünce ona sarılmıştı. Aralarında en güçlü gözüken Gökalp de gözyaşlarına hakim olamamıştı. O da Özgür'ün yattığı yatağın

yanına yere oturarak başını dizlerine yasladı. Bu haber sanki yaşam değil bir ölüm haberi gibiydi. Arkadaşları Duru'nun yaşamasına değil onu orada öldü sanarak bıraktıklarına ağlıyor, kendilerini suçluyorlardı. Duru'nun hayatta olduğu kesin olmasa da yüzde birlik bir ihtimal bile onlar için yeterliydi. Alparslan Komutan, İlayda ve Yağız şaşkın bir şekilde onlara bakıyordu. Alparslan Komutan, Barlas'ın tepkilerini anormal buluyor ve anlamlandıramıyordu ancak o bu hissi anlamamakta haklıydı. Çünkü daha önce bir kadına aşık olmamıştı. Barlas odadan çıkarak koridorda koşmaya başladı. Sanki kapana kısılmış biri gibi sağa sola bakarak bir çıkış yolu arıyordu. Mustafa Hoca ve Alparslan Komutan da Barlas'ın arkasından koşuyordu. Havalimanının o bölümünde bulunan askerler de bu kovalamacanın içerisinde Alparslan Komutan'ı görünce Barlas'ı durdurmaya çalışıyorlardı. Her şeye rağmen Barlas, herkesten birer birer sıyrılarak çıkış kapısına doğru yöneldi. Çıkış kapısı büyük bir cam kapıdan oluşuyordu. Dışarısı tamamen gözükmekteydi. Barlas bir süre duraksadıktan sonra etrafına baktı. Kapının hemen yanında bulunan özel yapım büyük şemsiyelerin bulunduğu kısmı gördü. Oraya doğru koştu ve şemsiyelerden birini kaparak çıkış kapısının önüne kadar geldi.

"Hayır! Barlas sakın! Lütfen bunu yapma!" diyerek Barlas'ı durdurmaya çalışan Mustafa Hoca bir yandan da ona doğru koşuyordu. Askerler de ne yapacağı şaşırmıştı. Bazı askerler şaşkınlıktan silahlarını çekerek Barlas'a

doğru uzattı. Bunu gören Alparslan Komutan, "İndirin silahları!" diye bağırarak koridoru inletti.

Mustafa Hoca'nın sözünü dinlemeyen, kulaklarını tamamen dış dünyaya kapatan Barlas, elindeki şemsiyeyi açarak ağır adımlarla dışarıya doğru yürümeye başladı. Üstünde yağmurluğu yoktu ve bu oldukça riskli bir durumdu. Yaptığı davranış adeta bir intihar girişimiydi. Barlas o an yağmakta olan öldürücü yapay yağmurların altında yağmurluksuz bir şekilde sadece korunaklı şemsiyenin altında delicesine ağlıyor, nefes almakta güçlük çekiyor ve kendi kendine konuşuyordu.

"Eğer bu gerçekse, nasıl yaptım! Seni orada nasıl bıraktım! Buna izin vermemeliydim!"

Barlas boğazını yırtarcasına bağırırken bir yandan da nefes alıp verişi gittikçe derinleşiyordu. Derin nefesler alıp verirken boğulmaya başlamıştı. Orada yağmurluksuz daha fazla zaman geçirirse kendi kendini öldürecekti.

Mustafa Hoca ve Alparslan Komutan kapının önünde Barlas'ı izliyordu. Hemen arkalarında duran Ada da onların yanına gelmeyi başarmıştı.

"Barlas lütfen yapma! Lütfen! Bak bu bilginin doğruluğu henüz netleşmedi! Eğer gerçekse sevinmeliyiz."

Mustafa Hoca'nın bağırışlarını az da olsa duymayı başaran Barlas sanki yavaş yavaş etrafındaki sesleri işitmeye başlıyor gibiydi. Onlara doğru arkasını döndü ve bağırarak karşılık verdi.

"Bu ihtimalle yaşayamam! Devam edemem! Zaten

eğer Duru hayattaysa her şey benim yüzümden oldu! Onu orada bırakmamalıydım!"

"Senin bir suçun yok! Seni zorla tutup biz oradan uzaklaştırdık! Hepimiz onu öldü sandık! Hem belki de gerçekten öl..." Mustafa Hoca cümlesini tamamlayamamıştı. Barlas ile saniyelerce bakıştılar.

Ada da gözyaşlarına boğulmuştu. Barlas'ın sözleri en çok onun canını acıtıyordu. Çünkü bu duruma hem onlar kadar üzülmüş hem de Barlas'ın bu haline üzülüyordu. İşlerin iyiye gitmediğini farkına varan Alparslan Komutan, Barlas'a doğru birkaç adım atarak Mustafa Hoca ile onun arasına girdi.

"Ne olduğuna ne yaşadığınıza dair en ufak bir fikrim yok! Ancak acını, acınızı anlayabiliyorum! Ben de saatler önce en yakın iki askerimi, iki arkadaşımı, iki kardeşimi kaybettim ve bir kardeşimiz de şu an ağır yaralı. Tedavisi biter bitmez onunla tekrar konuşacağız. Sen de bizimle gelirsin! Bahsedilen kişinin hayatta olup olmadığına dair şu an bir kanıtımız yok ama sana söz veriyorum o kişi hayatta olsa da olmasa da size bunu yapanları hangi cehennemde olurlarsa olsunlar bulacağız! Şimdi lütfen bir delilik yapma! Bizimle ol! Yanımızda ol! Bize destek ol! Buna ihtiyacımız var."

Barlas, Alparslan Komutan'ın bu sözlerinden sonra susmuş bir şekilde sadece ağlamaya devam ediyordu. Onun o halini gören bazı askerler de gözyaşlarını tutamamıştı. Mustafa Hoca daha fazla Barlas'ın bu haline bakmaya katlanamıyordu.

"Ya buna bir son verirsin ya da ben de yağmurların altına girerim. On saniyen var Barlas!"

Mustafa Hoca söylediklerinde çok ciddiydi. Ona doğru yaklaşan ve onu engellemek isteyen birkaç askere bağırarak yanına yaklaşmalarına izin vermedi.

"Yaklaşmayın! Kimse yanıma yaklaşmasın."

Saniyeler azalırken Barlas, o kısa süre içerisinde hem Alparslan Komutan'ın söylediklerini hem de Mustafa Hoca'nın tehdidini ciddiye almış gibiydi. Arkadaşlarını da o halde bırakmamayı ve en çok da Duru'nun yaşama ihtimalini süzgecinden geçirerek onlara doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Birkaç adım sonra Barlas'ı kendine doğru çekerek saran kişi Mustafa Hoca oldu. İkisi de birbirine sımsıkı sarıldı ve içlerinde tuttukları tüm gözyaşları boşalana dek sesli bir şekilde ağladılar. Onlar ağlamaya devam ederken Ada da hocasının ve Barlas'ın yanına ürkek bir şekilde yaklaşarak ağlamalarına katıldı. İlayda ve Yağız'ın da gözleri dolmuş ağlamamak için arkasını dönerek onlara bakmamaya çalışıyorlardı. Mustafa Hoca ve Barlas yanlarında ağlayan Ada'yı fark edince onu da ortalarına alarak sarıldılar. Bir süre sonra kendilerine geldikten sonra Özgür, Beren ve Gökalp'in olduğu odaya doğru yürüdüler. Beren ve Gökalp, Özgür yataktan kalkmasın diye onun yanında beklemişlerdi. Barlas'ın odaya girdiğini gören Beren ve hemen arkasından Gökalp ona doğru koşarak sımsıkı sarıldılar. Barlas ikisini de kavrayarak Özgür'e doğru ağır ağır ilerledi ve dördü birden birbirlerine sarıldı.

Özgür gözyaşlarını sildikten sonra Barlas'ı rahatlatmak için zor da olsa konuşmaya çalıştı.

"Merak etme! Eğer Duru yaşıyorsa onu bulacağız kardeşim!"

Barlas'ın konuşacak hali kalmadığı için sadece kafasını sallamakla yetindi. Alparslan Komutan, İlayda ve Yağız'a bakarak göz işaretleriyle yanına çağırdı.

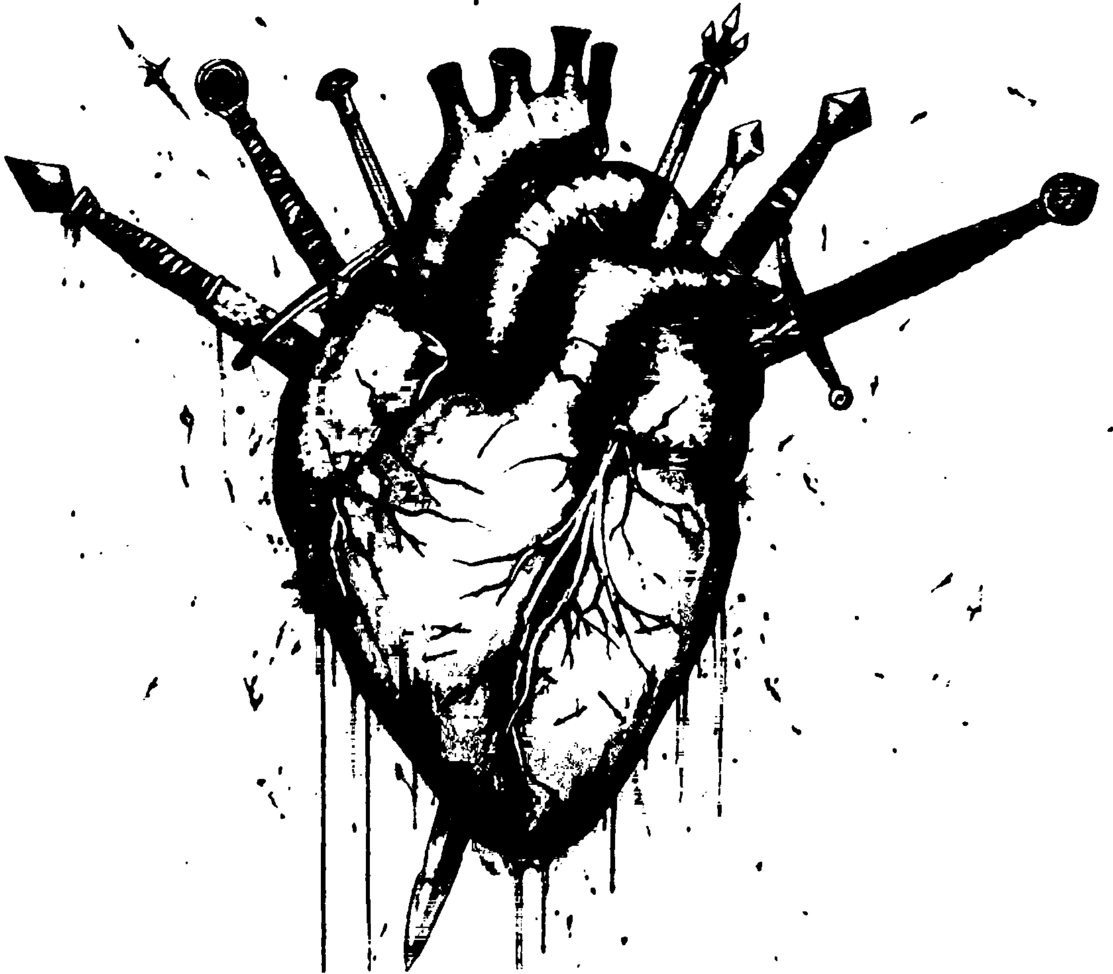
"İlgili personellere söyleyin bu insanlara biraz su getirsinler. Yiyecek içecek ne varsa getirin. Bir de benim haberim olmadan bu odaya kimse girmeyecek. İnsanlar biraz kendileriyle baş başa kalsın."

Alparslan Komutan odadan ayrılarak dinlenmeye çekilmişti. Yağız ve İlayda ise Alparslan Komutan'ın emrini yerine getirmiş, başta su olmak üzere yiyecek ve içecek getirerek odanın kapısına güvenlik bırakıp oradan ayrılmıştı. Ayrıca birbirlerinden ayrılmak istemeyeceklerini düşünerek Özgür'ün bulunduğu odaya hepsine yetecek kadar yatak ve temiz yastık çarşaf takviyesi de yapılmıştı. Hepsi o gece uzun bir aradan sonra yan yana temiz ve rahat bir şekilde uyuyabileceklerdi. Her zamanki gibi zihinlerinde onları uyutmayacak ve kalplerinin derinliklerinde rahatsız edici düşünceler olsa da dinlenmeyi deneyeceklerdi.

4. BÖLÜM

KALBİ ACITAN İHTİMALLER

İlayda ve Yağız da bir süredir gemide olduklarından, o akşam dinlenmek için evlerine gitmişlerdi. İlayda yalnız yaşıyor, herhangi biriyle bir hayat kurmayı tercih etmiyordu. Sosyal yaşantısı olan birisi de değildi. Pek fazla insan sevmiyor, genellikle içine kapanık yaşıyordu. Küçük yaşta ailesinden ayrılarak askeri okulda okumuş ve başarılı bir eğitim hayatı yaşayarak hızla rütbe atlamıştı. Onlarca görevi başarıyla tamamlamış ve birkaç zorlu operasyona katılmıştı. Şu anda ekibin önemli bir üyesiydi, tıpkı Yağız gibi.

Yağız, İlayda'da göre daha sıcakkanlı ve daha sosyal birisiydi. Çok küçük yaşlarda annesini kaybetmiş ve babasının yeniden evlenmesiyle üvey annesi tarafından büyütülmüştü. Üvey annesi onu kendi çocuğu gibi büyütmüştü. Askerlik yıllarının ilk dönemlerinde babasını da kaybetmiş ve bunun üzerine ağır bir depresyona girmişti. Üvey annesi onu tekrardan hayata bağlamayı başarmış, daha sonra o da ağır bir hastalık geçirdikten sonra bakıma

muhtaç hale gelmişti. Yağız her şeye rağmen mesleğini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyor ve kalan zamanının tamamını beraber yaşadığı üvey annesine bakarak geçiriyordu. Yaşanan onca olay Yağız'ı yorsa da eve gelir gelmez duş alıp üvey annesine çorba hazırlamaya başlamıştı. Çorbayı hazırladıktan sonra mutfak dolabından bir çorba kasesi çıkartarak kepçe yardımıyla üstünden dumanlar çıkan çorbayı kâseye dikkatle dökmeye çalışıyordu. O sırada bugün yaşanan olayları düşünüyor, Mustafa Hoca ve gençlerin yaşadıklarına üzülüyordu. Aklı o an farklı bir yerde olunca çorbanın bir kısmını eline dökünce canı epeyce yandı.

"Ah! Kahretsin ya!"

Eli oldukça yanan Yağız, çorba kasesini de elinden bırakınca çorba yere düşerek etrafa saçıldı. Hızla elini suyun altına soktu. Ardından buzluktan çıkarttığı buz kasesini eline tutmaya başladı. Üvey annesi Aslı Hanım, Yağız'ın sesini duyunca yattığı yataktan kalkmaya çalışsa da hareket edemedi. Konuşmaya, Yağız'a seslenmeye çalışsa da yapamıyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar o an onun yaşadığı çaresizliğin bir simgesiydi. Yağız yere saçılan çorbayı temizleyerek eline bir süre buz tuttuktan sonra mutfağı temizlemeye koyuldu. Kısa bir süre içerisinde etrafı toparladıktan sonra tekrar üvey annesine çorba doldurup mutfaktan ayrıldı.

"Sana en sevdiğin çorbayı yaptım anne!" diyerek içeri giren Yağız, Aslı Hanım'ın kanlanmış gözlerini ve gözün-

den akan yaşları görünce elleri titreyerek çorba kasesini bir kenara koydu. "Anne! Ne oldu neden ağladın!"

Aslı Hanım konuşamadığı için Yağız sebebini düşünmeye çalışıyordu. Kafası oldukça dolu olduğu için hemen olmasa da birkaç saniye düşününce sebebini bulabildi.

"Sen benim çıkardığım sese korktun değil mi?" dedi Yağız gülerek. "Elime çorba döküldü ondan sesim gelmiştir sana, merak etme bak elime bir şey olmadı."

Yağız elini Aslı Hanım'ın gözün önüne doğru yaklaştırdı. "Bak bir şey olmadı merak etme."

Elini annesine gösterdikten sonra dişlerini sıkarak üvey annesinin gözyaşlarını sildi. "Şimdi çorba zamanı aç bakalım ağzını."

Aslı Hanım zor da olsa ağır ağır ağzını açmayı başardı ve Yağız yavaş bir şekilde çorba kaşığıyla yaptığı çorbayı ona içirmeye başladı. Aslı Hanım'ın çorbayı içmesi bir saate yakın bir zaman almıştı. Yağız her bir kaşık uzattığında aynı mutluluk ve güler yüz ile onu izliyordu. Çorba bittikten sonra üvey annesiyle bir süre sohbet eden Yağız oldukça yorulmuştu.

"Artık uyku vakti, hadi bakalım üstümüzü örtelim."

Yağız üvey annesinin üstünü örttükten sonra ona doğru eğilerek alnına bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum anne."

Aslı Hanım gözlerini kapatınca, Yağız çorba kasesini alarak odanın kapısına doğru yürüdü. Işığı kapattı ve bir süre üvey annesine baktıktan sonra mutfağa giderek çor-

ba kasesine su tuttu. Bulaşık makinesine birkaç kirli eşya yerleştirdikten sonra oradan da ayrılarak kendi odasına gelebilmişti.

Kapısını kapatmasıyla ağlaması bir oldu. Ağlayarak yatağına doğru yürüyen Yağız bir yandan eliyle ağzını kapatıyordu. Üvey annesinin onu duymasını istemiyordu. Evin içindeki güler yüzü sırf Aslı Hanım üzülmesin diyeydi. Her şeyden çok yorulmuş, yükü omuzlarına artık çok ağır gelmeye başlamıştı. Üvey annesinin ağlaması onu ağlatmaya zorlasa da dişlerini sıkarak gülümsemeyi başarmış ancak dolup taşmıştı. Hem mesleği hem de geri kalan yaşamı onun psikolojisini bozmaya yetiyordu. Her günü böyle geçse de pes etmiyor, tıpkı her gün yeniden doğan bir güneş gibi hayata yeni umutlarla başlayarak yaşamaya çalışıyordu.

İlayda günün yorgunluğunu atmak için duşa girmişti. Duş alırken bugün yaşadığı tüm olayları teker teker gözünün önünden geçirdi. Mustafa Hoca ve gençleri denizin ortasında bulduktan sonra mutlu olmuştu ancak içinde kötü bir his vardı. Sanki her şey daha iyi olmak yerine daha kötüye gidecekti. Genellikle hislerine yanılmazdı. Ama bu sefer yanılmak istiyordu. Duştan çıktıktan sonra kendine bir kahve yapan İlayda, onlara tahsis edilen bilgisayarını açarak kısa bir araştırma yaptı. Diğer ülkelerin yaşadığı güncel sıkıntıları yaşanan krizleri ve ölüm oranlarını kontrol ettikten sonra bilgisayarını kapattı. Pek iç açıcı bir durum gözükmüyordu ancak her akşam ısrarla

tekrar tekrar kontrol ediyordu. Ülkede internetin ve elektriğin olmaması onları pek fazla etkilememişti. Çünkü devlet üst düzey askerlerine her türlü imkânı sağlamış ve sağlamaya da devam ediyordu. Gözleri iyice küçülmüş olan İlayda yatağına girdikten sonra gözlerini kapattı. Sabah olduğunda birçoğundan önce uyanan Alparslan Komutan olmuştu. Alparslan Komutan o gece evine gitmemiş, merkezi üstte yani havaalanında kalmayı tercih etmişti. Yatağından kalkarak odasındaki küçük pencerenin perdesini araladı ve dışarıya baktı. Henüz gün doğmamış, hava açık mavi renge doğru ilerliyordu. Uyansa da henüz kendine gelemediği için odasından ayrılarak koridorda belirli aralıklarla konulmuş olan kahve makinelerinden kahve almak için ona en yakın makineye doğru yürüdü. Onu gören nöbetçi askerler bir yandan selam veriyor ve esas duruşa geçiyor bir yandan da erken saatte Alparslan Komutanı gördükleri için şaşkınlıklarını gizlemeye çalışıyorlardı. Çünkü Alparslan Komutan genellikle geç saatlere kadar çalıştığı veya görev aldığı için bu saatlerde uyuyor oluyordu. Yine oldukça geç bir saatte uyusa da kafasındaki düşünceler onu uyutmamış ve erken saatte uyandırmıştı.

Ruhen ve fiziken oldukça yorgun olmasına rağmen bir an önce harekete geçmek istiyordu. Kahvesini aldıktan sonra iletişim odasına doğru harekete geçen Alparslan Komutan bir yandan da camlardan dışarıya bakarak yağan yağmuru seyrediyordu.

İletişim odasının kapısında bekleyen askerler Alpars-

lan Komutanı görür görmez selam verip odanın kapısını açtılar. İçeride onlarca çalışan ve en güncel teknolojik aletlerle donatılmış cihazlar vardı. Alparslan Komutanın içeri girdiğini gören yetkililerden biri ayağa kalkarak hızlı adımlarla yanına geldi.

"Komutanım."

"İyi çalışmalar, Ankara'dan bir haber var mı?" dedi Alparslan Komutan.

"Şu anda yolda olmalılar komutanım. Hava şartlarından dolayı biraz gecikme olabilir."

"Anladım. Herhangi bir sıkıntı yok yani?" dedi Alparslan Komutan bir yandan da odadaki dev ekranlara bakıyordu.

"Hayır efendim, herhangi bir sıkıntı yok."

"Peki, bir gelişme olursa haber verirsiniz. İyi çalışmalar."

İlayda kurduğu alarmdan önce kalkmıştı. Bir süre yatakta vakit geçirerek gözleri açık olsa da uyanmaya çalışıyordu. Aylardır durmayan yağmur hâlâ ilk günkü gibi aynı şiddetle yağmaya devam ediyordu. Zor da olsa yatağından kalkarak pencereye doğru yaklaştı. Perdesini aralayarak dışarıya doğru baktı, gün doğuyordu. Havada kasvetli bir mavilik vardı. Hazırlanmaya başlamadan önce yatağının yanında duran komidinin üstünden telsizini alarak Yağız'la konuşmak için cihazı açtı.

"Günaydın Yağız. Sesimi duyuyor musun?"

Yağız'dan cevap gelmeyince İlayda tekrar ona seslendi.

"Yağız uyuyor musun?"

Yağız'ın telsizi İlayda'nın gönderdiği seslerden dolayı

kendiliğinden açılarak ötmeye başlamıştı. Uyuduğu seslerle birlikte gözlerini açan Yağız hızla telsizine uzandı.

"Yağız dinlemede."

"Günaydın Yağız Bey, kusura bakmayın tatlı uykunuzdan uyandırdı. Biraz daha uyumak ister misiniz?"

"Sabah sabah dalga geçme, bu ne enerji böyle?" dedi Yağız bir yandan gözlerini ovuşturarak.

"Ben hazırlanıp çıkıyorum. Seni de almamı ister misin?"

"Ben senin evinin oradan geçiyorum, benim seni almam daha mantıklı yeni uyandım. Eğer sen şimdi çıkacaksan ben arkadan gelirim," diye yanıt verdi Yağız.

"Tamam o halde, ben hazırlanıp çıkıyorum. Sen de çok geç kalma, bugün önemli bir gün."

"Tamam merak etme, dikkat et."

İlayda telsizini kapatıp yatağa fırlattı ve yatak odasından ayrılarak içeriye doğru yürümeye başladı. Ağır adımlarla mutfağa girdikten sonra kahve makinesine çalıştırıp her sabah kullandığı kahve bardağını kahve makinesinin bardak bölümüne yerleştirdi ve lavaboya doğru yürümeye başladı. Hızlı bir şekilde yüzünü yıkadıktan sonra saçını toplamaya başladı. Daha sonra vakit kaybetmeden yatak odasına giderek üniformalarını giydi. Telsizini, silahlarını ve diğer ekipmanlarını yanına alıp almadığını kontrol ederek mutfağa doğru yürüdü. Kahvesi çoktan hazır ve biraz da soğumuştu. Bir yudum alarak kalan diğer kahvesini yolda içmeye karar verdi. Mutfak dolabından çıkarttığı termosuna bardaktaki bütün kahveyi boşalttı. Termo-

sunu eline aldıktan sonra mutfağı ve evin diğer odalarına kontrol ettikten sonra kapıya doğru yöneldi. Askeri botlarını giymeden önce botlarının yanındaki dolapta asılı olan yağmurluğunu giydi. Artık dışarıya çıkmaya hazırdı. Son olarak botlarını giydi kapıdan çıkarak arabasına doğru yürüdü. Aracını bindikten sonra kafasını yağmurluğundan çıkarttı. Aracını çalıştırıp, termosunun ağzını açarak kahvesini içmeye başladı ve gaza basarak yola koyuldu. Bu sırada Yağız da duşunu almış ve giyinmişti. Üvey annesi Aslı Hanım'a yiyecek bir şeyler hazırlayarak evden çıkmadan onun ve kendisinin karnını doyurmaya çalışıyordu. Üvey annesini karnını doyurduktan sonra bulaşıkları yıkayacağı sırada evin kapısı çaldı. Yağız bir elini elindeki silaha koyarak kapıya doğru yaklaştı. Kapının gözünden bakarak kapıyı çalanın kim olduğunu görmek istedi. Kapıyı çalan kişiye aynı apartmanda yaşadıkları komşuları Cemile Hanım'dı. Cemile Hanım kırk yaşlarında eşini ve çocuklarını yapay yağmurların başladığı ilk günlerde kaybetmiş, yalnız yaşayan bir kadındı. Ufak bir ücret, yiyecek ve güvenlik sağlanması şartıyla gün içerisinde Aslı Hanım'a bakıyordu. Cemile Hanım'ı gören Yağız elini silahından çekerek kapıyı açtı.

"Hoş geldiniz, buyurun."

"Hoş bulduk Yağız, günaydın."

Yağız'ın elindeki ıslaklığı ve bulaşık köpüklerini gören Cemile Hanım, "Lütfen bana bırak, sen çıkabilirsin," diyerek mutfağa yöneldi.

"Ben bitirebilirim isterseniz."

"Hayır canım sen çık, ben ilgilenirim."

"Teşekkür ederim Cemile Hanım," diyerek elindeki bulaşık eldivenlerini çıkarttı Yağız ve annesinin yanına giderek onu öptü.

"Akşam tekrar geleceğim, yine beraber yemek yeriz. Olur mu? Seni çok seviyorum."

Ekipmanlarını kontrol ettikten sonra yağmurluğunu giyen Yağız, Cemile Hanım'la da vedalaştıktan sonra evden çıktı.

İlayda yolu yarılamış üst merkezine az bir yolu kalmıştı. Kahvesinden bir yudum daha alarak Yağız'a seslenmek için telsizini açacağı sırada termosunu yere düşürdü. Termosun içinde kalan az miktardaki kahve aracın içine dökülmeye başlamıştı.

"Of kahretsin!" diye bağıran İlayda bir yandan aracı sürmeye çalışırken bir yandan da yerdeki kahve termosunu almaya çalışıyordu. O sırada telsizinden Yağız'ın sesini duydu.

"İlayda! Yola çıktım. Sen ne yaptın?"

Termosu alınması zor bir yere gittiğinden oldukça uğraştırmıştı. Biraz zorlansa da sonunda termosuna ulaşmayı başarmıştı. İlayda kafasını kaldırdığı anda yolun karşısında birkaç metre ötede şemsiyenin altında bir kız çocuğu gördü. Ona çarpmamak için frene asılınca araç yol noktasındaki kız çocuğuna doğru yağan yağmurun altında bir buz pistindeymişçesine kayarak durdu. İlay-

da yaşadığı anın etkisinden dolayı birkaç saniye sadece yolun ortasında duran ve ona doğru bakan küçük çocuğa bakakaldı.

"Sen de nereden çıktın? Ne işin var senin burada?" diyerek arabanın içerisinde bağırdı. Yolun ortasındaki çocuk asla kıpırdamıyor, ona doğru bakmaya devam ediyordu. İlayda kafasını tekrar yağmurluğun içerisine geçirerek araçtan yavaşça indi. Küçük kız çocuğuna doğru hızlı adımlarla yürürken bir yandan da etrafına bakıyordu. Etrafta kimseyi görmemişti. Kız çocuğunun yanına vardığında sorduğu ilk soru, "Senin burada ne işin var?" oldu.

Küçük kız konuşmuyor, sadece öylece duruyordu. Üstünde çok da sağlam olmayan bir yağmurluk elinde de onu korumaya çalışan küçük bir şemsiye vardı.

"Ailen nerede senin? Annen, baban? Onlar nerede?" diyerek sorular sormaya çalışan İlayda yanıt alamıyordu.

"Of. Ne yapacağız şimdi seninle? Benimle gelmek ister misin?"

İlayda'nın aklına daha fazla bir şey gelmiyordu. Yapabileceği tek şey onu üst merkezine götürmekti. Daha sonra onu güvenli bölge ekiplerine teslim edip sağlığını ve güvenliğini korumaktı.

Küçük kız kafasını iki yana sallayarak onunla gitmek istemediğini söylemeye çalıştı. İlayda'nın kafası iyice karışmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu ancak küçük kızı da orada bırakmak istemiyordu.

"Seni burada bırakmak istemiyorum. Lütfen, hadi benimle gel."

İlayda, elini küçük çocuğa uzattı ancak çocuk onun elini tutmamıştı. İlayda bu şekilde olmayacağını anlayınca Yağız'la iletişime geçmeye karar verdi.

"Sen burada bekle, ben hemen geliyorum. Tamam mı?"

İlayda telsizi almak için aracına doğru yürümeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra küçük çocuktan, "Anne," diye bir ses geldi. İlayda'nın arkasını dönmesiyle birlikte küçük çocuğun ona doğru yaklaşan bir kadına doğru koştuğunu ve kadınla birlikte eli silahlı bir grup insanın ona doğru geldiğini gördü. İlayda o an bunun bir tuzak olduğunu anlamıştı. Elini silahına uzattığı anda karşı taraftan ilk ateş patlamıştı. İlayda araca doğru koşarak aracın şoför kapısını açtı ve siper aldı. Silahını çıkartıp ona doğru saldıran gruba karşılık verdi. Şehrin tüm mahallelerinde bu tarz küçük gruplar halinde gezen yağmacılar mevcuttu. İlayda karşısındaki yağmacıları teker teker vurmayı başarıyordu. Grubun yarısı kısa bir süre içerisinde vurulunca diğer grup üyeleri siper alarak çatışmanın süresini uzatmak istedi. İlayda araca binip oradan kaçmayı düşünse de karşıdaki grup çatışmanın başlamasıyla birlikte aracın tekerleklerine çoktan patlatmıştı. İlayda'nın oradan sağlıklı bir şekilde çıkabilmesi için karşıdaki tüm eli silahlı insanları öldürmesi gerekiyordu. Bu duruma alışkın, eğitilmiş ve fazlasıyla cesurdu. Saldırgan grup bir yandan ateş ediyor, bir yandan da etrafa yayılmaya çalışıyordu. İlayda bir saniye bile olsa gözünü onlardan ayırmıyor, nereye gittiklerini görmeye çalışıyordu. Hiçbir şekilde hata yap-

mamaya çalışan İlayda, gözlerini yağmacılardan ayırmadığı için telsizine uzanarak yardım isteyemiyordu. Ancak zaman daraldıkça onu da bir çemberin içine alıp mesafeyi daraltıyorlardı. Ona doğru ateşlenen tüm kurşunlara karşılık veren İlayda sürekli bağırarak aynı şeyi söylüyordu.

"Bugün değil! Bugün değil."

Dakikalar içerisinde İlayda'nın mermileri tükenince gözlerini onu kıskaca alan yağmacılardan ayırmadan şarjörünü değiştirmeye çalıştı. Şarjörünü hızlı bir şekilde değiştiren İlayda artık tamamen etrafının sarıldığını anlamıştı. Olduğu yerde sürekli kendi etrafında dönerek ona doğru yaklaşan yağmacılara silahıyla karşılık veriyordu. İlayda o gün orada ölmeyi kabullenmese de olay gittikçe onun ölümüne doğru yaklaşıyordu. İlayda'nın içini büyük bir korku kaplamaya başlamış, bu hisle birlikte daha çok telaş olmuştu. Artık birkaç dakika daha dayanabilecek daha sonra mecburen teslim olacak ya da ölecekti. O an hem İlayda'nın hem de ona saldıran yağmacı grubun aklına gelmeyen bir şey olmuştu. Hızla çatışmalarına yaklaşan bir araç İlayda'ya doğru yaklaşmakta olan birkaç yağmacıya çarparak onları savurdu. Araç yağmacılara çarptıktan sonra durdu. Araçtan inerek yağmacı gruba ateş açmaya başlayan kişi Yağız'dı. Çatışmanın verdiği etkiyle bunu düşünemeyen İlayda, Yağız'ı görünce hayatında hiç olmadığı kadar mutlu oldu. Merkezi üssün ikisinin de evine aynı güzergâhta olması adeta İlayda'nın hayatını kurtarmıştı.

Yağız'ın çatışmaya girmesi ile birlikte hedefi değişen yağmacı grup yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Yağmacı grup dağılmaya başlayınca İlayda ve Yağız'ın onları etkisiz hale getirmesi daha kolay bir hale dönüşmüştü. Birkaç dakika sonra ağır silahlarla Yağız ve İlayda'ya ateş açan yağmacı grup daha fazla dayanamayacaklarını anlamış ve olay yerinden kaçarak uzaklaşmışlardı. Çatışmanın durması ve yağmacı grubun oradan kaçmasıyla birlikte Yağız İlayda'nın yanına doğru koşarak geldi.

"İyi misin? Vuruldun mu?"

"Gayet iyiyim merak etme ama sen gelmeseydin en fazla birkaç dakika daha dayanabilirdim."

"Bunlara bir çözüm bulmamız lazım. Bu böyle olmayacak. Ayrıca bugünden itibaren her gün işe beraber gidelim."

"Olur, doğru söylüyorsun," diyerek kafasını sallayan İlayda silahını beline koyarak yorgun bir şekilde nefes nefese arabasına yaslandı.

"Geçti, gayet iyisin. Yanındayım, merak etme," dedi Yağız. İlayda'nın çatışmanın etkisinden çıkmasını sağlamaya çalışıyordu. İlayda sadece kafasını salladı. Yağız İlayda'nın arabasının durumunu kontrol ettikten sonra kullanılmayacak hale geldiğini fark etmişti.

"Aracın burada kalsın, onunla devam edemezsin. Benim aracımla gidelim. Sana bir araç ayarlayacağız söz, sakın canını sıkma."

Yağız İlayda'ya elini uzatarak onu bileklerinden kavradı. Havaya doğru İlayda'yı kendine çeken Yağız, onu

ayağa kaldırdı ve aracına doğru yürüdüler. Araca bindikten sonra gaz pedalına asılan Yağız oradan hızla uzaklaştı.

Alparslan Komutan karargahın önünde ellerini arkadan bağlamış bir şekilde kapının girişine doğru bakarak bekliyordu. Alparslan Komutanın beklediği kişiler Ankara'dan gelecek üst düzey yetkililerdi. Kapıya bir araba yanaşınca Alparslan Komutan bir anlığına heyecanlansa da gelenlerin Yağız ve İlayda olduğunu anlayınca heyecanı saniyeler içerisinde kayboldu. Yağız ve İlayda araçtan iner inmez karşılarında Alparslan Komutanı görünce gerilmişlerdi. Alparslan Komutan ise her zamankinden daha farklı bir koku hissetmeye başlamıştı. Sanki bu sabah diğer sabahlara benzemiyordu. İlayda ve Yağız Alparslan Komutana yaklaşarak hızlı bir şekilde selamlarını verdiler.

"Komutanım!"

"Günaydın çocuklar! İyi misiniz? Her şey yolunda mı?"

Yağız ve İlayda birbirlerine baktılar daha sonra tekrar Alparslan Komutana dönerek aynı anda, "İyiyiz komutanım!" dediler.

"Siz gelin bakayım böyle, içeri girin."

Yağız ve İlayda içeri girdikten sonra arınmak için içerideki kabinlerde yağmurluklarını temizlediler. Temizlenme işlemi bittikten sonra yağmurluklarını çıkartan İlayda ve Yağız tekrar Alparslan Komutanın karşısına dikildi.

"Benden sakladığınız bir şey varsa ve sonradan öğrenirsem bu sizin için hiç iyi olmaz."

"Komutanım!" dedi İlayda. "Aslında biz Yağız'la ayrı araçlarda geliyorduk. Ben yolda gelirken küçük bir kız çocuğu gördüm. Ufak bir dalgınlığımdan dolayı az kalsın çarpıyordum. Yardım etmek için arabadan indim ancak yağmacı bir grubun planıymış bu."

"Sonra!" dedi Alparslan Komutan, sinirlenmeye başlıyor gibiydi.

"Bana ve aracıma ateş açmaya başladılar. Ben de kendimi korumak için karşılık verdim. Grubun yarısını indirdim ancak beni çembere aldılar. Buraya gelmek için Yağız'la yolumuz aynı rotadan geçiyor. Yağız da arabasıyla geçerken beni görmüş olmalı. Hızla çatışmaya girdi ve karşı tarafı etkisiz hale getirdik. Geriye kalan üç beş kişi kaçarak olay yerinden uzaklaştı. Biz de peşlerine düşmek yerine buraya geldik."

"İyi yapmışsınız, siz de bir şey yok değil mi?"

"İyiyiz komutanım."

"Peki aracın? Aracıma da ateş ettiler demiştin."

"Komutanım, aracım pek kullanılacak halde değil."

"Anladım. Tahmin edebiliyorum, canını sıkma. Sana yeni bir araç ayarlarız."

"Sağ olun komutanım."

"Bugünün programını biliyorsunuz değil mi?"

"Evet komutanım, biliyoruz."

"Peki şimdi size bir görev vereceğim. Gençleri ve Mustafa Bey'i uyandırın. Ankara'dan geldiklerinde onları da görmek isteyeceklerdir."

"Emredersiniz komutanım."

Yağız ve İlayda Alparslan Komutanın yanından ayrılarak gençlerin bulunduğu odaya doğru yürümeye başladılar.

"Bir an bize kızacak diye korktum," dedi Yağız sessiz bir şekilde.

"Bize kızmaz. Neden kızsın? Kendinden çok bizi düşünüyor ama evet ben de birazcık gerildim," diyerek yanıt verdi İlayda aynı ses tonuyla.

Gençlerin odasına vardıklarında kapıdaki nöbet tutan askerlere selam vererek yavaş bir şekilde kapıya vurmaya başladılar.

Yaşanan onca olaydan sonra yattıkları yer onlara huzur verecek olmalı ki kapının sesini bir türlü duymuyorlardı.

Bir süre bekleyerek içeriden yanıt almaya çalıştılar ama herhangi bir ses duymadılar.

İlayda, "Şu kapıya biraz daha sert vurur musun acaba?" dedi Yağız'a.

"Daha ne kadar sert vurayım? Kapıyı mı kırayım?" diye yanıt veren Yağız kapıya vurma şiddetini arttırdı.

Kapıdan çıkan sesler en sonunda içlerinden birinin uyanmasını sağlamıştı. Mustafa Hoca tedirgin bir şekilde uyansa da saniyeler içerisinde korktuğu şeyin sadece bir kapı çalınmasına ait olduğunu anladı. Elleriyle yüzünü ovuşturarak yattığı yerden ayaklandı.

"Girebilirsiniz!" diye bağırarak toparlanmaya çalıştı. Mustafa Hoca kapının dışına seslenmek için bağırınca uyuyan gençler de uyanmış oldu.

Yağız ve İlayda, Mustafa Hoca'nın sesini duyunca içeriye girdiler.

Yağız ve İlayda'nın gözleri yataklarında uzanmakta olan gençlerdeydi.

Henüz uyanmadıklarını fark edince İlayda kapıya doğru birkaç adım atarak, "İsterseniz biz daha sonra gelelim," dedi Mustafa Hoca'ya. Beren, Barlas ve ardından diğerleri de yavaş yavaş gözlerini açtı.

"Sorun değil, zaten onlar da uyanıyorlar. Önemli bir şey mi oldu?" diye sordu Mustafa Hoca.

Barlas uyanır uyanmaz karşısında İlayda ve Yağız'ı görünce endişelenmişti. Diğerleri de İlayda ve Yağız'ın vereceği cevabı bekliyordu.

"Hayır önemli bir şey yok. Alparslan Komutan sizi uyandırmamızı emretti. Birazdan Ankara'dan önemli kişiler gelecek ve toplantı yapılacak. Sanırım sizin de katılmanızı isteyecekler," dedi İlayda.

İlayda'nın cevabı herkesi rahatlatmıştı. Mustafa Hoca gençlere dönerek onay almak istercesine teker teker hepsini gözlerine baktı. Daha sonra tekrar İlayda'ya doğru dönerek "Tabii, kendimize gelelim, hemen yanınıza geliriz," diye yanıtladı.

İlayda ve Yağız odadan ayrılarak Alparslan Komutanın yanına doğru yola koyuldu.

"Günaydın," dedi Mustafa Hoca.

"Günaydın Hocam."

"Günaydın."

Mustafa Hoca Özgür'ün yanına giderek ellerini tuttu.

"Nasılsın Özgür? Daha iyi hissediyor musun?"

"İyiyim hocam, teşekkür ederim. Biraz daha iyiyim."

Bir süre Özgür'ü kontrol ettikten sonra Barlas'ın yanına giden Mustafa Hoca onunla da konuşmaya çalıştı.

"İyi misin Barlas?"

Barlas hazırlanırken sadece kafasını sallayarak yanıt verdi. Dikkatler artık sadece Özgür'ün değil Barlas'ın da üzerindeydi. Durunun hayatta olma ihtimali Barlas'ın düşüncelerini tamamen ona kitlemişti. Başka bir şey düşünemiyordu.

İlayda ve Yağız, Alparslan Komutanın yanına vardığında Alparslan Komutan bir ileri bir geri yürüyerek binanın önünde sabırsızca bekliyordu. İlayda ve Yağız'ın yanına geldiğini gören Alparslan Komutan yürümeyi bırakarak olduğu yerde durdu.

"Ne yaptınız?"

"Komutanım uyandılar. Birazdan hazırlanıp yanınıza gelecekler."

Tam o sırada uçak pistine gökyüzünden yağmurların arasından süzülen bir helikopter inmeye başladı. Alparslan Komutan helikopterin sesini duyar duymaz İlayda ve Yağız'ın omzuna dokunarak, "Misafirlerimiz geldi, hemen toplantı odasını hazırlayın," diye emir verdi.

"Emredersiniz efendim."

İlayda ve Yağız hızla toplantı odasına doğru yürümeye başladı. Alparslan Komutan ise yağmurluğunu giyerek

alçalmakta olan helikopterin ineceği alana doğru koştu. Alparslan Komutanın arkasından onlarca asker silahlarıyla birlikte alana yayılarak beklemeye geçti. Saniyeler içerisinde helikopter güvenli bir şekilde inmeyi başarmıştı. Birkaç asker helikoptere doğru yaklaşarak kapıyı açtı. Helikopterin içerisinden sivil ve silahlı iki koruma bir de özel zırhlı yağmurluğa sahip bir adam indi.

Alparslan Komutan helikoptere doğru yaklaşarak beklemeye başladı. Helikopterden inen zırhlı yağmurluğa sahip kişi Alparslan Komutana yaklaşarak elini uzattı.

"Alparslan?"

"Müdürüm. Hoş geldiniz."

"Hoş buldum Alparslan. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de öyle. Lütfen buyurun, içeri geçelim."

Alparslan Komutanla birlikte içeriye doğru yürüyen kişi Tamer Akdemir'di. Tamer Akdemir ülkenin İstihbarat Müdürüydü.

Binaya giriş sağlandıktan sonra herkes arınma kabinine girerek yağmurluğunu temizledi ve daha sonra yağmurluğundan kurtuldu. Yağmurluklarını çıkartmış olan Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü birbirlerine sarıldı.

"Yolculuğunuz nasıl geçti?" dedi Alparslan Komutan gülümseyerek.

"Herhangi bir sorun yoktu, gayet iyiydi. Sen nasılsın Alparslan? Burada her şey yolunda mı?"

Alparslan Komutanın gülen yüzü değişmişti. Yerini endişeli ve durgun bir ifade almıştı.

"Her şey son birkaç güne kadar gayet iyiydi müdü-

rüm. Yaşananları Ankara'ya aktardık durumu biliyorsunuzdur."

"Evet ama şu misafirleri de bir dinleyelim," dedi Tamer müdür. Onun da yüz hatları ciddileşmişti.

Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü sohbet ederek toplantı salonuna doğru ilerlerken koridorda büyük bir hazırlık vardı. Askerler etrafa koşuşturuyor, toplantı salonuna gerekli olan tüm eşyalar taşınıyordu. Mustafa hoca çoktan hazırlanmış odanın kapısının önünde bekliyordu. Beren ve Ada hazırlandıktan sonra Mustafa Hoca'nın yanına doğru yürüdüler. Gökalp'in arkasından Barlas da hazırlanıp kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra Özgür'ün sesi ile yürümesini durdurdu.

"Ben de geleceğim."

"Senin dinlenmen gerekiyor Özgür lütfen," dedi Barlas.

"Hayır, gelmek istiyorum. Bana karışmayın, hem gayet iyiyim bak."

Özgür yatağından ayağa kalkarak ağır adımlarla Barlas'ın yanına doğru yürümeye çalıştı.

"Tamam yürüyebiliyorsun biliyorum. Gayet iyisin de ama biraz daha dinlenmen lazım neden ısrar ediyorsun?"

"Gayet iyiyim Barlas. Yanınızda olmak istiyorum. Artık hiçbir şekilde sizden ayrı olmak istemiyorum."

Barlas, ona doğru bakan diğerlerine döndü. Hepsi sanki kararı Barlas'a bırakmış gibiydi.

"Tamam o halde, koluma gir hadi. Beraber yürüyelim."

Özgür Barlas'ın koluna girdikten sonra ağır adımlarla

diğerlerinin arkasından toplantı salonuna doğru yürümeye başladı.

"Beni en çok sen anlayabilirsin. Bunu sen de biliyorsun değil mi?" dedi Özgür Barlas'ın suratına bakmadan yürümeye devam ederken.

"Evet, seni anlayabilirim ama söylediklerinin altında farklı bir şey var sanki."

"İkimiz de acılar çekiyoruz. Çektiğimiz acılar farklı olabilir. Ben fiziki anlamda acı çekiyorum canım yanıyor. Senin acın hepimizden farklı ama ikimiz de diğerlerinden farklıyız."

Derin bir of çeken Barlas, arkadaşlarının toplantı salonuna girmesiyle birlikte koridorda duraksayarak Özgür'e döndü.

"Onu bulacağız değil mi Özgür?"

"Bulacağız kardeşim. Söz veriyorum. Her ne olursa olsun onu bulacağız."

Özgür ve Barlas toplantı salonunun hemen önünde birbirine sarıldı. Bu her ikisine de iyi gelmiş gibi görünüyordu.

"Hadi bakalım girelim içeri," dedi Özgür Barlas'ın kolunu sıkıca tutarak.

Barlas ve Özgür toplantı odasına girdiğinde İstihbarat Müdürü, Alparslan Komutan, Mustafa Hoca ve gençler tanışmaktaydı.

"Çok memnun oldum."

"Ben de memnun oldum."

Barlas ve Özgür'ün içeri girmesiyle dikkatler ikisinin üzerine döndü. Ufak bir sessizlik sonrasında Alparslan Komutan tüm sessizliği bozdu.

"Gençler! Hoş geldiniz. Sizi İstihbarat Müdürüyle tanıştırayım."

İstihbarat Müdürü, Barlas ve Özgür'ün yanına birkaç adım attıktan sonra elini uzattı.

"Ben Tamer Akdemir, memnun oldum çocuklar."

"Biz de memnun olduk," dedi Özgür ve Barlas Tamer müdürün elini sıkarken.

"Evet herkes tamamsa buyurun oturalım. Toplantımıza çok geçmeden başlasak iyi olur." Uzun ve epeyce geniş olan ahşap toplantı masasının yanlarındaki boş buldukları koltuklara oturdular. Masanın üstünde bazı yiyecekler ve içecekler de vardı. Ayrıca duvarda ikiye bölünmüş büyük projeksiyon aleti de mevcuttu. Herkes birbirine bakıp kimin ilk konuşmaya başlatacağını beklerken Alparslan Komutan gençlerin yeni uyandığını ve aç olma ihtimalini düşündüğünden onlara masanın üstünde duran yiyeceklerden yemesini söyledi.

"Toplantımız sırasında yiyeceklerden yiyebilirsiniz. Herkes karnını doyursun lütfen."

Alparslan Komutanın sözünden saniyeler sonra herkes önündeki yiyeceklerden sakin bir şekilde yemeye başladı.

İstihbarat müdürü bir süre ortamı süzdükten sonra Mustafa Hoca'ya dönerek, "Evet Mustafa Bey isterseniz kısaca buraya kadar olan yolculuğunuzdan bahsedin."

"Tabii bahsedeyim. Aylar önce henüz yapay yağmur-

lar başlamadan ben gençlerle tanışmıyordum. Yapay yağmurlar gündeme gelmeden önce ve geldikten sonra da ben bu projeyi tamamen karşıydım. Zaten sosyal medya hesaplarımda da bunu açıkçası dile getirmiştim. Tabii bana hak verenler olduğu gibi benim görüşlerimi karşı olanlar da oldu. Bu sırada gençler de yaz aylarında olduğumuz için doğayı korumak adına ve yangınların önüne geçmek için kamp yaparak sahil ve ormanlık alanlardaki yanıcı maddeleri topluyorlardı. Belki duymuşsunuzdur büyük bir yangın ortasında kaldılar ve bu olay haberlere çıktı. Sosyal medyada gündem oldu. Ben de onları tebrik etmek adına onlarla iletişime geçtim. Biz de bu sayede tanışmış olduk. Daha sonra tüm ülkeler ve ortak kurul yapay yağmurlar için start verdiğinde ben gençlere, eğer şu an yaşadığımız şeyler gerçekleşirse beni bulmalarını söylemiştim. Küresel iklim krizi taze bir durum değil. Bu yüzden ben de yıllardır bir profesör arkadaşımla bu konu üzerine çalışıyordum. Kendisi Bosna Hersek'te yaşıyordu. Yapay yağmurlar başladıktan sonra iletişim ağları kesilince onunla çalışmalarımız da kesilmiş oldu."

Mustafa Hoca, Marko'dan bahsedince onun acı ölümü aklına geldi, boğazı düğümlendi.

Hemen önünde masanın üstünde duran su şişesini alarak hızla kapağını açtı ve birkaç yudum su içti.

"İyi misiniz Mustafa Bey?" diye sordu İstihbarat Müdürü.

"İyiyim merak etmeyin. Sadece biraz, biraz boğazım...

Her neyse. Daha sonra yaşananları biliyorsunuz zaten sokağa çıkma yasakları, ölümler, dışarıdaki yağmacı gruplar. Biz eşimle evimize kapandık. Çok geçmeden gençler beni buldu. Ben de hayatımı riske atarak bir karar verdim. Marko'yu bulup çalışmalarımıza devam edecektik. Yoksa ya biri bu yağmurları durduracaktı ya da biz yağmurların altında ölmeyi bekleyecektik."

Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü dikkatle Mustafa Hoca'yı dinliyor ve ara ara ona hak verdiklerini belli etmek için kafalarını sallıyorlardı.

"Eşim varken rahat hareket edemezdim yolda başımıza gelecek en ufak bir durumda sadece kendim değil iki kişilik düşünmem gerekeceği için onun yanında götürmedim. Onun ihtiyaç duyabileceği kadar erzak stoğu yaptık; bazı ilaçları vardı, onları da aldık ve onu evde bıraktıktan sonra yola koyulduk. Önce Bursa'ya oradan İstanbul'a İstanbul'dan sınırdan çıkarak hızlı bir şekilde Saraybosna'ya Marko'ya ulaşmayı planladık. İstanbul'dan sonra sınırdan çıkarken pusuya düşürüldük ve bir arkadaşımız orada öl..."

Mustafa Hoca Barlas'la göz göze gelince tekrar yutkunarak derin bir nefes aldı. "Bir arkadaşımızı orada bırakmak zorunda kaldık ağır yaralıydı vurulmuştu."

Tüm odaya bir anda sanki soğuk rüzgârlar esmişti. Beren başını yere eğerek öylece düşünüyordu. O da en yakın kız arkadaşı olan Duru'yu çok özlüyordu. Gökalp Beren'e elini uzattı ve onu sımsıkı tuttu.

Barlas olduğu yerde hızla ayaklarını titretiyordu. Ayakları hiçbir şekilde sabitçe durmuyordu. Alparslan Komutan, Barlas'taki bu rahatsızlığı fark etti ve araya girdi.

"Evet müdürüm, Ankara'ya geçtiğimizi raporda belirtmiştik. Hayatta olduğu iddia edilen kız, Duru."

Ada ise Duru'nun ismini duyar duymaz belli etmemeye çalışsa da gözlerinin ucuyla Barlas'a bakıyordu.

İstihbarat müdürü bir yandan notlarını almaya devam ediyordu.

"Evet devamında ne oldu," diye sordu İstihbarat Müdürü, Mustafa Hoca'ya tüm ciddiyetiyle.

"Oradan ayrılarak Bulgaristan'da özel kuvvetlere yakalandık. Tutuklandıktan sonra onların özel bir binası vardı, buraya benziyordu. Sanki merkezi üs gibiydi. Biz yakalandıktan sonra orada bizi sorguya aldılar. Sanırım yapay yağmurlar başlamadan önce benim sosyal medyadaki açıklamalarımı bazı ülkelerde yetkililer takip ediyormuş. Sorgu da benim adımı duydukları an hareketlilik başladı. Daha sonra İngilizlerle iletişime geçtiler ve onların İngiltere'den gelip bizi sorgulayacaklarını söylediler. İngilizler gelmeden bizi tutuklayan ve sorgulayan Bulgar özel kuvvetlerinden olan Nikolai adında bir asker İngilizlerle pazarlık yapmaktan vazgeçti. Bize inandı ve yanına güvendiği iki askerini alarak bizimle yolculuğa devam etti. Bu yolda onun eşini ve çocuğunu da kaybettik. Yapay yağmurları durdurmak için canının son damlasına kadar bize inandı ve elinden gelen her şeyi yaptı. Birkaç farklı

yerde konakladık onlarca insan tanıdık, onlarca çatışma atlattık ve ölümden döndük. En sonunda Bosna'ya yani Marko'ya ulaştık. Marko ile bir süre çalıştıktan sonra bu yağmurları nasıl durduracağımız konusunda bir formül hazırlayıp hemfikir olduk. Bize bir pilot ve bir uçak lazımdı. Marko'nun tanıdığı bir pilot ve garajda duran eski ama işimizi görecek uçakla denememizi yaptık."

İstihbarat müdürü ve Alparslan Komutan o an sanki nefeslerini tutmuş gibiydiler. İstihbarat müdürü elindeki not aldığı kalemini bile kıpırdatmadan tutuyordu. Masanın uzak köşelerinde oturan Yağız ve İlayda da Mustafa hocanın ağzından çıkacak cümleyi bekliyordu. "İçeriğini bulduğumuz ve hazırladığımız formül ile düşündüğümüz metodu uyguladık ve saatler sonra orada yağmur tamamen durdu." İstihbarat müdürü ve Alparslan Komutan aynı anda ayağa kalktılar.

"Siz söylediklerinizde ciddi misiniz?" dedi İstihbarat Müdürü. Ellerini başının arkasında kenetleyerek öylece Mustafa Hoca ve gençlere bakıyordu.

"Evet. Hepimiz oradaydık. Mustafa Hoca öldürücü yapay yağmurları durdurmayı başardı."

Alparslan Komutan heyecanından ve sevincinden duvarı yumrukladı.

"İnanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum."

İlayda ve Yağız heyecandan titremeye başlamıştı. Evet, onlar birer askerdi ancak duydukları bir mucizeydi ve her insan yaşanılan mucizelere bu gibi tepkiler verebilirdi.

Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü Mustafa Hoca'nın söylediklerini sindirmeye çalışırken toplantı odasında bir süre turlamıştı. Bir süre yürüdükten sonra ikisi de tekrar sandalyelerine oturdular.

"Sizi dinliyoruz, lütfen devam edin," dedi Alparslan Komutan.

"Bulduğumuz formülü test ettikten sonra tekrar Marko'nun evine döndük. Eve döndüğümüzde İngilizlerin peşimizde olduğunu ve yerimizi tespit ettiklerini anladık. Marko'nun bulunduğu apartmanı ablukaya almışlardı. Eve girmeyip kaçabilirdik ancak büyük bir sorun vardı. Marko ile çalıştığımız tüm formüllerin yazılı olduğu ortak defterimiz, evin içerisindeydi."

"İşte orada Marko hayati bir karar verdi. Hiç beklemediğimiz anda bir planı olduğunu, apartmanın yakınlarına gelerek beklememizi söyledi. Yanımızdan ayrılarak evine gitti ve kendini yakalattı. İçeride ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Marko tek başınaydı. Birkaç dakika sonra Marko'nun evinin penceresinden Marko'yu gördük. Bahsettiğim formüllerin yazılı olduğu defteri bize fırlattı ve saniyeler sonra bina havaya uçtu. Kısacası kendini feda etti. Ufak bir kâğıt parçası gibi görünebilir ama tüm insanlığın umudu oldu."

"Başınız sağ olsun, bu yolda kaybettiğiniz her bir kişi için," dedi İstihbarat Müdürü. Sesi gerçekten de üzgün geliyordu. Mustafa Hoca'nın söylediği her bir cümle onun canını daha da acıtıyordu.

"Defter ile birlikte oradan ayrıldık. Sonra hızlı bir şekilde İzmir'e gelebilmek için Yunanistan'da bir limana doğru yola çıktık. Yolda yine türlü çatışmalara maruz kaldık. En sonunda işimizi görecek bir tekne bulduk. İzmir'e doğru yola çıktık. Yoğun yağışın ve karanlığın vurduğu dev dalgaların arasında ay ışığının altında İzmir'e doğru ilerlerken denizin ortasında duran göremediğimiz bir şeye çarptık. Teknemiz su almaya başladı, batmamıza saniyeler kala hep birlikte karanlık suların içine atladık. Daha sonra Alparslan Komutan ve ekibi bizi denizin ortasında buldular. Yaşanan diğer olayları Alparslan Komutan size aktarmıştır. Yunanlılar ile çatışmaya girdik. Bu çatışmada Nikolai, İvan ve Hektor'u kaybettik. Buraya kadar gelebilmemizde en büyük yardımı onlar sağladı. Sizin gibi profesyonel, üç cesur ve güçlü askerdi. Türk değillerdi, insanlığın kurtulmasını isteyen üç insandı sadece."

"Anlattıklarınız inanılmaz," dedi İstihbarat Müdürü. "Gerçekten kolay şeyler yaşamamışsınız."

Mustafa Hoca ve gençler herhangi bir cevap vermedi. Yaşadığı şeyleri en baştan dinlemek onların travmalarını uyandırmış gibiydi. Sanki hatırlamadıkları bir yorgunluğu tekrar bedenlerine almış gibiydiler.

Mustafa Hoca odadaki sessizliğin hakimiyeti bozulmayınca içinde tuttuğu öfkesine yenik düşerek bir anlık sesini yükseltti.

"Eşimi götürdüler, onu kurtarmak için neyi bekliyoruz? Yolda bıraktığımız kişinin de onlarda olduğunu söylemişler."

Mustafa Hoca haklı da olsa sesine fazla yükselttiğini fark edince kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

"Şimdi sizin fikriniz ne? Sizi dinleyelim," dedi Mustafa Hoca sandalyesine yaslanarak.

"Bunun programını Ankara yürütüyor," dedi Alparslan Komutan.

"Bu sorunun cevabını sizin vermeniz daha doğru olur Müdürüm."

İstihbarat müdürü oturduğu sandalyesinden tekrar doğrularak kendisini masaya doğru yaklaştırdı. Mustafa Hoca ve gençlere doğru bakarak, "Arkadaşlar öncelikle size şunu sözünü vereyim. Bahsettiğiniz insanları nerede olurlarsa olsun bulup buraya geri getireceğiz. Ankara'nın şu an çalıştığı şey; ne zaman, nasıl, ne şekilde operasyona başlayacağımız. Bu artık memleket meselesi haline geldi. İçiniz rahat olsun. Ben buraya gelmeden önce Ankara'da bir toplantı yaptım. İnanın bana sadece buradaki insanlar değil, Ankara'daki herkes sizinle aynı duyguları paylaşıyor ve aynı şeyi istiyor. Öyle tahmin ediyorum ki bugün bir karar verilir. Mustafa Bey size bir sorum olacak."

"Dinliyorum," dedi Mustafa Hoca.

"Formülün yazılı olduğu defter nerede? Ankara'ya bunu nasıl ispatlayabiliriz? Yani yapay yağmurları durdurmayı bulduğunuzu. Bunu mutlaka isteyeceklerdir."

"İsteyecekler derken anlayamadım?" dedi Mustafa Hoca kaşlarını çatarak.

İstihbarat müdürü Alparslan Komutan ile göz göze geldikten sonra tekrar söze girdi.

"Yani sizi ve bulduğunuz formülü isteyeceklerdir. Bu konuda da bir an önce harekete geçmek isteyeceklerdir."

Mustafa Hoca sanki bu konuşmanın yapılacağını daha önceden biliyormuş gibi bir yüz ifadesiyle İstihbarat Müdürünün gözlerinin içine bakarak kafasını sağ ve sola salladı.

"Defter yok. Defter okyanusun dibinde."

O an İstihbarat Müdürünün yüzündeki ifade belki de hayatı boyunca büründüğü en büyük şaşkınlık ifadesi olabilirdi. Alparslan Komutan, Yağız, İlayda ve İstihbarat müdürü hepsi birbirine bakıyordu.

"Nasıl yani?" dedi Alparslan Komutan anlayamayarak.

"Formülü denize fırlattım," dedi Mustafa Hoca kendisinden oldukça emin gözüküyordu.

"Artık formülün yazılı olduğu bir defter yok."

"Ee bunca şey boşa mıydı yani? Kaydettiğiniz başka bir yer yok mu?"

"Sizce böyle bir şey yapar mıyım? Onca ölümü, onca fedakârlığı denize atar mıyım? Hepsinin yazılı olduğu kayıtlı çok daha güvenli bir yer var."

O an Mustafa Hoca haricinde salondaki herkes nefesini tutmuştu, ta ki Mustafa hocanın söylediği son cümleye kadar. Herkes derin bir oh çekip rahatladı ve merakla formülü nerede olduğunu Mustafa hocanın ağzından duymayı bekliyorlardı. Mustafa Hoca salondaki herkesin bakışlarını üstünde hissedince yalancı bir gülümsemeyle parmağını kafasını üstüne koydu.

"Burada. Tüm formülü ezberledim."

Gençlerin de yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. Bu hareket inanılmaz zekiceydi. Çünkü tüm ülkeler defterin peşindeydi. Mustafa Hoca'nın ve gençlerin bir değeri yoktu. Artık tüm dünyanın kaderi gerçekten de Mustafa Hoca'ya bağlıydı.

Alparslan Komutan da gülmeye başlamıştı. Mustafa Hoca'nın gözlerinin içine bakarak kafasını salladı. Yaptığı davranışı takdir ediyor gibi görünüyordu.

"Bizim için de bu en güvenlisi, teşekkür ederiz Mustafa Hoca," dedi Alparslan Komutan. Alparslan Komutanın sözünden sonra İlayda, Yağız ve ardından İstihbarat müdürü de Alparslan Komutana katılırcasına Mustafa Hoca'ya bakarak tebrik edici bir şekilde gülümsediler.

Mustafa Hoca her şeyin bu kadar basit ve mutlu bir şekilde ilerlemeyeceğini çok geçmeden söyledi.

"Ayrıca eşimi ve kendi kızım gibi sevdiğim Duru'yu buraya getirmeden yapay yağmurları, yani formülü sonunda işkence de ölüm de olsa kimseyle paylaşmayacağım."

"Bu söylediklerinizi Ankara'ya ileteceğim, hiç merak etmeyin. Sizin istemediğiniz bir şey yapacağımızı düşünmüyorum zaten," diyerek ayağa kalkan İstihbarat Müdürü, "Toplantımıza ara verelim, Ankara'dan haber gelince tekrar görüşelim. Tanıştığıma tekrar memnun oldum." İstihbarat müdürü odanın kapısına doğru yöneldikten sonra herkes ayağa kalkarak odanın çıkışına doğru yürüdü. İstihbarat müdürü Tamer Akdemir odadan çıkar çıkmaz

uzun koridora giderek yürümeye başladı. Alparslan Komutan ona yetişmek için arkasından gidiyordu. Ona yetişemeyeceğini anlayınca, "Müdürüm! Müdürüm!" diye bağırdı. Tamer Akdemir, Alparslan Komutanı duysa da adımlarına hız kesmeden aynı şekilde devam ediyordu. En sonunda ikisi de koridorun sonundaki binanın çıkış kapısına gelmişlerdi.

"Müdürüm iyi misiniz? Her şey yolunda mı?" diye sordu Alparslan Komutan.

"İyiyim. Sadece ne düşüneceğimi bilemiyorum. Onca insanı kaybettik. Şu an bir felaket yaşıyoruz dünyada. Hiç kimse çözüm bulamıyor ve gittikçe kötüye gidiyoruz ama şu an bu felaketi durdurabilecek insanla aynı odadaydık. Garip. Sadece çok garip."

İstihbarat müdürü konuşurken onu dinleyen Alparslan Komutanın gözleri bir yandan dışarıda yağmakta olan yapay yağmurlardaydı.

"Hissettiklerinizi anlıyorum," dedi Alparslan Komutan. "Ben de sizinle aynı şeyleri hissediyorum, aynı şeyleri düşünüyorum. Daha önce de farklı felaketler yaşadık ama böylesini hiç yaşamamıştık. Buna bir son vereceğiz ama önce Mustafa Hoca'nın dediklerini yapmamız lazım. İngilizler bu işin peşini bırakmaz. Siz de Ankara'ya baskı yapın lütfen. Çünkü tam tersi bir cevap gelirse İngilizlerin o insanları ellerinde tutmasının bir anlamı olmaz. Bu da bizim için bir yıkım olur ve bu sefer kamuoyunda ikinci kez olumsuz bir etki bırakmış oluruz. Bana sorarsanız

ben bu ülkede yaşayan insanlarla bir daha fikir ayrılığına düşmek istemiyorum. Önce Mustafa Hoca'ya yardım etmemiz lazım."

"Ben de seninle aynı fikirdeyim ama kararı tek başıma ben veremiyorum. Bunu biliyorsun. Ankara ile konuşup elimden geleni yapacağım."

"Size güveniyorum müdürüm."

"Sağ ol Alparslan, eksik olma ama aklımda daha önemli bir konu var. Sence doğru mu?"

Alparslan Komutan soruyu ilk anda anlamasa da saniyeler içerisinde Tamer Akdemir'in neyden bahsettiğini anlamıştı.

"Öyle hissediyorum. Bence gerçekten de çözümü buldular. Bu insanları Ege denizinde bulduğumuzda hepsinin yüzünde verdikleri bir mücadelenin yorgunluğu vardı. Bunu gerçekten hissedebiliyorum."

İlayda ve Yağız, Mustafa Hoca ve gençlerle birlikte toplantı odasından çıkmıştı. İlayda, onları uyandırır uyandırmaz toplantıya çağırdığı için her ne kadar toplantı salonundaki masada bulunan atıştırmalıklardan birkaç lokma yeseler de doyurucu bir kahvaltı yapmadıklarını biliyordu.

Toplantı odasının hemen önünde Mustafa Hoca'nın yanına yaklaşan İlayda, "Size hocam desem olur mu?" diye sordu.

Mustafa Hoca hayatı boyunca soy isminden daha çok duyduğu hoca kelimesine alışmıştı. Bu onun için herhangi bir sorun teşkil etmiyordu.

"Nasıl istersen."

"Hocam sabah sizi apar topar kaldırıp toplantıya çağırdığım için kusuruma bakmayın. Ben bana verilen emirleri yerine getirmekle yükümlüyüm. Ayrıca Ankara'dan gelen müdürümüzün de bu saatlerde geleceğini bilmiyorduk."

Mustafa Hoca acı bir şekilde gülümsedi.

"Şu an düşüneceğin en son şey bu olsun."

İlayda Mustafa Hoca'nın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı ama yine de içi rahat etmemişti.

"İsterseniz arkadaşlarla da konuşun, yemekhaneye gidip bir şeyler yiyelim. Daha sonra oturup konuşuruz. Olur mu Hocam?"

Mustafa Hoca hemen yanında duran Beren ve Ada'ya baktı. İkisi de gözlerini kırparak ona yanıt vermiş oldu.

"Hadi o zaman," dedi Gökalp.

"Buyurun lütfen," diyerek yemekhaneye doğru herkesin önünden yürümeye başladı İlayda. Hızlı adımlarla ilerleyerek onlara yolu göstermeye çalışıyordu. Mustafa Hoca hemen yanındaki Ada ve Beren'in omuzlarına kollarını attı. Mustafa Hoca'nın bu hareketi Beren ve Ada'ya o an uzun süredir hissedemedikleri baba şefkatini hissettirmişti belki de. Gökalp ve Barlas da Özgür'ün kollarına girerek onunla birlikte yemekhaneye doğru ağır ağır yürümeye başladılar.

İstihbarat müdürü onun geldiği haberini alan bazı askeri yetkililerle farklı bir odada yemekli bir toplantı halindeydi. Alparslan Komutan da İstihbarat Müdürüne eşlik

ediyordu. İlayda ve Yağız, Mustafa Hoca ile gençlerin karınlarını doyurduktan sonra onları merkezi üstteki diğer bölümleri ve etrafı göstermek için ufak bir gezintiye çıkartmışlardı.

Etrafı tamamen büyük camlardan oluşan bir odanın içinde girdiklerinde yağmurların camlara yaşattığı şiddetin etkisiyle anlık bir tepki verseler de Yağız ve İlayda hemen onları sakinleştirdi.

"Burası tamamen güvenli, rahat olabilirsiniz."

Beren odanın tamamen boş ve camlarla kaplı olmasını anlayamamıştı.

"Burası ne işe yarıyor? Neden yapıldı?"

"Bu odadan mı bahsediyorsun?" diye sordu Yağız.

"Evet," dedi Beren yağmurların şiddetli bir şekilde camlara vurmasını izlerken.

"Burası aslında küçük bir kontrol odası. Canlı bir şekilde yağmurların son halini, şiddetini, herhangi bir yön değiştirip değiştirmediğini buradan kontrol edebiliyoruz."

"Mantıklı," diye cevap verdi Gökalp.

"Bu odadayken sanki dışarıda yağmurluksuz bir şekildeymiş gibi hissettim."

"Evet, kesinlikle öyle bir his veriyor. Bu odaya her gelişimde senin söylediğin şeyi hissediyorum," dedi Yağız Gökalp'e bakarak.

Hepsi bir süre yağmurları seyre dalmıştı. Her birinin bakışı ve hisleri farklıydı. Yağmurlar kalplerinde ve beyinlerinde farklı anılar canlandırıyordu. Sadece Mustafa

Hoca ve gençler değil İlayda ve Yağız da odanın büyüsüne kapılıp uzun bir süre sessizlik içerisinde uzaklara dalıp gitti. İlayda dalıp gittiğini fark edince kolundaki saati kaldırarak ne kadar zaman geçtiğine baktı. Önce yemek ardından yaptıkları gezinti uzun bir zamana sebep olmuştu.

"İsterseniz biraz dinlenelim. Ne dersiniz?" diye sordu İlayda. İlayda'nın sesi her birinin daldığı rüyadan uyanmasına sebep oldu.

"Olur," dedi Ada, Özgür'e bakarak, "biraz dinlensek iyi olacak."

Gökalp Beren'in elinden tutarak odadan çıkınca ondan boşalan yeri Ada tamamlamak isteyince Özgür'le Barlas'ın yanına yaklaşarak Özgür'ün diğer kolunun arasına girdi. Herkes odan çıktıktan sonra kapıyı kapatacağı an Mustafa Hoca'nın hâlâ yağmurları izlediğini gören Yağız, "Hocam siz gelmiyor musunuz?" diye sordu.

Mustafa Hoca cevap vermeyince İlayda Yağız'ın kolundan tutarak fısıldadı.

"Bırak, böyle kalsın. Belki de ona iyi gelecek."

Yağız kafasını salladı ve kapıyı kapatmayarak İlayda ile birlikte gençlerin arkasından yürümeye başladı. Mustafa Hoca gözlerini yapay yağmurlardan çekmemişti. Büyük bir düşünce bulutunun içinde gibiydi. Yapay yağmurlardan öncesi, Marko, yaşadıkları ölümler, Duru, Nikolai, formül, yolun sonu ve Semiha Hanım'ın kaçırıldığını öğrendiği ilk an. Kısa sürede hiç de kolay şeyler yaşamamıştı.

Herkes odadan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Mustafa Hoca bir elini hemen önünde durduğu camdan oluşan duvara vurarak ağlamaya başladı. Ardından diğer elini de pencereye yasladı. Sanki ayakta durmak için destek alıyor gibiydi. Başını yere eğerek yapay yağmurlarla yarışırcasına gözyaşı döküyordu. İçinde sessizlik içerisinde patlamayı bekleyen bir volkanı kusmuştu adeta. Gözyaşları gitgide şiddetleniyor, çıkardığı sesler odayı inletiyordu. Pes etmek istemiyordu ama devam edecek gücü de kendisinde bulamıyor gibiydi. Her olayda, her düştüğünde insanlık için eşi için ayağa kalkmayı başarabilmişti. Artık bitti derken hiç tahmin etmediği bir şekilde aslında her şeyin yeni başladığını öğrenince tuttuğu yorgunluk bedenini esir almıştı. Onlarca tuzağı atlatıp sanki bu sefer yakalanmış ve yenilmiş gibi hissediyordu. Mustafa Demir, camın hemen ötesinde yağan yapay yağmurların sanki kendi bedenine değiyormuşçasına acı çekiyordu. Hıçkırarak ağlamaya devam ederken düşünceler arasında yönünü bulamıyordu.

5. BÖLÜM

GÖZYAŞLARI

Uzun bir yürüyüşün ardından odalarının bulunduğu, uzun koridora en sonunda varmışlardı. Diğerlerinin arkasından yürüyen Gökalp ve Beren, Mustafa Hoca'nın durumuna çok üzülmüşlerdi. Arkadaşları Duru'nun yaşıyor olma ihtimalinden sonra onlar için resmen ikinci bir şok etkisi olmuştu. Beren yürümeye devam ederken Gökalp'in beline sarılarak "Acaba Mustafa Hoca ne hissediyor? Tahmin edebiliyor musun?" dedi. "Ben düşünmek bile istemiyorum."

Gökalp derin bir of çektikten sonra, "Çok zor hayatım. Gerçekten çok zor. Yaşadığımız olayları bir düşün. Mustafa Hoca her zaman aramızda en dirayetli olandı. Eşinin haberini aldıktan sonra sanki Mustafa Hoca gitti, onun yerine başka birisi geldi. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama çok tedirgin olduğunun farkındayım. Aklı ve kalbi tamamen eşinde. Ben teyzeyi bulacağımızı hissediyorum."

Beren kaşlarını çatarak Gökalp'in kolları arasından kafasını yukarı kaldırıp gözlerine baktı. "Kimden bahsediyorsun?"

"Mustafa hocanın eşinden. Semiha Hanımdan."

"Onu bulmaya gitmek için sence bizi de götürürler mi?" diye sordu Beren. "Ve biz gider miyiz?"

"Tabii ki gideceğiz Beren. Onlar istese de istemese de Mustafa hocayı asla yalnız bırakamayız. Bizim için bizi de geçtim insanlık için yaptıklarını bir düşün. Her şeyden daha önemlisi yapay yağmurlar devam etse Semiha Hanım bulunsa bile bizim yapmamız gereken bir şey var."

Gökalp'in bu sözlerinden sonra Beren yürümeye bırakarak Gökalp'e bakmaya başladı ve kafasını salladı.

"Onu bulacağız. Eğer gerçekten hayattaysa nerede olursa olsun en yakın arkadaşımı bulacağız," dedi Beren.

Barlas, Özgür ve Ada odaya ilk giren kişiler oldu. Hemen arkalarından kapının önüne gelen Yağız ve İlayda içeriye girmediler.

"Şimdi biraz dinlenme vakti. Sizi fazlasıyla yorduk. İyice bir dinlenin. Daha sonra tekrar görüşürüz."

"Teşekkür ederiz," dedi Özgür arkadaşları onu yatağına doğru götürürken.

Onların arkasından gelen Gökalp ve Beren'i gören Yağız ile İlayda, "İyi dinlenmeler arkadaşlar. Bir şeye ihtiyacınız olursa bizi çağırmaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederiz," dedi Gökalp. "Her şey için." Gökalp'in bu anlamlı cümlesi Yağız ve İlayda'nın kalbine dokunmuştu.

İlayda ve Yağız onları yalnız bırakıp oradan ayrılalı bir saate yakın bir zaman geçmişti. Gökalp ve Beren uzun za-

man sonra boş ve dingin bir istirahat geçiriyorlardı. Hem insanlığa hem de kendi geleceklerine dair tozpembe hayaller kuruyorlardı. Özgür yatağında uzanırken, Barlas hemen onun yanı başında oturarak onunla sohbet ediyordu. Duru konusu haricinde yaşadıkları serüveni en başından son ana kadar değerlendiriyor ve tartışıyorlardı. Ada ise pencere kenarına çektiği bir sandalyeyle yağmurları izliyordu. Ayaklarını sandalyenin üstüne kaldırarak kendine doğru çekmiş ve çenesini dizlerin üstüne yerleştirmişti. Görünen oydu ki Ada hem geleceği hem de geçmişi düşünüyordu. Bu yolculukta herkes kadar onun da yaşadığı birçok güzel ve acı verici olay vardı. Diğerlerinden önemli bir farkı vardı. Ada her zaman en yalnız olandı ve bunu her defasında hissetti. Hiç kimse onu bir yabancı yerine koymasa da insan çoğu zaman hislerinde yanılmıyor ve düşüncelerini de engelleyemiyordu. Ada da bu yolculukta Beren kadar Gökalp kadar Özgür veya Duru kadar sevilmediğini Barlas kadar saygı görmediğini Mustafa Hoca kadar takdir edilmediğini ve her ne yaparsa yapsın onlar için canını veren Nikolai kadar cesur görülmediğini hissetmişti. Ancak Ada bu hissettiklerine göre davranış gösteren bir insan değildi. Kalbinden ve aklından geçen her şeyi olduğu gibi yapıyordu. Sevilmek ve takdir edilmek gibi bir niyeti de yoktu.

Zaten hayatının önceki yıllarında da başta ailesi olmak üzere hiçbir zaman sevilmemiş, ön planda tutulmamıştı. Kıymetli bir yeri olmamıştı. Her şeye rağmen verdiği sa-

vaş en az diğerleri kadar zordu. Özgür ve Barlas kendi aralarında konuşmaya devam ederken Özgür, pencerenin önünde oturup dışarıyı izleyen Ada'yı gördü. Barlas, anlattıklarına cevap alamayınca Özgür'ün baktığı yöne doğru kafasını çevirdi. Yalnız başına orada duran Ada'yı görünce onun da kalbi biraz tuhaf olmuştu.

"Neden bilmiyorum ama Ada'ya biraz üzülüyorum. Her şeye rağmen bizim yine ellerimiz birbirinden ayrılmıyor ama sanki Ada'nın ellerinden tutan hiç kimse yok. Bize de çok çabuk alıştı. Farkında mısın?"

"Farkındayım. Sanki bizden biri gibi. İlk söylediğin cümlede de haklısın. Gerçekten yalnız biri. Bu arada sana söylediler mi bilmiyorum ama sen tekne su alırken baygın bir şekilde tuvalette kilitli kaldığında Ada suyun altına girerek seni oradan çıkarmama yardım etti. Yani aslında kendi hayatını tehlikeye attı," dedi Barlas gözlerini Ada'dan ayırmadan.

"Biliyorum," diye cevap verdi. Özgür. "Kendime geldikten sonra Beren bana ilk fırsatta anlattı. Çok tuhaf değil mi? Ada diye biri olmasaydı ya da onu İstanbul'a gidip alamasaydık belki de ben şu an hayatta olmayacaktım."

"Belki değil, büyük ihtimalle hayatta olmazdın. Çünkü ben tek başıma seni kurtaramazdım," diye yanıt verdi Barlas tekrar Özgür'e döndükten sonra.

"Gidip yanımıza çağırsana. En azından üçümüz sohbet edelim. Yalnız kalmasına gerçekten üzülüyorum," dedi Özgür üzgün bir ses tonuyla.

"Doğru söylüyorsun. Neden orada yalnız başına oturuyor? Dur bekle," diyerek ayağa kalkan Barlas Ada'nın yanına doğru yürüdü.

Ada yağan yağmurları izlerken düşünceleri arasında kaybolmuştu. Onu bu çıkmazdan uyandıran Barlas'ın teması oldu.

"Ada," dedi Barlas omzuna elini koyarak, "İyi misin?"

Ada karşısında beklemediği bir şekilde Barlas'ı görür görmez ayaklarını sandalyeden aşağı indirerek kendisini toparlamaya çalıştı.

"İyiyim, merak etme dalmışım öylece."

"Özgür'le fark ettik uzun bir süredir dışarıyı seyrediyorsun. İstersen yanımıza gel, birlikte oturalım."

"Tabii olur," dedi Ada ayağa kalkarak. Barlas ile birlikte oturduğu sandalyeyi tutarak Özgür'ün yanına doğru taşıdılar. Ada Özgür'ün yanına gelince Özgür yattığı yatağından hafifçe doğruldu.

"Lütfen rahatsız olma Özgür," dedi Ada. "Yoksa geri giderim."

Barlas hariç ikisi de gülümsemişti. Barlas bir süredir gülmeyi unutmuştu. İnsanlarla konuşuyor, yemek yiyor, uyuyor ve hayatını devam etmeye çalışıyordu ancak ruhu ölmüş bir beden gibiydi. Ruhu Duru ile birlikte gitmişti. Duru'nun hayatta olma ihtimali Barlas'ın da ruhuna tekrar kavuşabileceği anlamına geliyordu. Günün yirmi dört saatinin uyumak dışında kalan kısmını Duru'yu düşünerek geçiriyordu. Duru'nun gidişi Barlas'ın varoluşsal

sancılar çekmesine sebep olmuştu. O olmadan sanki bir karaktere bir hayata sahip değil gibi hissetmeye başlamıştı. Duru'nun olduğu anları düşününce her şey canlı ve renkliydi. Duru'ya veda ettikten sonra ise her şey siyah ve beyaza bürünmüştü. Hayatının rengi ve canlılığı solmuş ortadan kaybolmuştu. Yediği yemekten, içtiği sudan, uyuduğu uykudan resmen aldığı nefesten bile tat alamamaya başlamıştı. Zaten eskisi gibi nefes de alamıyordu. Durusuz oksijen alamayan ve makineye bağlı yaşayan bir hasta gibiydi. Duru onu hayata bağlayan bir yemek, bir yudum su, tatlı bir uyku ve bir ilaçtı.

"Onu bulabilecek miyiz?" diye bir soru sordu Barlas, Ada ve Özgür'ün beklemediği bir anda.

Ada yanlarına geleli dakika bile olmamıştı. Barlas'ın bu soruyu sorması Özgür'ü şaşırtmış, Ada'ya bıçak darbesi gibi bir acı yaşatmıştı. Ada başını yere eğerek tırnağının kenarındaki derisini koparmaya başladı. Bir cevap verememişti. Özgür ise bu vakit kaybetmeden Barlas'ı rahatlatacak o cümleyi söyledi.

"Tabii ki bulacağız. Hiç kimseye güvenmiyorsan, bana güven. Söz veriyorum kardeşim. Eğer gerçekten hayattaysa onu bulacağız."

Özgür'ün bu sözlerinden sonra Barlas da başını yere eğerek oflamaya başlamıştı. Duru konusu onda bir travmaya sebep olmuş gibiydi. Psikolojik bazı tepkimeler göstermeye başlamıştı. Aniden yaşadığı veya yaşattığı bir atağa dönüşmüştü. Bu durum biraz daha ileri giderse

Barlas aklını yitirecekti. Barlas bir süre öyle durunca Ada ve Özgür de hiçbir şekilde sohbet etmedi. Onların sessizliği ve Barlas'a bakışları Barlas'ı rahatsız etmişti. Onların yanından kalkarak birkaç metre ötedeki yatağına doğru yürüdü ve oraya uzandı. Barlas'ın bu davranışından sonra Özgür ve Ada birbirine bakakalmıştı.

"Ben mi bir şey yaptım acaba? Onu rahatsız mı ettim? Keşke yanınıza gelmeseydim."

"Olur mu öyle şey Ada. Seni biz çağırdık zaten. Barlas kendisi gelip seni çağırdı. Lütfen böyle düşünme ve onu bir süre böyle kabullen olur mu? Barlas ne kadar güçlü ve korkusuz gözükse de hepimiz gibi onun da duyguları var. Her birimiz farklı acılar çektik ama kabul edersin ki o sadece bizim çektiğimiz acıları değil bir de sevdiği kadını kaybetmenin verdiği acıyı yaşadı ve hâlâ yaşıyor. Evet bazı davranışları beni de korkutuyor, iyi gitmediğinin farkındayım ama bu son konuşulan konu, Duru'nun hayatta olma ihtimali onu iyice delirtti. Zamana bırakacağız ve elimizden geleni yapacağız. Başka çaremiz yok," dedi Özgür Barlas'ı izleyerek.

"Haklısın. Tahmin edebiliyorum ve görüyorum zaten. Dediğin gibi zamana bırakalım," diye yanıt verdi Ada. Özgür onu dinlerken gözlerini hâlâ Barlas'tan çekmemişti. Bir süre daha ona bakarak Ada'yla konuşmayınca aralarındaki sessizliği Ada bozuverdi.

"Onu bulacağız falan dedin ya. Sence Duru gerçekten yaşıyor mudur Özgür?"

"Ben Duru'nun yaşadığını düşünüyorum. Söylenenlere göre Mustafa Hoca'nın eşini kaçıranlar onu ellerinde tuttuklarını söylemişler. Mustafa Hoca'nın eşi Semiha Hanım'ı da Duru'nun yanına götürdüklerini iddia etmişler. Böyle bir kaosun içerisinde Mustafa Hoca'ya onun formülünü alabilmek için herhangi bir yalan söyleyeceklerini düşünmüyorum. Yalan söylüyor olsalar formül karşılığında neyi verecekler? Duru olmadan ne biz ne de Mustafa Hoca hiçbir adım atmaz. Buna adım kadar eminim. Bir de belki sana saçma gelebilir ama benim bir hayat görüşüm var. Allah olmayan şeyin acısını yaşatmaz ve hayal ettirmez. Duru ölseydi Barlas olmak üzere hepimiz farklı hissedecek ve ona göre davranacaktık ama Barlas'ın çektiği acı Duru'nun bir yerlerde olma ihtimaliyle ilgili. Bu durum Yaradanla doğrudan bağlantılı."

Ada'nın kafası Özgür'ün bu sözlerinden sonra oldukça karışsa da kafasını sallayarak ona onu anladığını belli etmeye çalışmıştı. Gözlerini Barlas'a doğru çevirerek birlikte onu izlemeye daldılar.

"Barlas! Barlas!"

"Barlas!"

"Barlas! Bizi duyuyor musun?"

Barlas bir an etrafına baktığında herkesin yanı başında olduğunu fark etti. Buna Mustafa Hoca da dahildi, o da yanlarına dönmüştü. Ani bir refleksle yattığı yatağından kalkan Barlas, "Ne oldu? Bir haber mi var?" dedi

yüksek ve uykulu bir ses tonuyla. Hızlı bir şekilde herkesin yüzüne tek tek bakıyordu.

"Hayır sakin ol. Sadece uyuyordun, sana seslendik ve uyanmayınca merak ettik," dedi Gökalp, Barlas'ın kollarından tutarak.

Başında toplananlara bakarken odanın kapısında bekleyen Yağız ve İlayda'yı gören Barlas, "Size soruyorum. Bir şey mi oldu?" diye tekrarladı yataktan kalkarak.

"Barlas bana bakar mısın?" dedi Mustafa Hoca elleriyle Barlas'ın suratını tutarak. Barlas'ın gözleri Mustafa Hoca'nın gözlerine kilitlenmişti.

"Hiçbir şey olduğu yok. Ankara'dan haber gelmiş, tekrar toplantı odasına çağırıyorlar bizi. Seni uyandırdık, bu kadar."

Barlas Mustafa Hoca'nın söylediklerine inanıp kendisine gelince ne kadar hızlı nefes alıp verdiğini fark etti. Beren, Duru ile ilgili bir gelişme olduğunu sanan Barlas'ın korkusunu titreyen ellerinden anlamıştı. Ona doğru yaklaşarak kafasına bir öpücük kondurdu. Gökalp de Beren'in ardından Barlas'ın yatağına oturarak onun sırtını sıvazladı.

"Biz kapıdayız, bekliyoruz," dedi İlayda odadan çıkarak.

İlayda ve Yağız çıktıktan sonra Barlas arkadaşlarının da yardımıyla kendisine gelmeye çalışıyordu. Gün geçtikçe hatta saatler ilerledikçe o da eriyor gibiydi. Duru'nun hayatta olup olmadığını kesin bir şekilde bilmesi gereki-

yordu. Bu Duru'yu ölü olarak bilmelerinden daha çok acı veriyordu. Mustafa Hoca elini Barlas'ın ensesine koyduktan sonra onu sıkıca kavradı.

"Bana bakar mısın Barlas?" dedi normalinden yüksek bir ses tonuyla.

Barlas Mustafa Hoca'ya herhangi bir cevap vermemişti. Boşluğa bakıyordu.

"Barlas, bana bakar mısın dedim."

Barlas zor da olsa gözlerini yavaşça Mustafa Hoca'nın gözlerine çevirdi. Mustafa Hoca Barlas'la göz göze gelince birkaç saniye öylece ona baktı ardından onu hem teselli etmeye hem de kendine getirmeye çalıştı.

"Hiçbirimiz seni yaşadığın durumu anlayamayız. Bunu kabul ettiğimizi bil. Bunun farkında olduğumuzu ve bizim de bu duruma en az senin kadar üzüldüğümüzü bil. Hayat bazen aldığımız iyi bir haberle bile bizi üzebilir. Duru'nun hayatta olma ihtimali de öyle. Neler düşündüğünü, neler hissettiğini az da olsa anlayabiliyorum. Duru'nun yokluğuna zamanla alışıyor yara, kabuk bağlıyor. Gün geçtikçe bu kabuklar ara ara kaşınıyor kendisini hatırlatıyor, biliyorum inan bana anlıyorum. Kabuğun geçmeye başlamışken yara izin hafif hafif yok olurken kabuklarını kaldırıp seni kanattılar, yaranı tekrardan deştiler. Bu durum hem sana o yaranın nasıl olduğunu ve yaşadığın acıları hatırlattı hem de tekrardan o acıları yaşatmaya başlattı. Canın yanıyor, daha fazla kaldıramıyorsun. Belki de seni burada en iyi ben anlayabilirim. Eşimi, canımdan çok sev-

diğim Semiha'yı götürdüler. Benim için yapay yağmurlardan da insanlardan da evrenden ve tüm galaksiden de önemli olan Semiha'ydı. Şimdi boşluktayım. Bir hiçim. Yapay yağmurları durdurmamın bile bir anlamı yok benim için. Çünkü onsuz bir ölüyüm zaten. Tıpkı senin gibi Barlas, yaşayan bir ölüyüm. Ancak her şeye rağmen ne yapacağım biliyor musun? Semiha ve Duru her neredeyse canım pahasını onları bulup buraya getireceğim. Bunu tek başıma yapacağım."

Mustafa Hoca söylediği bu sözlerin hemen ardından elini Barlas'ın ensesinden çekerek odanın kapısına doğru yürümeye başladı. Kapıyı açtıktan sonra Barlas'a ve diğerlerine doğru dönerek, "Benimle tekrardan bir yolculuğa çıkmak isterseniz, ben buradayım. Eğer buna gücünüz ve umudunuz yoksa bu odada kalın olur mu?" dedi ve odanın kapısını kapatarak odadan ayrıldı.

Gökalp, Beren, Özgür ve Ada hiçbiri birbirine bakamıyordu. Göz göze gelemiyorlardı. Mustafa Hoca'nın bu sözleri onları utandırmışa benziyordu. En çok da Barlas'ı. Mustafa Hoca'nın kalp atış ve nefes alış hızıyla birlikte adımları da aynı orantıdaydı. Hızla toplantı odasına doğru ilerliyordu. Birkaç dakika yürüdükten sonra toplantı odasının önünde bekleyen askerlere selam vermeden ve kapıyı çalmadan hızla içeriye daldı. Mustafa Hoca'nın sert bir şekilde odaya girişi İstihbarat Müdürünün olduğu kadar Alparslan Komutan ile İlayda ve Yağız'ı da şaşırtmıştı. Üstelik tek başınaydı, diğerleri yoktu. Alparslan

Komutan bir şeylerin ters gittiğini fark etse de hiçbir şey olmamış gibi Mustafa Hoca'ya gülümseyerek, "Mustafa Hocam! Hoş geldiniz," dedi.

Mustafa Hoca cevap vermeden toplantı masasının yanındaki bulduğu ilk sandalyeye oturdu.

İstihbarat müdürü Alparslan Komutanın yaptığının tam tersine, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Biz başlayabiliriz. Şimdi ne yapıyoruz? Son durum nedir?" diye karşılık verdi Mustafa Hoca.

"Diğerleri gelmeden başlayamam," dedi İstihbarat müdürü ters bir şekilde.

"Biraz bekleyelim o halde."

"Bekleyecek bir şey yok. Belki de gelmek istemiyorlar," diye çıkıştı Mustafa Hoca. Bir şeylerin ters gittiği iyice belli olmaya başlamıştı. Alparslan Komutan İstihbarat Müdürünün gözlerine bakarak kafasını yavaşça eğdi. Sandalyesini yavaşça ona doğru yaklaştırarak fısıldadı.

"Müdürüm, biraz bekleyelim. En azından birkaç dakika."

Toplantı odasındaki gerginlik Yağız ve İlayda'ya da yansımıştı. Sessiz bir şekilde nefes alıp göze batmamaya çalışıyorlardı. Mustafa Hoca elini masanın üstüne koyarak parmaklarını Masanın üstünde kıkırdatmaya başladı. Bir yandan da hızlı bir şekilde ayaklarını sallıyordu. Hem sinirli hem üzgün hem de bekleyiş içerisinde olduğu her halinden belliydi. O an saniyeler adeta yıllar gibi geçi-

yordu. Mustafa Hoca Barlas'ın kendine gelmesi için ona birazcık sitem etmişti ve bu durumu diğerlerine de yansıtarak bir nevi isyan etmişti. Aslında söylemeye çalıştığı ve istediği tek şey pes etmemeleri ve bir kez daha yolun sonuna kadar giderek birbirlerine destek olmalarıydı. Mustafa Hoca her ne kadar sinirli gözükse de bir kulağı kapıdaydı. Yarı yolda kalmak istemiyor, gençleri tekrar yanında görmek istiyordu. Onu yalnız bırakmalarını ihtimal dahi vermese de hâlâ gelmemiş olmaları onu her geçen saniye daha da üzüyor ve hayal kırıklığına uğratıyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra hem Mustafa Hoca hem de Alparslan Komutan gençlerden umudunu yitirmişti. Belki de artık gerçekten yorulmuşlardı ve Duru'nun hayatta olma ihtimaline inanmıyorlar, hayatlarını tekrardan tehlikeye atmak istemiyorlardı. Derin sessizliğin içerisindeki bekleyişi Mustafa Hoca bozdu.

"İsterseniz başlayalım artık."

"Evet başlayabiliriz, sizi dinliyoruz müdürüm."

İstihbarat müdürü sandalyesinde toparlanarak kendisini masaya doğru çekti.

"Ankara'dan beklediğimiz haber geldi."

İstihbarat müdürünün cümleye başlamasıyla bitmesi bir olmuştu. Toplantı salonunun kapısı çalınmış ve içeriye Ada, Beren, Gökalp, Özgür ve en arkalarından Barlas girmişti.

Onların içeriye girmesiyle birlikte Mustafa Hoca'nın ayaklarındaki titreyiş ve ellerini masaya vurması aniden

kesilmişti. Her ne kadar belli etmeye çalışmasa da derin bir oh çekerek sandalyesine yaslandı. İlayda ve Yağız onları gördüğüne çok sevinmişti. İlayda ayağa kalkarak onların içeriye girmesiyle birlikte toplantı odasının kapısını tekrar kapattı.

İstihbarat müdürü cümlesinin kesilmesinden ve sanki olayın ciddiye alınmaması gibi davranışlarda bulunmasından dolayı biraz gergin görünüyordu. Herkesin sandalyesine oturmasını bekledikten sonra cümlesine tekrar en baştan başladı.

"Ankara'dan beklediğimiz haber geldi. Öncelikle şunu belirtmek istiyorum ki yapay yağmurlar başladığından beri çoğu ülke sınırlarını kapattı. İnternet ve telefon hatlarında da büyük kesintiler uyguladılar. Teknolojik anlamda da bazı cihazlarımızı kullanamaz hale geldik. Her şeye rağmen yine de sınırlarımızın kontrolünü ve şehirlerde hatta küçük mahallelerde dahil olan biten her şeyi kontrol etmeye çalışıyoruz. Mustafa Bey, eşiyle birlikte evindeyken, bu olaylar henüz tazeyken onun paylaşımlarını, söylediklerini takip ediyorduk. Sadece onun değil çoğu bilim insanının söylediklerini kontrol ediyorduk. Her ihtimale karşı onun evinin yakınlarındaki bazı bölgelere kameralar yerleştirdik. Mustafa Hoca evden ayrıldıktan sonra hızlı bir şekilde sürekli olarak eşini kontrol etmeye başladık. Son olarak ona korumada tahsis ettik. Zaten bu konuyu Alparslan Komutan size anlatmıştır. Üç personelimize bu görevi verdik. Görevlendirdiğimiz arkadaşlarımız da

kahramanca savaştılar. Ankara, ellerinden geleni yaptıklarını bilin istiyor. Kaçırma olayından sonra biz hızlı bir şekilde harekete geçerek yaptıkları bu operasyona karşı bir soruşturma başlattık. Evinizi nasıl öğrendiler? Ne zaman ne şekilde ülkeye giriş yaptılar ve eşinizi nereye kaçırdılar? Öncelikle şunu belirtmek istiyorum ki siz henüz yolun başındayken en son İstanbul'da görüldüğünüz zamanlarda yanınızda bulunan Duru adında genç bir kız varmış. Bu genç kızın yaşadığınız bir çatışma sırasında vurularak kalbi durmuş."

Barlas bu sözleri duyunca ellerini sıkmaya başlamıştı ancak Mustafa Hoca ile son konuşmasından sonra kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Sağındaki ve solundaki sandalyelerde oturan Gökalp ve Özgür masanın altında Barlas'ın kollarını tutmaya çalışıyordu. Arkadaşlarını sakinleştirmek, şu an yapılabilecek en mantıklı şey gibi görünüyordu. Barlas dişlerini sıkarak İstihbarat Müdürünün sözlerini dinlemeye devam etti.

"Size bunu yapan kişileri bularak gerekli cezayı verdik, orası bizde kalsın. Siz gittikten sonra bu genç kızı yaşatmaya çalışmışlar. Hızlı bir şekilde müdahale ettiklerinden dolayı tekrar kalbi çalışmaya başlamış. Ellerinde daha fazla imkân olmadığı için gerekli şekılde ilgilenememişler. Kızın durumu tekrar kötüye gitmiş. Tabii bu söylediklerim haftalar sürmüş. En sonunda kız ellerinde ölmesin diye onu bırakmaya karar vermişler. Tam da o

sırada karşılaştıkları bir grupla anlaşarak bu kızı o halde onlara vermişler. Söylediklerine göre ,ki yalan söyleyecek bir hal bırakmamıştık o yüzden kesin bir şekilde konuşuyorum, son gördüklerinde kızın durumu çok kötüymüş zaten sadece bilinci açıkmış. Şimdi kızı hayatta tutmaya çalışanlar alacakları cezalardan ya da yaşayacakları pişmanlıklardan bu kıza hayatta tutmaya çalışmışlar. Ancak ölmek üzere olan sadece bilinci açık bir insanı kim neden karşılığında bir şeyler vererek almak istesin? Bu konuda henüz düşünsek de araştırsak da bir sonuca varamadık. Konuyu araştırmaya ayrıca devam edeceğiz. Somut bir şeye ulaşana kadar bu işin peşini asla bırakmayacağız. Bu konuda içiniz rahat olsun ama şunu da söylemem gerekiyor. Hiçbir ize rastlayamadık. Semiha Hanım konusuna gelecek olursak şu an nerede bulunduğunu öğrendik. Onu İngiltere'ye götürmüşler."

Mustafa Hoca kaşlarını çatmış, hafif bir şekilde ağzını açmıştı. Şaşkınlığı her halinden belliydi.

"Peki o iyi mi? Ne durumda?" diye sordu telaş içerisinde.

"Bu konuda net bir bilgi veremem. Sadece sizin evinizin yakınlarındaki bir araziden kalkan helikopterle götürüldüğünü biliyorum. Sizi istedikleri için iyi bakacaklarına eminim ona zarar vermeyi göze alamazlar diye düşünüyorum," dedi İstihbarat Müdürü. Söylediği cevap Mustafa Hoca'yı tatmin etmese de onların da edindiği bilgiler sınırlıydı.

"Şimdi ne olacak? Benim onun yanına gitmem lazım. Hem de en hızlı bir şekilde," diyerek ayaklanmaya çalıştı Mustafa Hoca. Yerinde duramıyor gibiydi. Alparslan Komutan da Mustafa Hoca ile birlikte ayaklanarak, "Hocam, lütfen oturur musunuz? Henüz söyleyeceklerimiz bitmedi," dedi.

Mustafa Hoca tekrar sandalyesine otursa da çok gergin görünüyordu.

"Mustafa Bey. kısa bir süre içerisinde İngiltere'ye operasyon düzenleyeceğiz. Eşinizi alıp buraya getireceğiz ve yapay yağmurlar işini tamamen bitireceğiz. Ankara'nın isteği bu yönde. Bunun için çalışmalar başlatıldı. Kim, ne zaman, nasıl eşinizi oradan almaya gidecek bunun bilgisini ancak bana bilgi geldiğinde verebilirim. Birkaç saat sonra olur. Gece, sabaha karşı ya da yarın şu an bilmiyorum. Bunların dışında son bir şey daha var."

İstihbarat müdürünün son cümlesi tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Çünkü son cümleler genellikle konuşmaların en çarpıcı kısmıydı. "Ankara'nın önemli bir şartı var. Daha doğrusu şartı demeyeyim de sizden bir isteği var. Yapay yağmurları durdurmak için sizin de bize yardım etmenizi talep ediyorlar. Kararları şu şekilde, yapacağımız kurtarma operasyonundan önce sizin yapay yağmurları durdurmanın formülünü Ankara'ya söylemeniz. En azından kurtarma operasyonu başlatıldığı anda bir yandan da yapay yağmurları durdurmak için çalışmalar başlatılsın istiyorlar."

"Bu mümkün değil," dedi Mustafa Hoca tekrar ayağa kalkarak.

"Eşimi alıp gelmeden hiçbir şekilde formülü söylemem. İsterseniz beni tutuklayın, ya da işkence edin, deneyebilirsiniz. Hatta beni öldürebilirsiniz ama bu ölümcül yapay yağmurlardan kurtulamazsınız. Ayrıca eşimi kurtarmaya ben de gideceğim. Bunları Ankara'ya iletin. Başka bir şey yoksa sizden haber bekleyelim."

Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü Mustafa Hoca'nın tepkisini beklemiyorlardı. Herhangi bir cevap veremediler. Zaten bunun kararını isteseler de tek başlarına veremezlerdi.

"Tamam biz Ankara'yla konuşup size aktaracağız. Toplantı bitmiştir," diyerek ayaklanan Alparslan Komutan İstihbarat müdürünün yanına yaklaştı.

"Müdürüm, yapabileceğimiz bir şey yok. Siz de daha fazla gerilmeyin diye toplantıyı bitirdim. Gelin bir kahve içelim, sonra durumu Ankara'ya aktarırız."

İstihbarat müdürü Alparslan Komutanın söylediklerinden sonra hiçbir şey demeden ayağa kalkarak odanın çıkışına doğru yöneldi. Hemen arkalarında Yağız ve İlayda onların odadan çıkmasını bekliyordu. Mustafa Hoca ve gençler odadan çoktan çıkmıştı bile. Barlas hiçbir şey demeden sadece yürüyordu. Hızlı ve her adımında daha da hızlanarak oradan ilerliyordu. Gökalp ve Beren onu takip ediyor, arkasından yürüyerek yetişmeye çalışıyorlardı. Ada, Barlas'ın bu hareketini fark etse de Özgür'ün

yalnız kaldığını görünce onunla yürümek için Barlas'ın peşinden gitmemişti. Mustafa Hoca en arkalarından sakin bir şekilde yürüyerek odalarına doğru gidiyordu. Barlas bir yandan yürüyor bir yandan da nereye gideceğini düşünüyordu o sırada Yağız ve İlayda'nın onları götürdüğü cam oda aklına gelmişti. Yönünü oraya doğru çevirerek yürümeye devam etti. Odanın kapısında hiçbir güvenliğin olmaması onun için büyük bir şanstı. Kapıyı açarak içeriye girdi ve arkasından kapıyı kapattı. En uçtaki camın önüne giderek ellerini yasladı ve derin nefesler almaya devam etti. Boğuluyordu. Her geçen saniye nefes alması daha da zorlaşıyordu. Kendisini toparlamaya çalışırken bir yandan da toplantıda konuşulan konuları düşünmeye başlamıştı. Gökalp ve Beren Barlas'ın bulunduğu odanın kapısını açarak içeriye girdi. Beren Barlas'ın yanına gitmek için harekete geçince Gökalp onu kolundan yakaladı.

"Gitme Beren. Onu biz de boğuyoruz. Bırakalım biraz yalnız kalsın. Kendi kendine düşünsün. Evet biliyorum onun yanında olmak istiyorsun ama yakın arkadaşın bile olsa bazen yanında başkaları varken kendini bastırır, duygularını rahat bir şekilde yaşayamazsın."

"Dediğin gibi olsun," dedi Beren, "Yalnız bırakalım."

Beren ve Gökalp Barlas'ı orada bırakıp yavaşça odadan ayrıldı ve kapıyı kapattı. Yağız ve İlayda Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü ile kahve içmeye çekilince onlar da Mustafa Hoca ve gençleri kontrol etmek için yanlarına doğru harekete geçti. O sırada Gökalp ve Beren

de onlara doğru yürüyordu. Birbirlerine doğru yaklaştıktan sonra İlayda merakla söze girdi.

"Herkes iyi mi? Her şey yolunda mı?"

"Barlas sizin bizi götürdünüz kontrol odasına girdi. Tamamen camdan oluşan odadan bahsediyorum. Biraz yalnız kalsa iyi olacak."

"İyi yapmışsınız. Bence de biraz yalnız kalsın. Diğerleri nerede? Odadalar mı?"

"Sanırım. Biz direkt Barlas'ın peşinden gidince onları göremedik," diye cevap verdi Gökalp, İlayda'nın sorusuna.

"Gelin birlikte bakalım isterseniz," diyerek elini odaya giden yola doğru uzatan İlayda onların önden buyurmalarını rica etmişti.

Hep birlikte birkaç dakika yürüdükten sonra odalarına vardılar. Kapıyı açtıklarında Özgür'ün yatağında, Ada'nın pencere kenarında, Mustafa Hoca'nın da ayakta kendi kendine yürüdüğünü gördüler. Hiçbiri iyi görünmüyordu. Kapının açılmasıyla birlikte Özgür yatağından ayaklanmaya çalıştı. Ada da kimin geldiğine bakmak için kapıya doğru dönmüştü ancak Mustafa Hoca kafasını yere eğmiş yürümeye devam ediyordu. Konsantre olmuş, bir şeyler düşünüyor gibiydi. Beren ve Gökalp içeri girdikten sonra Yağız ve İlayda'ya bakarak gözleriyle dışarıya çıkmalarını söyledi.

"Sanırım şu an her şey yolunda gibi duruyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa biz buradayız. İyi istirahatler," dedi Yağız.

Gökalp tekrar kapıya doğru yönelerek, "Sağ olun," dedi ve onları uğurlayarak kapıyı kapattı.

Saatler ilerlemiş bir gün daha geçip gitmişti. Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü uzunca sohbet etmiş, bütün konuşulanları enine boyuna düşünmüştü. Konuşmaları toparladıktan sonra Ankara'ya durumu aktarmışlardı. Bir öncekinden daha da gergin bir bekleyiş başlamıştı.

Yağız ve İlayda Alparslan Komutanı yanına giderek evlerine gitmek için ondan müsaade istediler. Alparslan Komutan ikisine de izin vermişti. Yağız, İlayda'nın yaşadığı olaydan dolayı arabasıyla önce onu bırakıyordu. Özellikle de akşamları şehir daha tehlikeli oluyordu.

İlayda'nın evine birkaç sokak kala Yağız ona içinde tuttuğu bir soruyu sordu.

"Sence Ankara ne cevap verecek İlayda?"

"İnan ben de bilmiyorum Yağız. Birçok ihtimal var ama sanırım en ağır basan bu operasyonu bir an önce başlatmaları. Mustafa Hoca'nın da gitmek istemesi beni biraz düşündürdü. Buna izin verirler mi veya izin verirlerse eğitimde askerlerle birlikte nasıl bir yolculuk yapar daha çok engel mi olur yük mü olur? Yoksa yararı mı olur, onu düşünüyorum," diye cevap verdi İlayda.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Söylediklerine katlıyorum ama şöyle de bir gerçek var İzmir'e kadar bir şekilde her olaydan sağ salim çıkmayı başarmışlar. Hem zeki bir adam. Eğer operasyon gerçekleşirse o da gidecek olursa yük olacağını pek düşünmüyo-

rum. Umarım düşündüğümüzün tersi olmaz. Önce Mustafa Hoca'dan formülü almak istemezler. Bu sefer olaylar tamamen karışır diye düşünüyorum."

Yağız'ın söylediği son cümle İlayda tarafından da doğrulanmıştı. İlayda kafasını sallayarak, "Umarım dediğin olmaz. Yoksa işler hiç iyiye gitmez," dedi.

"Burasıydı değil mi?" diye sordu Yağız arabasını İlayda'nın yaşadığı evin önüne yanaştırırken.

"Evet, evet burası," dedi İlayda kafasını yağmurluğunun içine geçirirken.

"Sabah tekrar beraber gidelim. Ayrıca şimdi eve gidince haber ver olur mu? Unutma bak."

"Tamam tamam haber veririm. Yarın uyandığımda telsizden haber veririm."

"Tamam hadi dikkat et. İyi geceler," dedi İlayda ve arabanın kapısını açıp araçtan indi, hızlı adımlarla yaşadığı eve girdi. İlayda evine girdikten sonra Yağız gaza basarak kendi evine doğru hareket etti.

İstihbarat müdürü dinlenmeye çekilmişti. Alparslan Komutanın da hem bedeni hem de beyni bugün oldukça yorulmuştu. Odasına gitmeden önce Mustafa Hoca'yı ve gençleri ziyaret etmek istedi. İstihbarat müdürünü odasına kadar götürdükten sonra Mustafa Hocaların bulunduğu odaya doğru yürümeye başladı. Merkezi üstte bu saatlerde pek kimse olmuyordu. İzmir'de yaşayanlar ve kendilerine ev tahsis edilenler kendi evlerine gidiyor. Burada kendi odası bulunanlar odalarında kalıyor, sadece nöbetçi olan-

lar ve önemli işlerde çalışanlar dönüşümlü olarak geceleri uyumuyordu. Gün içinde sayısız askerin ve yetkililerin bulunduğu koridor şimdi sessizliğe bürünmüştü. Alparslan Komutan koridorda yürürken karşısına nöbetçi bir asker çıkıverdi. Asker Alparslan Komutanı görünce ona doğru hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Alparslan Komutan, askerin ona baktığını görünce bir şeyler olduğunu sezmişti. Asker onun yanına doğru yaklaşırken Alparslan Komutan onu beklemeden hızlı bir şekilde sordu.

"Bir şey mi oldu?"

"Komutanım!" dedi asker selam vererek.

"Misafirlerimizden birisi kontrol odasında, saatlerdir orada oturuyor. Odaları ve koridorları kontrol ederken fark ettim size bilgi vermek istedim." Şu an bu saatte hâlâ oturuyor mu?" dedi Alparslan Komutan şaşkın bir şekilde.

"Evet komutanım, kendisi hâlâ orada. Ne yapmamı istersiniz?

"Sen bir şey yapma. Ben gidip bir bakarım, sen nöbetine devam edebilirsin."

"Emredersiniz komutanım!" dedi asker hızlı bir şekilde selam verip oradan ayrılırken.

Alparslan Komutan rotasını değiştirerek kontrol odasının yolunu tuttu. Barlas saatlerdir orada oturuyor ve düşünüyordu. Yere uzanmış, camın dışarısındaki yağmuru seyre dalmıştı. Bu ona rahatlatıcı bir etki sağlıyordu. İnsanların yanında olmak ya da sürekli aynı konuların

konuşulması Barlas'ı rahat hissettirmiyordu. İnsan aklında düşünmek istediği şeyi düşünemeyince her defasında daha çok geriliyor ve yalnız kalmak istiyordu.

Bu sefer Barlas'ı düşünceleriyle baş başa bırakmışlardı. Barlas adeta bunun tadını çıkarıyor gibiydi ama keyifle değil acıyla. Yalnız kalmak istemek her zaman mutlu olacağımız anlamına gelmez, bazen acılarımızla da yalnız kalmak isteriz. Genellikle de insan hayatında mutlu olunan anlar insanlarla paylaşılabilir ve bu daha da arttırılabilirdi. Acının paylaşımı ve yaşanır olması her zaman daha zordu ve insan kötü hissettiğinde yalnız kalmak isterdi. İnsanların fikirleri farklı olabilirdi ancak Barlas'ın karakteri böyleydi. Alparslan Komutan sessiz bir şekilde Barlas'a doğru yaklaşırken onu korkutmamak için seslenmek istedi.

"Gelebilir miyim?"

Barlas saatlerdir herhangi bir ses duymadığı için az da olsa ürkerek yattığı yerden ayaklanmaya çalıştı. Kafasını arkasına çevirdiğinde karşısında Alparslan Komutanı gördü.

Barlas yakalanmış gibi hissediyordu. Aynı zamanda sanki bir suçluydu. Saatlerce orada durarak bir suç işlemiş gibi hissediyordu. Alparslan Komutana sadece kafasıyla selam vermeye çalıştı.

"Ayağa kalkmana gerek yok. Sen bir asker değilsin. Ben de şu an bir komutan değilim. Böyle düşün, otur lütfen. Ben de oturacağım," diyerek yere oturdu Alparslan

Komutan. Barlas'a bir abi gibi yaklaşmaya çalışıyordu. Alparslan Komutan yere oturunca Barlas da onun karşısına oturacak şekilde tekrar yere eğildi.

"Ben daha önce hiç aşık olmadım biliyor musun? Benim tek sevdam vatandı. Küçük yaştan beri böyleydi. Bilmiyorum, hani küçük yaşta olur ya güzel bir arabam olsun, güzel bir evim olsun, güzel bir hayat arkadaşım olsun, bana benzeyen çocuklarım ya da çok zengin olayım, yatla, katlar hiç böyle hayallerim olmamıştı. Sürekli memleketi düşünüyordum. Memleket meselelerini. Asker olunca havalara uçtum. Zaten sonra gözlerimi eğitimde açtım. Ülkenin dört bir yanında görev yaptım. Binlerce insan tanıdım. Olmadı, kalbimde bir hareketlilik uyandırmadı kimse. Ya da belki de insan bir kere aşık olunca bir daha olamıyor. Dediğim gibi ben de bu vatana aşık oldum. Ama hep merak ederim biliyor musun? Bir kadına aşık olmak, onu görünce hissettiklerin, onunla vakit geçirmek, onunla gülmek, ağlamak, kıskanmak, gece uykularının kaçması. İyi, kötü bir sürü aşk hikâyesi dinledim, hepsi birbirinden farklıydı. Şimdi de seni görüyorum karşımda Barlas. O kız yolda bıraktığınız kişi, aşık olduğun kadındı değil mi?"

"Evet," dedi Barlas.

"Ne zaman tanıştınız?"

"Yıllar önce. Küçüklükten beri arkadaşız biz. Hepimiz. Yıllardır hayatımda," diye cevap verdi Barlas, konuşmak istiyor ama sanki konuşmasını engelleyen bir güç var gibi hissediyordu.

"Anladım," dedi Alparslan Komutan. "Ne güzel. Hiç evlenmeyi düşündünüz mü?"

Barlas bu soruyu duyunca ellerini sıkmaya başlamıştı. Bir süre cevap vermedi. Alparslan Komutan sakin bir şekilde Barlas'ın cevap vermesini bekledi. Nefes aldıktan sonra tekrar konuşabilmeye başladı.

"Evet, evlenmek istiyorduk. Hatta belki de bu yağmurları durdurabilseydik, dünya eski haline geri gelseydi hiç beklemeden evlenecektik. Ama işte," diyerek kafasını yere eğdi Barlas.

"Dünya eski haline geri gelecek. Mustafa Hoca durdurmayı başarmadı mı? Öyle dediniz. Sen de yanlarındaymışsın."

"Evet gözlerimle gördüm, yağmurları durdurabildik," diyerek Alparslan Komutana baktı ve kafasını salladı Barlas.

"Bak gördün mü? Demek ki kısa bir süre sonra her şey eskisi gibi olacak. Kız arkadaşın bence hâlâ hayatta ve onu kurtarıp geri geleceğiz. Eğer hayatta değilse bile o zaman acımızı yaşarız ama şu an bu şekilde acı çekmek ne sana ne de sevdiğin kadına fayda sağlar. Belki de şu an bir yerlerde seni onu kurtarmanı bekliyor ama biz bu şekilde acı çekerek vakit kaybediyoruz. Eğer böyle düşünürsen ayakta kalırsın, güçlü olursun, fazlasını yaparsın. Çünkü hâlâ bir umut var."

Barlas Alparslan Komutandan gözlerini ayırmamıştı. Duyduğu sözler ona sanki bir ilaç gibi etki etmiş, ya-

ralarını iyileştirmiş ve onu güçlendirmişti. O an susarak Alparslan Komutana baksa da beyninin içinde kendi kendine konuşuyordu.

"Evet Barlas, henüz hiçbir şey bitmedi. Duru ölmedi ve sen bunu görmedin. Bir yerlerde seni bekliyor ama sen burada oturmuş ağlıyor, sızlıyorsun. Böyle mi kurtaracaksın Duruyu? Kendine gel artık."

Barlas kendine bu sözleri söylerken Alparslan Komutan Barlas'ın cevap vermeyip uzaklara dalışından anlık olarak şüphelenmişti.

"Barlas, duyuyor musun beni?" diyerek Barlas'ın omuzlarına dokunan Alparslan Komutan onu hafifçe sarsmıştı.

"Yanlış bir şey mi söyledim."

"Hayır sadece bir anlığına dalmışım," diyerek yanıt verdi Barlas. Sanki kabuk değiştirmiş, başka bir bedene bürünmüştü. Eski Barlas yoktu artık. Defalarca söz duyarak destek görse de kendine gelip uyanması şimdi gerçekleşmişti."

"Söylediklerimi unutma," dedi Alparslan Komutan.

"Bu gece bunları düşün."

"Unutmam," dedi. "Vallahi, merak etmeyin."

"Saat çok geç oldu, biraz dinlenmeye ne dersin?" diyerek ayağa kalkan Alparslan Komutan elini Barlas'a uzattı.

Barlas, Alparslan Komutan'ın uzattığı eli kavrayarak ayağa kalktı. Kontrol odasından çıkarak odalarına doğru ilerlediler. Alparslan Komutan Barlas'ı daha fazla sık-

mamak için odanın önüne gidene kadar hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Sessiz bir yürüyüşün ardından Barlas odasının kapısında durdu ve Alparslan Komutan'a dönerek elini uzattı.

"Her şey için teşekkür ederim."

"Ben bir şey yapmadım. Sen sadece böyle güçlü dur yeter. İyi istirahatler," diye cevap veren Alparslan Komutan yorgun bir gülümsemeyle oradan ayrıldı.

Barlas Alparslan Komutan'ın gidişini bir süre izledikten sonra iki eliyle yüzünü ovuşturarak yavaşça kapıyı açtı.

Barlas herkesin uyuduğunu sanarak yavaşça odaya girmeye çalıştı. İçeriye girdiğinde ışığın kapalı olduğunu gördü ve uyuyor olduklarını düşündü. Kapıyı kapatıp arkasını döndüğünde yatağına doğru adım atarken pencerenin önünde Mustafa Hoca, Özgür, Gökalp, Beren ve Ada'nın birkaç mum yakarak oturduğunu fark etti. Onlar çoktan kapının açıldığını Barlas'ın geldiğini görmüştü.

"Hoş geldin kardeşim," dedi Özgür.

"Gel, burada boş bir sandalye var," diyerek ayaklarını uzattığı sandalyeden toparlanmaya çalıştı.

"Hayır hayır. Sen rahatsız olma ben sandalye getiriyorum, dur," diyerek yatağının yanındaki sandalyeye doğru giden Barlas hızlı bir şekilde sandalyeyi taşıyarak Özgür'ün yanına geldi.

"Seni yalnız bırakmak istemiştik," dedi Beren. "Daha iyi misin?"

"Evet çok daha iyiyim, biraz yalnız kalmak iyi geldi, düşünmeye fırsatım oldu."

Barlas gerçekten de iyi görünüyordu. Zamanla çok daha iyi olacaktı. Mustafa Hoca'nın sessizliğini fark eden Barlas onunla konuşmaya çalıştı.

"Hocam iyi misiniz?"

"İyiyim Barlas, iyiyim. Ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiyim işte. Merak etme ben de toparlıyorum."

Mustafa Hoca Barlas'a cevap verirken tek bir kişi hariç herkes ona bakıyordu. Ada Mustafa Hoca'nın söylediklerini duymamıştı bile, gözleri Barlas'ta ve Barlas'ın düşüncelerindeydi.

Onun daha iyi olduğunu görmek Ada'yı mutlu etmişti. Mustafa Hoca'nın cevabından sonra Barlas arkadaşlarına bakarken Ada ile göz göze geldi. Ada ani bir refleks ile gözlerini Barlas'tan çekti. Bir süre sessizlik olmuş ve herkes mumun yanmakta olan ışığına kapılmıştı. Gökalp Mustafa Hoca'ya bakarak, "Hocam toplantıda operasyona sizin de katılacağınızı söylediniz. Bizim de sizinle geleceğimizi bilin istedim. Yani arkadaşlarım ne düşünüyor bilmiyorum ama onlar da benimle aynı fikirdedir diye tahmin ediyorum."

"Elbette," dedi Özgür. "Bunu konuşmaya bile gerek yok. Şu ana kadar nasıl yan yana kaldıysak bundan sonra da böyle olacak."

Mustafa Hoca gülmeye başlamıştı. Diğerleri bu gülümsemeyi anlam veremedi. Söyledikleri Mustafa Hoca'yı

mutlu etmiş sanmaya başlamışlardı ancak Mustafa Hoca söylediği cümlelerle yanlış anladıklarını belirtmiş oldu.

"Tabii ki de benimle gelmiyorsunuz. Sizi tehlikeye atamam. Ayrıca böyle bir şeyi onlar da kabul edecek mi sanıyorsunuz?"

Barlas sandalyesinden doğrularak Mustafa Hoca'nın gözlerine odaklandı.

"Hocam, burada durup arkanızdan dua edip sizi bekleyeceğimizi mi sanıyorsunuz?"

"Barlas, şimdiye kadar çoğu zaman şans yanımızdaydı. Zaten bir sürü kişiyi kaybettik. Bunları tekrar konuşmamıza gerek yok. Bizi bulmasalar hepimiz ölecektik zaten. Özgür'ün durumu ve siz, hepiniz yorgunsunuz. Her şeyi geçtim, siz de isteseniz ben de istesem bile sizi bu operasyona dahil etmezler. Hem kendinizi hem beni hem de operasyona katılacak kişileri tehlikeye atarsınız. Bunu kesinlikle kabul edemem."

Barlas sinirlenmeye başlamıştı. Mustafa Hoca'nın söyledikleri onu hem daha da hırslandırmış hem de biraz üzmüştü. O sırada Ada'nın kendisine baktığını gören Barlas, "Ada! Sen bir şey söylemeyecek misin?" dedi.

Ada hiç beklemediği bir anda Barlas'tan böyle bir cümle duyunca sandalyesinden kalkacak gibi oldu. Kendisini toparlayıp Mustafa Hoca'ya döndü ve, "Hocam, arkadaşlar haklı. Siz de biliyorsunuz ki biz sizin peşinizi bırakmayız. Evet haklısınız, birçok tehlike atlattık birçok kayıp verdik. Şans da yanımızdaydı evet ama bu şansın

tekrar bizim yanımızda olmayacağını kim bilebilir. Ölecek de hep birlikte ölelim, burada bekleyip her geçen dakika ölmektense."

Ada doğru söylüyordu. Beklemek onlar için ölümden farksızdı. Her geçen gün kendilerini yiyip bitirebilirlerdi. Diğerleri buna belki dayanabilirdi ancak Barlas Duru'nun hayatta olma ihtimalinden dolayı asla ama asla öylece durup bekleyemezdi.

"Hocam olaylar başladığında siz bizden yardım istemiştiniz değil mi?" diye sordu Özgür.

"Evet istedim," dedi Mustafa Hoca.

Özgür kafasını sallayarak konuşmaya devam etti.

"Marko'nun yanına ulaşmak için birbirimize inandık, güvendik ve yola çıktık. Bizi paramparça eden acılar yaşasak da bir şekilde her şeyin üstesinden geldik ve yapay yağmurları durduracak olan formülü bulduk. Size inanmasaydık, güvenmeseydik, sizinle bu yola çıkmazdık. Şimdi de aynı şeyi biz sizden istiyoruz. Bu yola sadece Semiha Hanım'ı kurtarmak için çıkmıyoruz. Duru'nun hayatta olma ihtimali var. Bunu siz de biliyorsunuz."

Mustafa Hoca Özgür'ün söylediklerine katılıyordu ancak bu kararı verebilecek kişinin kendisi olmadığını da biliyordu.

"Haklısın Özgür, ne diyebilirim ki? Benim yanımda olmasaydınız ben o yolu tamamlayamazdım. Belki de çoktan ölmüştüm ve formülü de bulamamış olurduk. Belki başkası bulurdu, bilmiyorum ama ne Marko ne de ben

siz yokken bir araya gelemezdik. Evet Duru'nun hayatta olma ihtimali var. Hatta ben inanıyorum, onu bulacağız ama işte bir kez daha sizi riske atmak istemiyorum. Hadi ben tamam dedim yetkililer buna izin verecek mi sanıyorsunuz."

"Hocam!" dedi Barlas.

"Eşinizi bulmadan formülü vermeyeceğinizi söylediniz değil mi? Biz olmadan da bu yola çıkmayacağınızı söyleyin. Ne yapabilirler? Sizce başka çareler olur mu?"

Mustafa Hoca Barlas'ın bu sözünden sonra duraksadı, ağzından herhangi bir kelime çıkmamıştı. Çünkü Barlas söylediklerinde haklıydı. Sadece yetkililer değil tüm dünya buna muhtaçtı. Ada, Özgür, Gökalp ve Beren de Barlas'a katılırcasına kafalarını sallayarak Mustafa Hoca'ya baktılar. Mustafa Hoca hepsi birlikte üstüne gelince ayağa kalkarak, "Hadi bakalım yatma vakti," dedi.

Hepsi için yoğun bir gündü, yavaşça ayaklandılar. Kendi yataklarına doğru giderek uzandılar. Yavaş yavaş gözler kapanıyor, kalplerdeki acıya ve akıllardaki düşüncelere kısa bir ara veriliyordu. Yanan mumları söndürmemişlerdi. Odada hafif de olsa bir aydınlık yaratıyordu. Aslında karanlığı bastıramasa da kendi ışığını asla kaybetmeden, yanmaya devam eden bu mum ışığı hepsinin kalbindeki umudun bir temsiliydi. Sanki Semiha Hanım'ın kurtarılma ihtimalini yansıtıyordu bu ışık. İhtimaller azdı ama umutlar yüksekti. En çok da Duru'nun hayatta olma ihti-

maliydi bu. Etraf ne kadar karanlık olursa olsun dışarıdaki yağmur ve gök gürültüleri mum ışığına hiçbir şekilde etki etmiyordu ve yakınlarını aydınlatıyordu. Belki de Duru'nun gerçekten de hayatta olma ihtimali vardı. Yanmakta olan mumların yarattığı ışıklar kadar az da olsa umudun adıydı bu ve bir ihtimal vardı.

Yağız yaşadığı yere gelmişti. Evinin kapısını açmak için anahtarlarını çıkartıp kapıyı açmaya çalıştı ancak kapı açılmıyordu. Yağız yanlış anahtarla açmaya çalıştığını düşünüp teker teker anahtarları deneyip, değiştiriyordu ancak kapı bir türlü açılmıyordu. Yaşadığı duruma anlam vermeye çalışan Yağız kafasını yere eğerek ellerini alnına götürdü ve ovuşturmaya başladı. O sırada kapının önünde bulunan bir ayakkabı gördü bu ayakkabı üvey annesine bakmaya gelen Cemile Hanım'ın ayakkabısıydı. Cemile Hanım'ın evde olduğunu anlayınca kapının neden açılmadığını anlamıştı. Çünkü Cemile Hanım genellikle kapıyı kilitliyordu. Kapının zilini çalan Yağız düşünmeye başladı. Cemile Hanım genellikle bu saatlere kadar kalmazdı. Yağız biraz gecikmişti ancak yine de nadiren bu saatlere kadar kalıyordu. Kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyan Yağız'a, birkaç saniye sonra kapı açılıverdi. Kapıyı açan kişi Cemile Hanım'dı.

"Hoş geldin Yağız," dedi Cemile Hanım yorgun ve tedirgin bir yüz ifadesiyle.

"Hoş bulduk," dedi Yağız. "Bu saate kadar kalmazdınız Cemile Hanım. Bir sorun yoktur umarım."

"Aslı Hanım'ın biraz ateşi vardı, pek yemek de yemeyince onun yanında kalmak istedim." Yağız bu sözü duyunca yağmurluğunu hızla çıkartıp yere fırlattı ve Aslı Hanım'ın bulunduğu odaya doğru korku dolu bir şekilde yürüdü. Cemile Hanım arkasından onu takip etti.

Yağız odaya girince Aslı Hanım'ın alnının üstünde bulunan havluyu gördü. Cemile Hanım onun ateşini düşürmek için bu yöntemi uygulamıştı. Yağız havluyu kaldırarak üvey annesinin alnına ve yanaklarına dokundu. O an çok fazla ateşi yok gibi görünüyordu.

"Şu an biraz daha iyi değil mi?" diye sordu Cemile Hanım.

Yağız derin bir oh çekerek, "Evet," dedi. "Şu an biraz daha iyi gibi görünüyor."

"İsterseniz bugün burada kalabilirim?" diye sordu Cemile Hanım.

"Yok hayır zaten yorulmuşsunuz ben ilgilenirim merak etmeyin," dedi Yağız. Elindeki havluyu tekrar Aslı Hanım'ın alnına koyduktan sonra, "Saat de çok geç oldu kusura bakmayın. Ben sizi geçireyim isterseniz?" dedi.

"Tamam, nasıl isterseniz," dedi Cemile Hanım ve etraftaki eşyalarını toplayarak evin kapısına doğru yöneldi.

"Ateşi yükselirse suyu tekrar ıslatıp alnına koy olur mu?" dedi Cemile Hanım.

"Olur da bana ihtiyaç olursa saat kaç olursa olsun ara, çekinme Yağız."

"Allah razı olsun, sağ olun," diyerek cevap verdi Yağız.

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Yağız kapıyı kapatır kapatmaz üvey annesi Aslı Hanım'ın yanına gitti. Başucuna oturan Yağız ateşini tekrar kontrol ediyordu. Her ihtimale karşı iyi gelsin diye alnındaki bezi alarak yanında duran su dolu kabın içine soktu ve iyice ıslattıktan sonra bezi havaya kaldırarak suyunu sıktı. Suyunu iyice süzdükten sonra bezi Aslı Hanım'ın alnına koydu. Islak bez alnına deyince Aslı Hanımın sanki biraz daha rahatlamış gibi bir hali vardı.

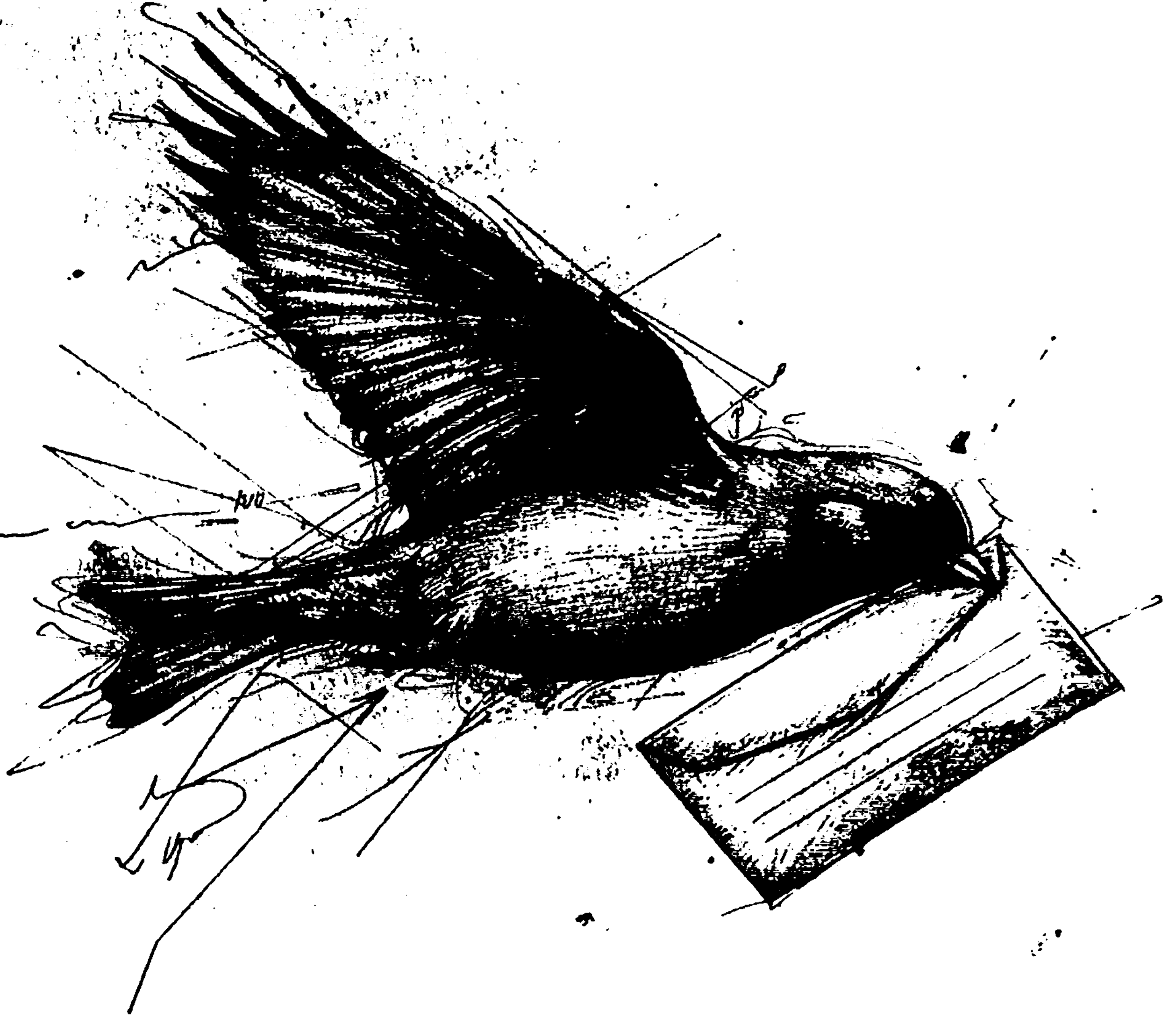
Yağız üvey annesinin ellerini tutarak ona güç vermeye çalışıyordu.

"Bazen benim de ateşim çıkıyor. Ara ara olur böyle anne, sen hiç merak etme. Gayet iyisin. Ben sana bir şeyler hazırlayayım belki az da olsa yersin."

Yağız annesine Cemile Hanım'ın hazırladığı yemeklerden tekrar ısıtarak yedirmeye çalıştı ama Cemile Hanım'ın da söylediği gibi pek iştahlı gözükmüyordu. Yine de Yağız birkaç lokma da olsa yedirmeyi başarmıştı. Aslı Hanım'ın ateşi tamamen normale dönmüş gibi olunca yavaş yavaş gözleri kapandı ve uykuya daldı. Yağız saatler sonra odasına giderek üniformasını çıkardı ve kendini yatağa bıraktı. Yağız ruhen ve bedenen çok yorulduğu için hiçbir şey düşünemeden uykuya daldı.

6. BÖLÜM

HABER

"Komutanım! Komutanım!"

Alparslan Komutan gözleri henüz açılmasa da bilinci açılmıştı. Birileri odasının kapısına vurmuş ve ısrarla vurmaya devam ediyordu.

"Komutanım! Alparslan Komutanım!"

Alparslan Komutan yavaş yavaş kendine gelmeye çalıştı gözlerini açtığında ilk baktığı şey duvardaki saat oldu. Gecenin dört buçuğunda kapıyı çalanın kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yatağından kendini kaldırmaya çalışırken bir yandan kapıya vuran askerlerine bağırdı.

"Geliyorum, bir dakika."

Alparslan Komutanın sesi duyulunca kapısının çalınması durmuştu. Üniformasını giymeden ağır adımlarla odasının kapısına doğru yürüdükten sonra kapıyı açtı. Karşısında bazı nöbetçi askerleri gördü.

"Evet çocuklar. Ne oldu bu saatte? Önemli bir şey mi?"

"Komutanım, Ankara'dan telefon geldi. Şu anda bekletiyoruz. Sizin izniniz olmadan İstihbarat Müdürünü rahatsız etmek istemedik."

Alparslan Komutan Ankara kelimesini duyar duymaz tüm uykusu kaçmış kendine gelmişti.

"Bekleyin, hemen geliyorum," diyerek kapıyı askerlerinin suratına kapattı ve hızlı bir şekilde üstünü çıkartarak üniformasını giymeye başladı. Üniformasını giydikten hemen sonra silahını eline koyarak kapısını açtı. Tüm bunlar bir dakika bile sürmemişti. Kapısından bekleyen askerlerle birlikte İstihbarat müdürünün odasına doğru hızla adımlarla yürümeye başladı. İstihbarat müdürünün odasına doğru yürürken aklında sürekli Ankara'nın söyleyeceği şeyler vardı. Bir yandan bunları düşünürken çok geçmeden İstihbarat müdürüne odasına vardılar. Askerler Alparslan Komutanın arkasında bekliyor, Alparslan Komutan ise elini kapıya vurarak onun uyanmasını bekliyordu. Birkaç kez kapıya vuran Alparslan Komutan herhangi bir şey söylemeden İstihbarat Müdürünün seslenmesini bekliyordu.

"Kimsiniz?" diye bir ses geldi kapının arka tarafından. Konuşan İstihbarat Müdürüydü.

"Müdürüm Alparslan ben. Kusura bakmayın sizi uyandırmak zorunda kaldık ama Ankara'dan telefon gelmiş, sizi bekliyor."

Alparslan Komutan cümlesi biter bitmez kapı açılarak İstihbarat müdürü ile yüz yüze geldi.

"Alparslan! Hemen geliyorum, bekle." İstihbarat müdürü kapısını hafifçe kapatarak odasında hazırlandı ve o da çok geçmeden Alparslan Komutanın yanına geldi. Hep

birlikte iletişim odasına doğru yürümeye başladılar. O sırada İstihbarat müdürü elleriyle gözlerini ovuşturuyordu.

"Bu arada saat kaç?" diye sordu.

"Sabah beşe geliyor müdürüm," diye cevap verdi Alparslan Komutan.

"Allah Allah. Bu saatte neden aradılar? Onu idrak edemedim. Neyse anlarız birazdan."

İletişim odasını kapısı açılınca Alparslan Komutan ve İstihbarat üdürünü gören tüm askeri personeller ayağa kalktı. Alparslan Komutan elleriyle oturmaları için işaret etti. İstihbarat müdürü konuşabilmek için birkaç kere öksürdü ve telefonu eline alarak konuşmaya başladı.

"Ben Tamer Akdemir. Buyurun."

Alparslan Komutan dahil tüm askeri personel sessiz bir şekilde İstihbarat müdürüne bakıyor ve onu dinliyordu. Oda o kadar sessizdi ki İstihbarat müdürü Tamer Akdemir'in konuştuğu kişinin sesi dahi az da olsa duyuluyordu.

"Anladım. Evet anlıyorum."

İstihbarat müdürü genellikle karşı tarafı dinliyor, olabildiğince konuşmamaya çalışıyordu. Birkaç dakika boyunca Ankara'dan gelen telefonda İstihbarat müdürü sessizliğini korudu. Ağzından birkaç kelime haricinde bir şey çıkmıyordu. En sonunda, "Tamam, ben konuşacağım. Size hemen arar, bilgi veririm. Teşekkür ederim. Saygılarımla."

İstihbarat müdürü telefonu kapatınca odadaki herke-

sin ona baktığını gördü. Baktığı herkes tekrar önüne dönerek çalışmaya devam etti. Odanın çıkışına doğru yürüdü. İstihbarat müdürüne Alparslan Komutan eşlik ediyordu.

"Herkes işiyle ilgilensin arkadaşlar," diyerek odanın kapısını kapattı Alparslan Komutan.

"Evet müdürüm. Durum nedir?"

"Şimdi şöyle hem iyi hem de bazı kafamı karıştıran bazı şeyler var. En sevindirici haber Mustafa Hoca'nın talebini kabul ettiler. Operasyon düzenlenecek, daha sonra formülü teslim alacaklar. Mustafa Hoca'nın gitme talebine ilişkin şöyle bir şey istediler. Kendisi yazılı ve sözlü olarak operasyona gönüllü olarak katılacağını ve tüm ihtimalleri göze aldığını beyan edecek."

"Çok iyi haberler, çok iyi gerçekten müdürüm. Kafanızı karıştıran durum ne peki?"

"İki konu var. Birincisi, bugün aşağı yukarı yirmi dört saat sonra İzmir limanından Fransa'ya bir yük gemisi gidecekmiş. İngiltere'ye gidecek bir gemi yok hava yoluyla da gidemeyiz. Tüm yolları incelemişler. İngiltere'ye gidebilmek için yük gemisi ile gizli bir şekilde Fransa'ya gidip oradan İngiltere'ye geçip Semiha Hanım'a alabileceğimizi söylediler. En güvenli rota bu şekildeymiş. Semiha Hanım'ın bulunduğu konumu ve nasıl bir yer olduğunu bu akşama doğru bize iletecekler."

"Anladım müdürüm. Aslında pek de zor gözükmüyor. Kafanızı karıştıran durum bu muydu yoksa başka bir şey daha mı var?" dedi Alparslan Komutan.

"Var Alparslan. Kafamı karıştıran en büyük şey operasyona senin liderlik etmeni ve yönetmeni istiyorlar."

Alparslan Komutan şaşırmıştı. Bu tarz onlarca operasyona daha önce katılmıştı. Ancak bu görev için onun görevlendirileceğini hiç düşünmemişti.

"Anladım müdürüm," dedi Alparslan Komutan düşünceli bir ses tonuyla. "Peki benimle kim gelecek bunu söylediler mi?"

İstihbarat müdürü kafasını sağa sola sallayarak, "Hayır sadece yanına iki eğitimli ve güvendiği askerini alsın dediler. Eğer senin için bu görevi yapabilecek yetenekte biri yoksa Ankara'dan hızlı bir şekilde personel gönderecekler. Bu konuyu sana bıraktılar anlayacağın."

"Anladım müdürüm. Ben hemen düşünüp, ayarlayacağım. İsterseniz Mustafa Bey ve gençleri uyandıralım. Biz de o sırada kahvaltı yaparız. Ne dersiniz?" dedi Alparslan Komutan.

"Olur, zaten bu saatten sonra uyuyamayız. Hazırlamamız gerekiyor."

Alparslan Komutan yanında bekleyen askerleri Mustafa Hoca ve gençleri uyandırmasını ardından Yağız ve İlayda ile iletişime geçip onların buraya gelmelerini emretti.

Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü Tamer Akdemir kahvaltıya doğru geçerken askerler aldıkları emirleri yerine getirmek için önce Yağız ve İlayda'ya ulaşmaya çalıştı.

İlayda gelen sinyallerin çıkardığı seslere uyanarak hemen yatağının yanında bulunan telsizine elini uzatarak cevap verdi. Asker Alparslan Komutanı söylediklerini hızlı bir şekilde İlayda'ya iletti. İlayda konuşma biter bitmez yattığı yerden doğrularak yatağında oturur bir şekilde Yağız'ın telsizle iletişime geçti.

"Yağız! Yağız! Uyan!"

Aynı sinyaller Yağız'ın telsizine de gelmiş ve onun uyanacağı şekilde sesler çıkartmıştı. Çıkan sesler Yağız'ın uykusunu bölünce gözlerini açtı ve yatağının karşısındaki masaya doğru kalkıp yürüyerek telsizine ulaştı.

"Yağız dinlemede."

"Yağız! Uyan ben İlayda. Ankara'dan haber gelmiş, Alparslan Komutan merkezi üsse gitmemizi bekliyor, hazırlanıyorum. Sen beni alırsın geç kalma."

"Tamam, hemen geliyorum," diye cevap verdi Yağız. Telsizini kapatarak yatağına fırlattı ve ayağa kalktı. Normalde kolay kolay kendine gelemeyen ve uykuyu seven Yağız durumun ciddiyetinin farkındaydı. Saatini kontrol ettiğinde durumumun ne kadar önemli olduğunu anlayabilirdi zaten. Yatak odasından çıkarak üvey annesinin yattığı odaya gitti. Işığı açmadan onu kontrol etti. Aslı Hanım uykudaydı. Yağız evden çıkabilmesi için Cemile Hanım'ın gelmesi gerekiyordu ama onun gelmesine daha saatler vardı. Aynı apartmanda yaşıyor olmaları onlar için büyük bir şanstı ve bu şansı değerlendirmek, bugün gerçek olacaktı. Yağız zaman kazanmak için hızlı

bir şekilde evden çıkarak Cemile Hanım'ın dairesine koştu. Elleriyle kapıya sert bir şekilde birkaç kez vurdu. Belirli aralıklarla kapıya vurmaya devam ediyordu. Yağız kapıya vurmaya devam ederken birkaç dakika sonra kapının arkasından bir ses geldi.

"Yağız?" dedi Cemile Hanım sessiz bir şekilde.

"Benim. Lütfen kapıyı açar mısınız? Önemli bir durum var."

Cemile Hanım kapıyı açarak sadece kafasını dışarıya uzattı.

"Bu saatte hayır olsun inşallah. Ne oldu?"

"Cemile Hanım bu saatte rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama acil bir işim çıktı. Merkezi üsse gitmem gerekiyor," dedi Yağız sesinin şiddetini düşürerek.

"Tamam tamam, önemli değil. Ben hemen hazırlanıp geliyorum size."

Tamam Cemile Hanım, bekliyorum," diyerek hızla evini yolunu tutan Yağız merdivenlerden ikişer ikişer inerek evin içerisine girip kapıyı kapattı. Çıkarttığı seslerden sonra üvey annesini uyanıp uyanmadığını kontrol etmek istedi. Aslı Hanım hâlâ derin bir uykudaydı. Yağız banyoya giderek soğuk bir su ile defalarca yüzüne su çarptı. Her ne kadar uyanmış olsa da tam olarak ayılamamıştı. Kendisine gelmeye çalışıyordu. Yüzünü yıkadıktan sonra yüzünü kurulamak için bir havlu aldı ve odasına doğru yürürken, yüzünü kurulamaya devam etti. Odasına varır varmaz yüzünü kuruladığı havluyu yatağına fırlatıp üstü-

nü çıkarttı ve üniformasını giydi. Üniformasını giydikten hemen sonra telsizini, silahını ve diğer ekipmanlarını alarak tekrar evinin kapısına doğru yöneldi. Kapının önünde birkaç dakika bekledikten sonra Aslı Hanım'ı kontrol etmek istedi. Aslı Hanım uyuyor. Hâlâ uykuda olduğu için Yağız adımlarına dikkat ederek yanına yaklaştı. Elini yavaşça üvey annesinin alnına koyarak ateşini ölçtü. Ateşi normal gibi görünüyordu. Tam da o sırada evin kapısı yavaşça vuruldu. Yağız sessiz ama hızlı adımlarla evin kapısına doğru giderek kapıyı açtı.

"Çok özür dilerim. Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için ama gerçekten önemli bir durum olmasa bunu yapmazdım," dedi Yağız içeriye giren Cemile Hanım'a.

"Olur mu öyle şey. Sen işine bak zaten birkaç saat sonra uyanıp gelecektim."

"Tekrar teşekkür ederim, görüşmek üzere."

Yağız arabasının anahtarını alarak kapıyı yavaşça kapattı ve hızlı adımlarla arabasına yürüdü.

Askerler Mustafa Hocaların odasının kapısına vurmaya devam ediyordu. Her biri derin bir uykudaydı. Uykusu en hafif olan Beren kapının sesine uyanarak gözlerini açtı. Ne olduğunu anlamaya çalışsa da tek duyduğu kapıdan çıkan sesti. Odanın penceresine yaklaşarak dışarıya doğru baktığında ay ışığının ve karanlığın hakimiyetini gördü. Bu saatte kim olabilir diyerek kendi kendine konuşurken Gökalp'i uyandırmayı tercih etti. Onun yanına gitti ve kollarından tutarak sallamaya başladı.

"Gökalp! Gökalp! Uyanır mısın birileri kapıyı çalıyor, hadi!"

Gökalp gözlerini açtığında Beren'in onu sarstığını gördü ve kafasını yastıktan kaldırarak, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Kapıyı çalıyor birileri. Ben açmak istemedim sen açar mısın?" diyerek aynı şekilde fısıldadı Beren. Ada'nın ardından Barlas da gözlerini açtı.

"Ne oluyor?" dedi Barlas.

Beren, Barlas'ın sesini duyunca herkesin uyandığını düşündü ve diğerlerinin de uyanacağı bir ses tonuyla, "Birileri kapıyı çalıyor ben açmak istemedim," diye yanıtladı. Mustafa Hoca ve Özgür de Beren'in sesine uyanıverdi.

"Tamam dur ben açarım, geç sen şöyle," diyerek Beren'i arkasına alan Gökalp, kapıya doğru yaklaştı ve açmadan önce kapıya vuranlara seslendi.

"Kimsiniz?"

"Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Alparslan Komutan sizi uyandırmamı emretti. Ankara'dan cevap geldiğini ilet," dedi.

Gökalp askerin söylediklerinden sonra arkasına dönerek diğerlerine baktı. Herkes o an birbirine bakıyordu. Herkesin beklediği haber gelmişti. Hızlı bir şekilde yataktan kalkmaya başladılar. Gökalp kapıyı açarak nöbetçi askere, "Tamam hazırlanıp geliyoruz, Alparslan Komutana iletebilir misin?" diye sordu.

"Tabii, ben iletirim," dedi asker oradan ayrılırken.

Askerin gidişinden sonra Gökalp kapıyı kapattı ve giyinmeye başladı. Ada ve Beren odanın içinde bulunan lavaboda hazırlandıktan sonra tekrar odaya döndüler. Daha sonra sırasıyla ellerini ve yüzlerini yıkamaya başladılar. Uyandıkları en gergin sabahlardan biriydi ama gerginlikten ziyade hepsinde büyük bir merak hakimdi. Herkes hazır olduktan sonra odadan çıkarak toplantı odasına doğru yürümeye başladılar. Bu sırada karşılarına çıkan bir asker onlara doğru yürüyerek yanlarına geldi.

"Günaydın, Alparslan Komutan kahvaltı odasına gidip önce bir şeyler yemenizi iletmemi istedi. Daha sonra toplantı odasına gidebilir misiniz?"

Ondan yaşça küçük olan askere, "Tamam olur. Sağ olasın," dedi Mustafa Hoca.

Kafalar iyice karışmıştı. Söylenen her cümleyi, atılan her adımı Ankara'dan gelen cevapla karşılaştırmaya çalışıyorlardı.

Rotalarını yemekhaneye çevirerek yürümeye devam ettiler. O sırada, "Kötü düşünmeyelim. Kahvaltı yapmamız isteniyorsa demek ki çok acil bir durum yok diye düşünüyorum," diyerek moral tazelemeye çalıştı Ada.

"Ada'ya katılıyorum, bence sakin olalım karnımızı iyice doyurup toplantı odasına gidelim. İyi de kötü de olsa bugünün diğer günlerden daha yoğun geçeceği belli. Bu yüzden acele etmeyin," diyerek Ada'yı destekledi Beren.

Hep birlikte yemekhaneye vardıklarında, içeriye girerken saatin çok erken olduğundan yemekhanenin açık olup

olmadığı Mustafa Hoca'nın anca aklına gelmişti. Ancak tam da o sırada yemekhanenin içerisinde onları bekleyen görevlileri görünce Alparslan Komutanın her şeyi çoktan organize ettiğini anlamıştı.

Yağız İlayda'yı almış, merkezi üsse oldukça yakın bir mesafede yollarına devam ediyorlardı. Sabahın ve uykusuzluğun verdiği hisle birbirleriyle pek konuşmadan öylece oturuyorlardı. Konuşacak bir şeyleri de yoktu aslında. Her şeyi gittiklerinde öğreneceklerdi.

"Çok merak ediyorum, hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım," dedi İlayda arabadaki sessizliği bozarak.

"Ben de merak ediyorum. Zaten öyle bir uyandım ki ne yaptığımı şaşırdım. Buraya kadar nasıl geldim onu bile anlamadım. Benim de aklım orada. Bizi etkileyen bir durum olmaz herhalde diye düşünüyorum," dedi Yağız.

"Bizi etkileyecek bir durum olmaz zaten de Mustafa Hoca kendi de operasyona katılmak istediğini söyledi. Ankara buna ne tepki verdi çok merak ediyorum," dedi İlayda kafasını yağmurluğunu içine getirmeye çalışırken.

"Yani başka çareleri var mı bilmiyorum. Bence evet demişlerdir. Bir yandan da haklı, adamın eşini kaçırmışlar," diye cevap verdi Yağız. "Ben olsam ben de gitmek isterdim."

"Vay vay vay Yağız Bey'e bak... Tam bir aşk adamı," diyerek gülümsedi İlayda.

Yağız merkez üssün kapısına arabayı yanaştırırken gülümseyerek,

"Tabii canım hiç sorma öyleyimdir," dedi ve arabanın el frenini çekerek arabayı durdurdu. İkisi de araçtan inerek yağmurların altında o binanın girişine doğru yürüdüler.

"Hadi bakalım aşk adam! Bugün bizi oldukça yoğun bir gün bekliyor. Allah yardımcımız olsun," diyerek binanın içerisine girdi İlayda. Arınma kabinlerinden çıktıktan sonra yağmurluklarını çıkartıp askerlere Alparslan Komutanın yerini sordular.

Onun toplantı odasında olduğunu öğrendikten sonra Yağız'la harekete geçtiler.

"Kahve iyi geldi," dedi İstihbarat Müdürü.

"Değil mi müdürüm? Ben de aynı şeyi söyleyecektim," diyerek gülümsedi Alparslan Komutan. Gülümsemesinin altında düşüncelerle boğuşuyordu.

İstihbarat müdürü ayağa kalkarak pencereye doğru yaklaştı. Dışarıya baktığında gökyüzünde koyu bir mavilik hakimdi. Yeni bir gün başlıyordu. Belki de günün en güzel saatleriydi. Eskisi gibi olmasa da insana huzur ve ferahlatıcı bir etki sağlıyordu bu görüntü. Tatlı bir esintiyle birlikte kuş seslerinin hakim olduğu sabahları özlemişti Tamer Akdemir. Uyumakta olan insanların güne başlamak için yeni yeni uyandığı ve mutfaklardan çıkan seslerin yarattı atmosferi özlemişti. Toplantı odasının kapısı çalınınca Tamer Bey pencereden kapıya doğru döndü. Gelenler Yağız ve İlayda'ydı. İkisi de asker selamı vererek içeriye girdiler.

"Hoş geldiniz, biraz erken uyandırdık sizi umarım telaş olmamışsınızdır," dedi İstihbarat müdürü İlayda ve Yağız'a bakarak.

"Olur mu öyle şey efendim," dedi Yağız. "Bu bizim görevimiz."

"Buyurun oturun çocuklar," dedi Alparslan Komutan. "Bir şeyler yediniz mi?"

"Fırsatımız olmadı komutanım," dedi İlayda.

"Anladım. Toplantıdan sonra ilk iş gidip karnınızı doyurun," dedi Alparslan Komutan. "Anlaştık mı?"

"Emredersiniz komutanım!" dedi Yağız ve İlayda.

Toplantı odasının kapısı bir kez daha çalındı ve kapı çalındıktan hemen sonra kapının önündeki nöbetçi askerler kapıyı araladı. Gelenler Mustafa Hoca ve gençlerdi.

Alparslan Komutan, "Günaydın," dedi. "Hoş geldiniz."

"Günaydın. Hoş bulduk."

Hepsi sandalyelerine oturduktan sonra Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürüne gözlerini dikti. Söze Mustafa Hoca girdi. "Ankara'dan haber gelmiş sanırım."

"Evet," dedi Alparslan Komutan İstihbarat müdürüne bakarak.

"Birkaç saat önce aradılar. Biz de uyuyorduk zaten," dedi İstihbarat müdürü ve sözlerine devam etti. "Şimdi burada hem size konuşulanları söyleyeceğim hem de bazı kararlar vermemiz gerekecek. Daha doğrusu Alparslan Komutanın bir karar vermesi gerekecek."

Yağız ve İlayda birbirine bakarak İstihbarat müdürü-

nün söylediklerini anlamaya çalıştı. Alparslan Komutan neyin kararını verecekti? Şimdiden kafaları karışmıştı.

"Öncelikle şunu söyleyeyim, Ankara sizin isteğinizi kabul etti Mustafa Bey. Operasyondan sonra istediğin zaman formülü götürebilirsiniz."

Mustafa hocanın yüzü az da olsa gülmüştü. "Sevindim. Ayrıca teşekkür ederim. Bana saygı duydukları için."

"Bunun yanı sıra bizi bu kadar erken saatte aramalarının sebebi, ülkeler hava sahalarını ve karayollarını kapattığı için diğer ülkelere ulaşım pek mümkün değil. Tabii ki bu karantina döneminde ve kaos ortamında ülkeler arası ticaret ve lojistik eskisi kadar olmasa da halen devam etmekte. Ankara, Semiha Hanım'ın İngiltere'ye götürüldüğünü tespit etti ve doğruladı. Konum da belli. Oraya ulaşmak için gizli bir operasyon yürütülecek. İngiliz İstihbarat Teşkilatı inanılmaz yüksek bir seviyede güvenlik önlemleri almış durumda. Sizin oraya elinizi kolunuzu sallayarak gidemeyeceğinizden eminler. İngiltere'ye gidebilmek için deniz yolunu kullanacağımızı söylediler. Normalde haftalar ya da aylar içerisinde bazı ticari gemiler gidip geliyor. Yakın zamanda İngiltere'ye giden bir gemi yok ama hemen karşısında bulunan Fransa'ya aşağı yukarı yirmi saat sonra bir gemi İzmir limanından kalkacak. Hızlı bir şekilde aksiyon alıp gizlice gemiye binerek Fransa'ya ulaşmalısınız. Daha sonra oradan İngiltere'ye geçerek Semiha Hanım'a ulaşabilirsiniz. Zaten planın detaylarını Alparslan Komutan size anlatacak. Şu an hâlâ çalışmalar yürütülüyor. Sizin bir an önce hazırlanmanız gerekiyor."

"Anladım. Peki Semiha iyi miymiş? Bununla ilgili herhangi bir bilgi var mı?"

"Bununla ilgili bir bilgi yok ama Semiha Hanım'ın götürüldüğü yerin bilgisi, görüntüler ve konum belli," diyerek cevap verdi İstihbarat Müdürü.

Mustafa Hoca kafasını sallayarak yere eğdi. "Anladım."

Birkaç saniye sonra tekrar kafasını kaldıran Mustafa Hoca İstihbarat Müdürüne bakarak, "Bir şey daha söylemem gerekiyor," dedi.

"Tabii sizi dinliyorum."

"Oraya yalnız gitmeyeceğim. Gençler de benimle gelecek, böyle bir karar aldık."

Alparslan Komutan Mustafa Hoca'nın bu sözüne oldukça sinirlenmişti. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Ardından, "Buna izin veremem. Bu beni de sizi de tehlikeye atar," dedi sert bir ses tonuyla.

İlayda ve Yağız şaşkın bir şekilde birbirlerine döndüler. Alparslan Komutan, "Beni de tehlikeye atar," derken neyi kastediyordu anlamamışlardı.

"Sizi nasıl bir tehlike atıyoruz anlayamadım?" diye sordu Mustafa Hoca.

"Operasyonda ben de sizinle olacağım. Ankara böyle istedi," dedi Alparslan Komutan.

İlayda ve Yağız adeta şok olmuşlardı. Alparslan Komutan'ı bir abi bir baba gibi görüyor, ölçülemez derecede sevgi besliyorlardı. Çok riskli bir operasyondu ve Alparslan Komutan'ın geri dönememesi bile ihtimaller dahilindeydi.

"Bu mümkün değil," dedi İstihbarat Müdürü. "Üzgünüm, yardımcı olmak isterdim ama bu gerçekten imkânsız."

Hiç beklenmedik bir anda Özgür İstihbarat müdürüne cevap vermişti. "Sizi anlıyoruz ama biz birbirimizi bırakamayız. Binlerce kilometreyi yan yana omuz omuza geçtik biz. Sayısız çatışmaya girdik, pusuya düşürüldük, yumruk yumruğa kavgaya tutuştuk. Hatta bazen kendi aramızda bile kavga ettik. Birçok sevdiğimizi bu yolda kaybettik. Her şeyden öte, biz insan öldürdük. Ölmemek için, yola devam edebilmek için, insanlığı kurtarmak için insan öldürdük. Bu kelimenin ağırlığını ve karışıklığını anlayabiliyor musunuz? Bakın insan öldürmekten bahsetmiyorum. Konu bu değil. Zaten bu başlı başına ağır bir travma ama dünyayı kurtarmak için bu dünyada yaşayan insanları öldürdük. Yeri geldi saklandık koştuk kaçtık ama hiçbir zaman birbirimizi bırakmadık. Daha önce olduğu gibi öleceksek de yan yana ölmek istiyoruz. Eğer bu yolda ölecek olursak bırakın bizi, kendinizi düşünüp geri çekilin biz ölürüz. Bunun sorumluluğunu üstleniyoruz. Ben ve arkadaşlarım böyle düşünüyoruz. Lütfen bu söylediklerimizi Ankara'ya iletin."

Özgür'ün bu sözleri bir bıçak gibi kesmişti herkesi. Odada soğuk rüzgârlar esmiş herkes ürpermiş ve tüyler diken diken olmuştu. Kimi travmalarının canlanmasından, kimi bu sözlerin hatırlattığı kaybettiklerinden, kimi ise bu anlatılanların yaşanmış olmasına üzülmüştü.

Alparslan Komutan elini alnına koyarak ovuşturmaya başladı.

"Bakın sizi anlıyorum. Söylediklerinizi sonsuz saygıyla karşılıyorum. Sizin yerinize ben de olsam aynı şeyi isterdim. Bu operasyon tehlikeli ve zor bir operasyon. Eğitimli askerlerle bile başarılması kolay olmayacaktır. Üstüne bir de Mustafa Bey katılmak istediğini söyledi. Zaten Ankara bunu zor kabul etti. Bu sandığınız kadar kolay bir durum değil. Şöyle düşünün, biz sizin sevdiklerinizi kurtarmaya gidiyoruz. Yolda en ufak bir durumda operasyona katılacak askerler hem eğitimleri hem de tecrübeleri sebebiyle tüm aksilikleri atlatabilecek seviyedeler. Diyelim ki sizlerden biri herhangi bir çatışmada yakın dövüşte ya da saklanırken kamufle olamadı diyelim. İhtimaller üzerine konuşuyorum şu an, beni yanlış anlamayın. Bu sefer operasyonu yürüten tüm personeli tehlikeye atmış olacaksınız ve görev başarısız olacak. Bunu istediğinizden emin misiniz Mustafa Bey."

İstihbarat müdürü söylediği çok şeyde haklıydı. Mustafa Hoca da ona hak vermeye başlamıştı. Kafası iyice karışan Mustafa Hoca sandalyesine yaslanarak derin bir of çekti. Özgür'e, Ada'ya, Beren'e, Gökalp'e ve Barlas'a bakarak düşünmeye devam etti. Ortadaki sessizlik birkaç dakika devam etti. İlayda ve Yağız dahil herkes kendi içinde doğruları, yanlışları ve duygularıyla boğuşuyordu.

"Bırakamam dedim." Mustafa Hoca tüm dikkatleri üstüne çekerek. "Onları burada bırakamam. Özgür'ün de

söylediği gibi, öleceksek hep birlikte ölelim. Bizim birbirimizden başka çaremiz yok. Sizi zor durumda bırakmak istemem ama Ankara'ya söylediklerimi iletin. Kabul etmezlerse bizi gençlerle bırakın, biz kendimiz bir şekilde oraya gitmesin yolunu buluruz. Daha önce nasıl Bosna'ya gidebildiysek İngiltere'ye de bir şekilde gideriz. Bizi hiç bulmamış, hiç kurtarmamış gibi düşünün."

İstihbarat müdürünün ve Alparslan Komutan'ın söyleyeceği pek de bir şey kalmamıştı.

"Ben durumu iletmeye gidiyorum," diyerek ayaklandı İstihbarat Müdürü. "Madem başka çaremiz yok şansımızı deneyip soralım."

Alparslan Komutan, İstihbarat müdürünün ayağa kalkmasıyla birlikte kendisi de ayaklandı. Diğerleri toplantı odasında beklerken ikisi iletişim odasına giderek Ankara ile görüşmeye başladılar. İstihbarat müdürü durumu Ankara'ya izah etti. Alparslan Komutan merak içerisinde İstihbarat müdürünün konuşmasını izliyordu.

"Tamam efendim bekliyorum," diyerek elleriyle telefonu kapatan İstihbarat Müdürü, "Telefonu kapatmadan beklememi söylediler," dedi Alparslan Komutan'a. Hızlı aksiyon olması gerekiyor ve Ankara da üstüne düşen görevi fazlasıyla yapıyordu. Birkaç dakikalık bekleyişin ardından İstihbarat müdürüne cevap gelmişti.

"Tamam efendim. Size son kez dönüş yapacağım. Ona göre planlamayı yapar, hazırlıklara başlarız."

İstihbarat müdürü telefonu kapatıp kapatmaz iletişim odasından ayrılarak toplantı odasına doğru yürümeye

başladı. Alparslan Komutan da onunla birlikte hızlı bir şekilde yürürken merakını saklayamadı.

"Müdürüm cevap nedir?"

"Bunu da kabul etti Ankara. Operasyona katılacak askeri personeller de kabul ederse hızlı bir şekilde hazırlıklara başlayın dediler," diyerek toplantı odasına giriş yaptı İstihbarat Müdürü.

Alparslan Komutan hiç cevap vermeden hemen arkasından onunla birlikte toplantı odasına girdi. İstihbarat müdürü Tamer Akdemir ve Alparslan Komutan'ın kısa bir süre sonra toplantı odasına girmesiyle herkesi büyük bir heyecan sarmıştı. Yüzler merak içerisinde gözler ikisinin üzerindeydi. İstihbarat müdürü hiç beklemeden konuya girdi.

"Ankara ile görüştüm. Teklifinizi bir kez daha kabul ettiler. Bu gece sabaha karşı limandan kalkacak Fransız gemisine biniyorsunuz."

Yağız, İlayda ve Alparslan Komutan hariç diğerlerinin yüzü gülmeye başlamıştı. Şimdiye kadar olduğu gibi yine hep birlikte olacaklardı. Ölüme dahi gülümseyen bu beş genç ve Mustafa Hoca yepyeni bir yolculuğa çıkacaktı.

"Alparslan, Ankara'dan iki askeri personel isteyecek misin yoksa buradan görevlendireceğin askerlerin var mı?" diye sordu İstihbarat Müdürü.

Alparslan Komutan birkaç saniye cevap vermeyerek düşündü. Daha sonra yanında oturan İlayda ve Yağız'a döndü. Odadaki herkes o an İlayda ve Yağız'a bakıyordu.

"İlayda, Yağız. Bu görev bana verilir verilmez aklıma siz geldiniz. Daha önce birlikte birçok operasyona katıldık. Rahat bir şekilde operasyon yürütebileceğim, güvenebileceğim ve tecrübeli en iyi askerlerim sizlersiniz. Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Alparslan Komutan.

İlayda hiç düşünmeden, "Memnuniyetle Komutanım," dedi. Aynı tepkiyi Yağız'dan da beklediler ancak Yağız cevap vermemişti. Yağız'ın cevap vermemesi, Alparslan Komutan ve İlayda'yı kuşkulandırmıştı. Yağız başını öne eğerek öylece durdu.

"Yağız? Sen bir şey söylemeyecek misin?" dedi İlayda onu dürterek.

"Yağız bir sorun mu var?" dedi Alparslan Komutan merak içerisinde. Askerini uzun bir süredir bu halde görmemişti.

Yağız üzgün bir yüz ifadesiyle Alparslan Komutan'a doğru kafasını kaldırdı. "Komutanım," dedi Yağız ürkek bir ses tonuyla ve sesi az da olsa titreyerek, "komutanım ben yapamam. Biliyorum size garip gelecek, verilen emri yapmamız gerekiyor. Gerekirse istifa edebilirim ama yapamam komutanım."

İstihbarat müdürü dahil herkes Yağız'ın söylediklerine fazlasıyla şaşırmıştı. Alparslan Komutan gözleri Yağız'ın üzerinden çekmek ve onu daha fazla sıkmamak için hızlı bir şekilde durumu toparlamaya çalıştı.

"Gel biz çıkalım Yağız, biraz sohbet edelim."

"Emredersiniz komutanım," dedi Yağız ayağa kalkarak.

"Müdürüm sizin ekleyeceğiniz bir şey yoksa biz çıkalım. Bir saat sonra burada buluşup operasyon hazırlıklarını konuşuruz olur mu?"

"Olur Alparslan olur ama ağır hareket etmeyin olur mu? Hatta benim bir tavsiyem olacak. Sen bir askerin haricinde bu operasyona katılacak kişilere birkaç saat de olsa silah kullanma ve yakın dövüşle ilgili birkaç hareket, kamufle taktikleri göster. Ne diyeyim ben de bilmiyorum artık. Hayatım boyunca içinde bulunduğum en garip operasyon olacak. Bir saat sonra görüşürüz o halde," diyerek ayağa kalkan İstihbarat müdürü odanın kapısına doğru yöneldi. Mustafa Hoca ve gençler de toplantı salonunu İstihbarat müdürünün hemen ardından terk etti.

Alparslan Komutan ve Yağız koridorun sonuna doğru yürümeye başlamıştı. Herkes bir yerlere dağılınca İlayda ne yapacağını, nerede bekleyeceğini şaşırdı. Yağız'ın bu davranışlarını ve o sözlerini O da çok merak etmişti. Merakına yenilerek Alparslan Komutan ve Yağız'ı takip etmeye başladı.

"Anlat bakalım. Neden böyle bir tepki verdin Yağız?"

Yağız Komutan'a karşı çok mahcuptu. Herkesin içerisinde Alparslan Komutan'ın emrine itaat etmemek, yapacağı ve düşüneceği en son şeydi. Bir de kimsenin beklemediği bir şekilde konuyu istifaya kadar getirdi. Bu durumun verdiği mahcubiyetle Alparslan Komutan'ın gözlerine bakamadan cevap vermeye çalıştı. "Komutanım, sizin emrinize asla karşı gelmek istemezdim. Bunu saygısızlık

olarak algıladıysanız gerçekten çok özür dilerim. Ben sadece zamana karşı yarıştığımız için, konuyu uzatmamak için vereceğim cevabı söylemeye çalışmıştım."

"Özür dileme Yağız," dedi Alparslan Komutan. "Özür dilenecek bir şey yapmadın zaten. Benim merak ettiğim tek şey neden bu kadar büyük bir tepki verdiğin. Yani nedeni ne?"

"Komutanım üvey annemin durumunu biliyorsunuz. Hayatına devam edebilmesi için birinin ona sürekli bakması gerekiyor. Ben onun yanında olmazsam hayatına hiçbir şekilde devam edemez. Üstelik bana çok bağlı. Beni bir gün bile göremese fenalaşıyor. Bir de son zamanlarda sürekli ateşi yükseliyor Komutanım. İlaçlarla ya da evdeki malzemelerle bir şekilde düşürüyoruz ama genel olarak durumu iyiye gitmiyor," diyerek ağlamaya başladı Yağız. Kendini tutsa da gözlerinden yaşlar süzülüyor ve bunu engelleyemiyordu.

Hemen arkalarında görünmemeye çalışarak onları dinleyen İlayda da Yağız'ın bu söylediklerinden sonra kendini tutamayarak ağlamaya başladı. Elleriyle ağzını kapatarak sesinin Alparslan Komutan ve Yağız'a gitmesini engellemeye çalışıyordu.

Alparslan Komutan da duygulanmıştı. Yağız'ı bu şekilde üzmek istemezdi. Bu anlatılanları biliyor olsaydı Yağız'ın ismini bile söylemezdi ama bilemezdi işte. Hayatın bir kuralıydı bu da. Hiç beklemediğimiz, bilmediğimiz bir anda bir insanın ismini söylememiz bile onu bu denli üzmeye yetebiliyordu.

Yağız'ın omzundan tutarak, "Sen cesur ve güçlü bir askersin Yağız," dedi Alparslan Komutan. "Burada görevini en iyi şekilde yaparak annene bakacağından eminim. Ben seni çok sevdiğim için ve en güvendiğim askerlerden biri olduğun için yanımda istemiştim. Hani toplantı odasında Mustafa Hoca ve gençler dedi ya, Öleceksek de yan yana ölelim istiyoruz diye. Ben de bu zorlu operasyonda ölecek olursam en azından yanımda sen ve İlayda olun istedim. Siz ikiniz de benim çocuklarım gibisiniz."

Yağız ağlamaya devam ederken Alparslan Komutan'ın her bir kelimesi onu daha da ağlamaya teşvik ediyordu. Alparslan Komutan da Yağız'ın omzunu sıvazlıyor ve onu toparlamaya çalışıyordu. "İlayda ve ben yokken burada seni sorumlu yapacağım. Şimdi düşününce bu daha iyi olur. Değil mi Yağız?"

Yağız kafasını sallayarak ağlamaya devam edince Alparslan Komutan onu kendisine çekerek sarıldı. Yağız ilk defa Alparslan Komutan'a sarılmanın verdiği hisle şiddetli bir şekilde ağlamaya devam etti. Babasını kaybeden Yağız sanki o an yanında babası varmış gibi hissetmişti. İlayda daha fazla dayanamayarak elini ağzını bastırarak oradan uzaklaştı.

Mustafa Hoca ve gençler odalarına dönmüştü. Gökalp odanın kapısını kapatır kapatmaz Barlas'a doğru giderek ona sarıldı. Ardından Beren ve Özgür de onlara eşlik etmek için yanlarına giderek sarıldılar.

"Hocam siz de gelin," dedi Özgür gülerek. Mustafa

Hoca gülümseyerek onların yanına gitti ve onu da aralarına alarak sarıldılar. Mutluluklarını sebebi, Semiha Hanım'ın yerinin tespit edilmesi ve bu yolculuğa hep birlikte çıkacak olmalarıydı. Tabii ki Duru'nun da yaşıyor olma ihtimalini son ana kadar arayacaklardı. Ada tek başına pencere önünde durup dışarıyı izliyordu. O an mutluluktan kimse onu fark etmemişti. Zaten genellikle fark edilmeyen kişiydi. Ama bu duruma kızmıyor sessizce bir köşede bekliyordu. Ada'yı bu şekilde görünce bir an için hepsi kendine kızmıştı. Barlas diğerlerini bırakarak Ada'nın arkasından gitti ve kolundan tutarak kendine doğru çevirdi ve onu kollarının arasına alıp sardı. O an Barlas'a sarılan Ada, Barlas'ın sıcaklığı ve kokusuyla büyülenmiş, kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. Her an bayılacak gibiydi. Gülümseyerek ağlamaya başlayan Ada'nın yanına gelen ve gözyaşlarını silerek onu öpen kişi Beren oldu. Artık Ada da onlardan biriydi. Onlar için canını tehlikeye atan birini daha çok sevmeleri gerektiğini anlamışlardı. Özgür, Gökalp ve Mustafa Hoca da pencerenin önüne geldi ve Ada'nın etrafını sararak ona sarıldılar. Bu, Ada'nın hem hüzün hem de mutluluk gözyaşlarıydı. Sadece Barlas ona sarıldığı için değil, diğerleri de ilk defa Ada'ya bu kadar içten davrandıkları için Ada kendini tamamlamıştı. Gözlerini Barlas'ın omzuna yaslayarak ağlamaya devam etti. Beren onun saçlarını okşuyordu. İşte şimdi çok daha güçlü olmuşlardı. İngiltere için hazır olduklarını sandılar ama İstihbarat müdürüne göre hazır değillerdi.

Saatler azalırken Mustafa Hoca ve gençler odadaki eşyaları toparlamaya başladı. Pek bir eşyaları olmasa da artık bir süre burada kalmayacaklardı ve hatta belki de geri dönemeyeceklerdi. Odadaki eşyalarını toplamaya devam ederlerken, biri kapıyı çalmıştı.

"Gelebilirsiniz!" diye bağırdı Barlas. Kapıyı açan bir askerdi.

"Buyurun," dedi Mustafa Hoca.

"İstihbarat müdürü Tamer Akdemir'in emriyle size bazı eğitimler verilecek. Sizi eğitimin verileceği yere götüreceğim. Hazır olduğunuzda çıkabilirsiniz, ben kapıdayım."

"Tamam," dedi Mustafa Hoca. "Birkaç dakikaya geliyoruz."

Hızlı bir şekilde eşyalarını toparlayıp odayı ilk geldiklerindeki gibi bıraktılar.

Barlas eşyaları toparlamayı bitirdikten sonra arkadaşlarına dönerek, "Şu an yanımıza bir şey almamıza gerek yok herhalde, daha buradayız," dedi.

"Evet," diye cevap verdi Özgür. "Çok fazla eşyamız yok, belki operasyon sırasında bunları bile kabul etmezler. Eğitime gidip geldikten sonra alırız buradan eşyalarımızı."

"Ben de öyle düşünüyorum çocuklar. Herkes hazırsa çıkalım," dedi Mustafa Hoca.

"Hazır hocam," diyerek kapıya doğru yöneldi Beren hemen yanındaki Ada ile birlikte. Onların arkasından diğerleri de odadan çıkarak kapının önünde bekleyen askeri takip ettiler.

İstihbarat müdürü onları kısa bir teste tâbi tutacaktı. Bu, testten ziyade bir hazırlık aşamasıydı. Ekipmanlarla dolu ve bahçeye çıkan kapısının bulunduğu bir odaya girdiler. Orada onları İstihbarat müdürü ve bazı askeri eğitimciler bekliyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Tamer Akdemir. "Siz giyinmeye başlayın, o sırada Alparslan Komutan da geliyor."

İstihbarat müdürünün neyi kastettiğini anlamaya çalışırlarken askeri personeller onlara içi ağırlıkla doldurulmuş büyük sırt çantaları verdi. Her biri sırt çantalarını giydikten sonra onlar için hazırlanan yağmurlukları da üstlerine giydiler. Sırt çantalarının ağırlığı o kadar fazlaydı ki ayakta durmakta zorlanıyorlardı. İstihbarat müdürü bu durumu fark edince, "Öylece beklemeyeceksiniz. Bu çantalarla yürüyeceksiniz, bazen koşacaksınız zıplayacaksınız," dedi. Sert bir şekilde, sanki karşısında yeni eğitim alacak askerler varmış gibi davranıyordu. "Şimdiden pes edecek varsa çantasını hemen çıkartıp yere bıraksın."

Eğitim henüz başlamadan Alparslan Komutan ve İlayda eğitim alanına gelmişti.

Mustafa Hoca ve gençler, Alparslan Komutan'ı görünce biraz rahatlamış gibi görünüyorlardı. Sanki o, onlara yardım edecek ya da eğitimin zorluk seviyesini düşürecek gibi hissettiler.

Alparslan Komutan'ı gören askeri personeller esas duruşa geçerek Alparslan Komutan'ı karşıladılar.

"Müdürüm," diye selam verdi Alparslan Komutan. "Geç kalmadık umarım."

"Yok yok Alparslan gel. Ben de arkadaşlara henüz konuşma yapıyordum," diyerek gülümsedi İstihbarat Müdürü. "Operasyonda giyeceğiniz yağmurluk ve ekipmanlarla doldurulduğundaki ağırlığa sahip çantalar verdik. Dışarıya çıkarak yağmurların altında pistin sonuna gidip tekrar buraya gelecekler."

"Anlaşıldı Müdürüm," dedi Alparslan Komutan. Ardından İlayda'ya dönerek, "İlayda! Hemen yağmurluğunu ve sırt çantanı giy. Sen de onlara eşlik edeceksin."

İlayda, "Emredersiniz Komutanım," diyerek hızla ekipmanlarını giymeye başladı.

"Pistin sonuna kadar nasıl yürüyeceğiz?" dedi Ada kuşkulu bir yüz ifadesiyle. "Hadi yürüdük diyelim. Geri dönebilecek miyiz?"

"Birazdan yere devrilecek gibiyim, normal bir ağırlık değil. Ben yapamayacağım galiba" dedi Beren ayakta kalmaya çalışarak.

Gökalp elleriyle Beren'in suratını tutarak kendi suratını ona yaklaştırdı. O an göz göze nefes nefese geldiler. "Beren? Sen ne dediğinin farkında mısın? Biz ne zorluklara atlattık sen ayakta duramamaktan bahsediyorsun. Yaşadıklarımızın yükü daha ağır değil mi sence? Bir sırt çantası mı korkuttu seni? Benim tanıdığım Beren bu değil! Bu yolda beni yalnız bırakmayacaksın anladın mı?"

Beren konuşurken nefesi yüzüne değen Gökalp'in gözlerinden gözlerini ayıramamıştı. Aşık olduğu adam

onun yanında olmasını istediğini söylediğinde, bir anda sırtındaki çanta kuş tüyü kadar hafiflemişti sanki. Gökalp haklıydı, çantalar ne kadar ağır olursa olsun geride bıraktıklarının hatıraları ve kalplerindeki acılar sırt çantasından daha ağırdı. Beren sadece kafasını sallayarak Gökalp'e bu söylediklerini yapacağını söylemeye çalıştı.

Aralarındaki en tedirgin Özgür'dü. Yeni yeni iyileşiyor, sırt çantası olmadan bile ayakta durmakta zorlanıyordu. Çantanın ağırlığı onu zorlasa da burada kalıp arkadaşlarını bekleme düşüncesi ona daha ağır geliyordu. Derin nefes alıp bırakıyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Mustafa Hoca da yaşından dolayı çantanın altında ezilmiş gibi görünüyordu. Yüz ifadesi böyle olsa da ağırlığı hissetmiyor, sadece Semiha Hanım'ı düşünüyordu. Çünkü sevdiklerini düşünmek en zor anlarda güç verirdi insana. Mustafa Hoca da bunu biliyor ve uyguluyordu.

Barlas tüm eğitimlerin tamamlanıp bir an önce yola çıkıldığını düşünüyor, Duru'yu nerede nasıl bulabileceğinin hayalini kuruyordu. Herhangi bir ağırlık ya da acı onun umurunda değildi. Yaşadığı tüm olumsuzluklara karşı bağışıklık kazanmıştı artık. Aralarında en normal gözüken Gökalp'ti. Sırt çantası onu pek zorlamamıştı. Düşündüğü tek şey gidip dönecekleri mesafeydi. Ona da biraz uzun gözüküyor ama gözünü korkutmuyordu. İlayda hazır olduğunda kapıya gelerek hepsinin önüne geçti.

"Komutanım hazırız," diyerek Alparslan Komutan'a baktı.

Alparslan Komutan, İstihbarat müdürüne bakarak onay vermesini istedi. Tamer Müdür kafasını sallayarak işareti verdiğinde, "Çıkabilirsiniz!" dedi İlayda'ya.

İlayda tempolu bir şekilde koşmaya başlayarak en önden fırladı. Hemen arkasından Mustafa Hoca, Ada ve Beren onu takip etti. Barlas, Özgür ve Gökalp kontrollü bir şekilde grubun arkasından koşmaya başlamıştı. Şiddetinden asla taviz vermeyen yapay yağmurlar son hızıyla yağmaya devam ederken her biri piste çöken sisin arasına girmeye başladı ve gözden kayboldular.

Alparslan Komutan, İstihbarat müdürü ve diğer personeller onların arkasından izlemeye başladı. Kısa bir süre sonra yoğun sisten dolayı gözden kayboldular.

"Ne düşünüyorsun Alparslan?" diye sordu Tamer Müdür.

"İçlerindeki ateş sönmemiş Müdürüm. Ölüme bile gidiyoruz desek tamam diyecekler. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar. Onları gemilerin bile zorlandığı karanlık ve dev dalgaların olduğu denizin içerisinden çıkarttık. O an onları görmeliydiniz. Perişan halde dediler ama birbirlerine öyle kenetlenmişlerdi ki aralarından birini gemiden göndermek istesek hepsi o haldeyken bile tekrar hep birlikte denize atlayacaklardı. Akıllarında iki şey var. Ya hep birlikte öleceğiz ya da hep birlikte başaracağız," diyerek cevapladı Alparslan Komutan. Söylediği her cümlenin doğruluğu çok yüksekti.

"Demek ki hislerimde yanılmamışım. Bu insanları

gördüğüm ilk andan beri aynı şeyi düşünüyorum. Umarım yolunuz açık olur Alparslan. Şans sizinle olur ve operasyonu başarıyla tamamlayıp ülkeye geri dönersiniz."

"Sağ olun Müdürüm. Elimizden geleni yapacağımızdan şüpheniz olmasın."

"Hiçbir şüphem yok Alparslan. Size inanıyorum. Bu arada Yağız'la konuştun mu? Özel bir durumu var sanırım."

"Evet Müdürüm. Bana durumu izah etti. Toplantı odasında neden öyle konuştuğunu onu dinledikten sonra anladım. O bizimle gelmeyecek. Onun yerine buradaki askerlerden birini seçeceğim."

"Anladım sen nasıl istersen. Size uyum sağlayabilecek biri olsun. İşiniz iki kat daha zor. Çünkü profesyonel askerlerle değil hiçbir şekilde askeri bilgisi olmayan altı kişiyle zorlu bir yolculuğa çıkacaksınız."

"Haklısınız Müdürüm. Siz merak etmeyin bu görev için en iyi kişiyi seçeceğim."

Dakikalar akıp giderken dönüş yolunda herhangi birini görememişlerdi. Tüm dikkatler tekrar uçak pistine çevrildi. Alparslan Komutan saatine baktığında artık yavaş yavaş dönmeleri gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Gergin bekleyiş devam ederken sislerin arasından birkaç yüz metre ötede, onlara doğru koşmakta olan İlayda'yı gördüler. Beklenildiği gibi, İlayda bu zorlu eğitimi tamamlayacak ilk kişi gibi görünüyordu.

Hemen arkasından Ada onu takip ediyordu. Sanki zor-

la koşuyor, her an kendini yere bırakacak gibi bir tavır sergiliyordu. İlayda artık binanın girişine yaklaşırken birkaç metre arkasından gelen Ada da bu eğitimi tamamlayacak gibi görünüyordu. İkisinin hemen arkasından Mustafa Hoca ve Beren sislerin ardından görünmeye başlamıştı. Onların koştuğu söylenemezdi ama yürüyor gibi de değillerdi. Aşırı hızlı bir şekilde yürüyorlardı. Koşmaya güçleri yetmemişti gibiydi. Bir an için Mustafa Hoca duracak gibi olmuş, yavaş yavaş yürüyemez hale gelmişti. Arkasından ona yetişen Beren ellerini dizilerine koyarak nefes almaya çalışan Mustafa Hoca'nın kollarından tutup çekiştirdi. Herkes soluksuz bir şekilde onları izliyordu.

"Hocam hadi az kaldı!" diye bağırdı Beren. Yağmurluğunun içinde görüş açısı, nefes nefese kalması ve konuşmaya çalışmasından dolayı oldukça buğulanmıştı.

Mustafa Hoca sanki Beren'i duymuyor ve hareket etmiyordu. Eğilmiş bir şekilde ellerini dizlerine yaslayarak nefes almaya çalışıyordu. Beren ondan birkaç metre daha uzaklaştıktan sonra arkasını dönüp Mustafa Hoca'ya baktı. Mustafa Hoca'nın aynı pozisyonda aynı şekilde durduğunu görünce ona doğru geriye döndü. Beren adeta yüreğini ortaya koyuyordu. İşte bu onların simgesiydi. Her ne olursa olsun geride birbirlerini bırakmamaya yemin etmişlerdi. Alparslan Komutan ve İstihbarat Müdürü, İlayda'nın da onlara katılmasıyla birlikte hayretler içerisinde izliyorlardı. Ada kalbi yerinden çıkacak bir halde

binaya girerek sırt çantasını ve yağmurluğunu fırlatarak yere çöktü ve sırtını duvara yasladı. Askerlerden bazıları onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için yanına gitti. Beren ve Mustafa Hoca'nın mücadelesi devam ediyordu. Beren, Mustafa Hoca'nın yanına giderek onun elinden tuttu ve onu çekmeye başladı. Mustafa Hoca, Beren'in uzattığı eli ile güçlükle adım atmaya çalışıyor ve ilerlemeye kaldığı yerden devam ediyordu. Onları izleyenlerin aklında tek bir soru vardı ve her geçen saniye bu soru kuşkulandırıcı bir hale dönüşmeye başlamıştı. Aralarında bu eğitimi en kısa sürede tamamlaması beklenen Gökalp ve Barlas hâlâ görünürde değildi. Sislerden ve yoğun yağışın yarattığı atmosferden dolayı pistin tamamı gözükmediği için tedirgin bir bekleyiş başlamıştı. Alparslan Komutan ardı ardına saatine bakarken İstihbarat müdürü de durumu fark etmişti.

"Müdahale edelim mi Alparslan?"

"Birkaç dakika daha bekleyelim Müdürüm ben de onu düşünüyordum. Şu ana kadar çoktan gelmesini beklediğim kişiler hâlâ görünmedi, bir sorun olmuş olabilir."

Beren ve Mustafa Hoca bu zorlu eğitimi pes edecek hale gelseler de kendilerini zorlayarak tamamlamayı başardılar. İkisi de içeriye girer girmez kalan son güçleriyle yağmurluklarını, ardından sırt çantalarını bırakarak yere oturdular ve yüksek sesle derin nefesler alıp vermeye başladılar. Ciğerleri bedenlerine sığmıyor gibiydi. Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü ikisinin yanına giderek

onları tebrik etti. İkisi de hiçbir cevap vermeden sadece nefes almaya çalışıyorlardı. Sanki bu mesafe birkaç saniye daha uzun olsaydı yığılıp kalacaklar gibi bir ifadeleri vardı. Ada, Beren ve Mustafa Hoca nefeslerini toparlamaya çalışırken gözlerini pistten ayırmıyordu. Akılları hâlâ Gökalp, Özgür ve Barlas'taydı. Onlar hâlâ görünmemişti.

İlayda da tedirgin olmaya başlayınca aklına bir fikir geldi. Önce tereddüt etse de daha sonra fikrini Alparslan Komutan'a sormak istedi.

Alparslan Komutan'ın yanına yaklaştıktan sonra, "Komutanım," diye fısıldadı. "İsterseniz ben tekrar piste girip onları bir kontrol edeyim şu ana kadar gelmiş olmaları gerekiyordu."

Alparslan Komutan İlayda'nın fikrine sıcak bakıyordu. Bir süre daha pisti süzdükten sonra, "Yağmurluğunu giy İlayda," diye emir verdi.

İlayda hızlı bir şekilde tekrar yağmurluğunu giymeye başladığı sırada yoğun sislerin arasından çıkarak onlara doğru olabildiğince hızlı yürümeye çalışan üç kişi göründü.

"Şükürler olsun!" dedi Beren nefes nefese.

Onları daha net görmeye başladıkları anda neden bu kadar geciktiklerini anlamış oldular. Gökalp ve Barlas, Özgür'ün kollarının altına girerek onu taşımaya çalışıyorlardı. Özgür de elinden geldiğince adım atmaya çalışarak arkadaşlarına çok fazla yük olmamaya çalışıyordu. Gökalp ve Barlas'ın yaptığı şey inanması güç bir durumdu. Bunu sadece güçlü ve eğitimli askerler başarabilirdi. Sırtların-

daki çantanın ağırlığının üstüne bir de Özgür'ün ağırlığını ekleyince tahmin edilemez bir güç gerektiği âşikardı.

İstihbarat müdürü bu manzarayı görünce kafasını sallayarak ağzı açık bir şekilde "İnanılmaz!" dedi. "Bu çocuklar asker olmalıymış."

Alparslan Komutan herhangi bir şey söylemeden bu üç arkadaşın verdiği mücadelenin görüntüsüne kapılmıştı. Binanın girişine doğru çok fazla bir mesafe kalmamış ancak Barlas ve Gökalp sendelemeye başlamışlardı. Bu anormal bir durum değildi, gerçekleştirdikleri eylemden dolayı olağan bir şeydi.

İlayda içinden kendi kendine konuşuyor, "Hadi az kaldı biraz daha dayanın!" diyerek onların duyduğunu ve motive olduklarını sanıyordu o an. Özgür artık Gökalp ve Barlas'ın dayanamayacağını anlayınca kollarını arkadaşlarının omzundan çekerek acılar içerisinde kendisi yürümeye devam etti. Gözleri kararmakta olan Barlas ve o kadar zorlanacağını düşünmeyen Gökalp, birkaç saniye sonra Özgür ile birlikte kendilerini odanın giriş kapısından içeriye fırlatarak yere yuvarlandılar. Olası bir müdahaleye karşı yağmurlukları ile birlikte hazır halde bekleyen askeri personeller üçünün de yağmurluklarını çıkartmaya başladı. Nefes alıp verme sesleri odayı inletiyordu adeta. Üçü de yan yana yerde yatarken İstihbarat müdürü görüş açılarına girerek onları tebrik etti.

"Tebrikler çocuklar! En zorlu eğitimi tamamladınız. Umarım operasyon boyunca bu kadar koşmanız ge-

reken bir duruma düşmezsiniz. Biraz dinlenmeniz için bekliyorum. Sonra silah eğitimine geçeceğiz."

İstihbarat müdürü bu konuşmayı yaparken onlar sadece nefeslerini kontrol etmenin derdindeydi. Alparslan Komutan İstihbarat müdürü ile birlikte odadan ayrılmadan önce, İlayda, "Arkadaşlar biraz kendine gelsin daha sonra size haber veririm. Hızlı bir şekilde diğer eğitime geçeceğiz," diyerek odadan ayrıldı.

Yağız, Alparslan Komutan'la konuşmasından sonra eve gitmek için ondan izin istemişti. Kendini oldukça kötü hissediyor ve bunu karşısındaki insanlara da yansıtıyordu. Alparslan Komutan Yağız'ı daha önce bu kadar perişan bir halde görmeyince onun durumuna üzülmüş ve eve gitmesi için ona izin vermişti. Yağız eve giderken evin yakınlarındaki bir yol kenarında durarak içini boşaltırcasına gözyaşı döktü. Bir yandan üvey annesinin durumu kötüye gittiği için onu bir saniye bile yalnız bırakmamak istiyor bir yandan da Alparslan Komutan ve İlayda ile birlikte belki de dönüşü olmayan bu operasyona katılarak onların yanında olmak istiyordu. Büyük bir araftaydı. Bu boşluktan çıkmak istiyor ama yönünü bir türlü bulamıyordu. Kapana kısılmış gibiydi, boğuluyordu. Aracın içinde daha fazla dayanamayıp bağırmaya başladı.

"Allah'ım bana yardım et lütfen! Bana akıl ver, bana yol göster, doğru veya yanlış neyse sen bana bir seçim yaptır."

Daha fazla gözyaşı kalmayan Yağız, yanaklarında kuruyan gözyaşlarını silerek kendini toparlamaya çalışıyor-

du. Kendi içinde bu operasyonun ona bu kadar acı vermesinin sebebi iki düşüncenin de ona çok ağır gelmesi ve kalbini sıkıştırmasıydı. Üvey annesi Aslı Hanım'ı bırakıp operasyona katılırsa geriye dönebildiğinde, onu hayatta bulamayabilirdi. Göğsünü daraltan diğer bir düşünce ise üvey annesi için operasyona katılmayarak burada kaldığında, operasyonun başarısız olup Alparslan Komutan ve İlayda başta olmak üzere hepsinin cansız bedenlerinin geri dönmesiydi. Yağız daha fazla beklemeden az da olsa sakinleştikten sonra aracını çalıştırarak evini yolunu tuttu. Eve geldiğinde kapı yine her zamanki gibi kilitliydi. Kapıyı çalarak Cemile Hanım'ın gelmesini bekledi. Cemile Hanım kapının kilidini açarak Yağız'ı karşıladığında yine şaşırmıştı.

"Yağız erkencisin, bir şey mi oldu?"

Cemile Hanım bu soruyu sormakta çok haklıydı çünkü Yağız hiçbir zaman bu kadar erken gelmemişti. Ayrıca o gece onu uyandırıp hiç beklenmedik bir saatte üvey annesine bakmasını istemişti. Bazı şeylerin yolunda gitmediğini anlayan Cemile Hanım, Yağız'ı süzdüğünde onun pek de iyi olmadığını görüyordu. Yağız ona cevap vermeden yağmurluğunu çıkartarak içeriye girip üvey annesinin yanına doğru yürüyünce Cemile Hanım ona tekrar seslendi.

"Yağız iyi misin? Hiç iyi görünmüyorsun."

Uzanmakta olan üvey annesinin yanına oturan Yağız, ellerini annesinin alnına değdirerek ateşini ölçtü. Aslı Hanım hareketsiz bir biçimde Yağız'a bakıyor ama mutlu olduğu gözlerinin içindeki o parlaklıktan belli oluyordu.

Yağız her zamanki gibi Aslı Hanım'ın ellerini tutup avuç içini severken biraz solgun gözüküyordu. Üvey annesi bu durumu fark etmemesi için Yağız yalancı bir gülümseme ile ona bakıyordu. Cemile Hanım bu durum fark edilmesin diye Aslı Hanım'ın yanında Yağız'a herhangi bir soru sormamayı tercih etti.

"Bugün yemek yedin mi annem?" diye sordu Yağız.

"Evet," dedi Cemile Hanım. Çok şükür bugün hem iştahımız hem de ateşimiz gayet iyiydi.

"Maşallah benim anneme," dedi Yağız gülümsemeye çalışarak. Annesinin elini bırakarak ayağa kalktı. "Ben bir üstümü değiştirip geleyim olur mu anne?"

Yağız annesinin odasından çıkarak kendi odasına doğru giderken Cemile Hanım koridorda onu yakalayarak kolundan tuttu.

"Yağız korkutuyorsun beni, bir şey mi oldu? Hiç iyi görünmüyorsun. Lütfen paylaş benimle neyin var?"

"Annem duymasın," diyerek Cemile Hanım'ın kolundan tuttu ve odasının kapısını iyice kapattı.

"Seni dinliyorum," dedi Cemile Hanım, "Ne oldu anlat."

Yağız derin bir nefes verdikten sonra Cemile Hanım'a içindeki sıkıntıyı dökmeye başladı. "Bu gece sabaha karşı askeri bir operasyon düzenlenecek. Oldukça uzak bir yere, yurt dışına. Komutanım benim de bu operasyonda onun yanında görev almamı istedi ama ben kabul etmedim, edemedim."

"Neden?" diye sordu Cemile Hanım. "Sen istediğin zaman kabul etmeye biliyor musun?"

"Aslında hayır böyle bir seçeneğim yok o yüzden gerekirse istifa edeceğimi ama yine de katılmayacağımı söyledim. Komutanım sonra benimle konuştu, istifa etmemin yanlış olduğunu, operasyona katılmayarak görevime burada da devam edebileceğimi söyledi. Ona karşı mahcubum ve onların yanında olamayacağım için çok üzgünüm."

Yağız'ın tekrar gözleri dolmaya başlamıştı. Cemile Hanım Yağız'ın ağlamaklı gözleriyle göz göze gelince, "Neden katılmıyorsun sebebi nedir?" diye sordu.

Yağız annesinin bulunduğu odaya doğru kafasını çevirdi. Cemile Hanım bunun sebebini hemen anlamıştı.

"Aslı Hanım yüzünden mi? İyi de neden? Ben ona bakıyorum zaten."

"Evet sen ona bakıyorsun, benden daha da iyi bakıyorsun ama O bir gün bile olsa beni göremezse nasıl olur düşünemiyorum. Ya ona bir şey olursa?" diye cevap verdi Yağız ağlamamak için kendini tutmaya çalışırken.

"Yağız bak sen benim oğlum yaşındasın. Beni yanlış anlama. Sana akıl verecek değilim ama neden annenle konuşmuyorsun? Ona durumu anlat. Bu senin işin. Bu işi yaptığın için annene en iyi şekilde bakabiliyorsun. O konuşamıyor hareket edemiyor olabilir ama bunun farkında değil mi sanıyorsun? O her şeyin farkında ve hepimizden daha zeki bir kadın. Bu durumu anlayışla karşılayacaktır. Onun çok güçlü bir kalbi var. Böyle düşündüğünü öğrenirse daha çok üzülür. İyi hisset diye söylemiyorum bunları. Gerçekten böyle düşündüğüm için söylüyorum."

Yağız'ın düşünceleri Cemile Hanım'ın sözlerinden sonra birbiriyle çatışmaya başlamıştı. Cemile Hanım haklı olabilirdi. Kendine vakit kazandırmak için, "Ben bir üstümü değiştireyim. Siz de vaktiniz varsa biraz bekleyin, birazdan eve gidersiniz olur mu?" dedi Yağız.

"Tamam zaten daha saat erken. Ben içerideyim sen de biraz kendine gel."

Cemile Hanım oradan ayrılarak Aslı Hanım'ın odasına doğru yürüdü, Yağız ise odasına gelerek kapısını kapattı ve üstündekileri yere fırlatarak kendisini yatağa bıraktı. Beyni kafasına sığmıyor gibi hissediyor, düşüncelerini durduramıyordu. Elleriyle kafasını tutarak bastırmaya çalıştı ama her ne yaparsa yapsın bu düşünmesini durdurmayacaktı.

Eğitim odasında durum biraz daha iyiye gidiyordu. Mustafa Hoca ve gençler yavaş yavaş kendisine gelmişti. Onlara verilen atıştırmalıkları yiyip içecekleri içerek güç toplamaya çalışıyorlardı. Yerden kalkmamış ayaklarını uzatarak dinlendikleri sırada İstihbarat müdürü ve Alparslan Komutan tekrar eğitim odasına geldi. Onların içeriye girmesi ile birlikte herkes yerden ve duvardan güç alarak ayağa kalktı. İstihbarat müdürü her birine teker teker baktıktan sonra, "Daha iyi misiniz? Öyle görünüyorsunuz," diyerek onlara moral verdi.

"İyiyiz, hiçbir sorun yok," dedi Mustafa Hoca.

"Sıradaki eğitim nedir? Başlayabiliriz," dedi Özgür.

Aslında bu sözler kendilerine olan güvenin göste-

rilmeye çalışılmasıydı. Biraz önce nefessiz bir şekilde yere yıkılanlar onlar değilmiş gibi dimdik ayakta duruyorlardı.

"Süper o zaman, kaldığımız yerden devam edelim," dedi Alparslan Komutan. "Yağmurluklarınızı tekrar giyin ve beni takip edin."

Alparslan Komutan ve İstihbarat müdürü kendi yağmurluklarını giyerek eğitim odasından dışarıya çıkarak pistin diğer tarafına doğru ilerlediler. Orada askeri personeller mini bir atış poligonu hazırlamıştı. Birbirinden farklı silahlar ve aralarında metrelerce mesafe bulunan hedef tahtaları bulunuyordu.

Alparslan Komutan alana geldikten sonra, "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Hazır komutanım. İstediğiniz başka bir şey varsa hemen ekleyebiliriz."

Alparslan Komutan etrafı iyice bir süzdükten sonra eksik bir şey gözüne çarpmadı.

"Yeterli gözüküyor. Elinize sağlık."

"Sağ olun komutanım."

Sırt çantası olmadan sadece yağmurluklarını giyen başta Özgür ve Mustafa Hoca olmak üzere hepsi rahatlamış görünüyordu.

"Şimdi arkadaşlarımız size atış eğitimi verecek. Ondan önce bir silah nasıl kullanılır, şarjör nasıl değiştirilir, silahınız tutukluk yaparsa nasıl düzeltilir bunları gösterecek. Son olarak bu gördüğünüz hedef tahtalarına seçtiği-

niz silahlarla atış gerçekleştireceksiniz. Anlaşılmayan bir şey var mı?" diye sordu Alparslan Komutan.

Herhangi birinden olumsuz bir yanıt almayınca, "İlayda, başlayabilirsiniz," dedi.

İlayda, harekete geçerek birbirinden ayrılmış olan silahın parçalarını ne işe yaradıklarını tarif ederek birleştirmeye başladı. Hepsi dikkatle İlayda'yı ve diğer askerleri izleyerek öğrenmeye çalışıyorlardı.

Yağız yatağında uzanıp düşünürken hiçbir sonuca varamadığını fark etmişti. Çünkü uzaydaki yıldızlar kadar fazlaydı her bir düşüncesi. Ve düşünmeye devam ettikçe sonsuzluğa kadar uzanacaktı. Cemile Hanım'ın söyledikleri de onun kafasında yer edinmişti. Yataktan kalkarak üstüne bir şeyler giydi. Yüzü ağlamaktan perişan olduğu için banyoya giderek onu kendine getirecek olan soğuk suyun altına girdi. Yıkanırken de düşünmeyi bırakmamıştı. Sadece bedenindeki yorgunluk ve gözyaşları duş başlığından akan suyla birlikte akıp gitmişti. Ruhundaki yorgunluğu asla yok edemiyordu. Artık kendini toparlama ve bir karar verme zamanı gelmişti. Bir an için kendine kızmaya başladı.

"Kendine gel Yağız! Çocuk gibi davranmayı kes artık! Yetişkin birisin sen. Bir karar ver, arkasında sonuna kadar dur. Hayat bu şekilde devam etmez. Eğer böyle olmaya devam edersen kendi kararlarını vermek ve o yolda yürümek yerine sürekli akıp gider, etrafa savrulursun."

Yağız daha fazla kendiyle konuşmayı bırakarak duş-

tan çıktı. Kurulandıktan sonra tekrar kıyafetlerini giyerek üvey annesinin odasına gitti. Cemile Hanım Yağız'ın geldiğini görünce Aslı Hanım'ın yanından kalkarak, "Benim biraz mutfakta işim var," dedi ve oradan uzaklaştı. Yağız ve üvey annesini baş başa bırakmak istemişti. Yağız her zaman oturduğu yere Aslı Hanım'ın başucuna oturarak ellerinden tutup, ona gülümsedi.

"Anne," dedi Yağız, gülümsemesine kısa bir ara vererek, "seninle bir şey paylaşmam gerekiyor." Aslı Hanım gözlerini hareket ettirerek Yağız'ın bu sözlerine oldukça meraklanmış gözüküyordu.

"Yarın sabaha karşı yurt dışında bir operasyon düzenlenecek. Alparslan Komutan'ı biliyorsun, operasyonu yönetecek kişi o. Beni de bu operasyonda görevlendirmek istedi. Operasyon biraz karışık şu an onun detaylarını anlatmayayım kafan daha çok karışır. Ben bu görevi kabul edemedim anne. Seni bırakmak istemedim."

Yağız yutkuna yutkuna konuşuyor kendini kontrol altında tutuyordu. Bu sefer ağlamayacaktı, kendine bir söz vermişti. Ondan bir an bile gözlerini ayırmayan annesine içindekileri anlatmaya devam etti.

"Bir yanım ise Alparslan Komutan'ı yalnız bırakmamam gerektiğini söylüyor. Sonuçta bu benim mesleğim ve bu işe aşkla bağlıyım. Katılmayacağımı duyunca O hem çok üzüldü hem de çok kırıldı. Onunla konuştuktan sonra ise beni anladığını söyleyerek bana moral verdi. Yani anne, anlayacağın hem senin yanında olmak hem

de operasyonda Alparslan Komutan'ın yanında olmak istiyorum. Ne yapacağım inan bilmiyorum anne... Keşke bana bir yol gösterebilsen fikrini söyleyebilsen."

Aslı Hanım Yağız'ın bu söylediklerinden sonra gözlerini onun gözlerinden ayırmadı ancak çok geçmeden gözlerini kırpmaya başladı. Yağız bu duruma anlam verememişti. Aslı Hanım'a doğru yaklaşarak önce onun gözlerine baktı. Gözleriyle ilgili bir problem olduğunu düşündü. Daha sonra Aslı Hanım'ın aslında ona bir şeyler söylemeye çalıştığını anladı.

"Bir şeyler mi söylemeye çalışıyorsun anne?"

Aslı hanım bir süre bekleyip tekrar gözlerini açıp kapatmaya başlayınca Yağız'ın kafası yine karışmaya başladı.

"Bir şey mi oldu? Ağrın mı var? Acıktın mı?" diyerek sorular sormaya başladı Yağız.

Aslı Hanım bu sorulara bir tepki vermedi. Gözleri açık öylece Yağız'a bakıyordu.

"Cemile Hanım'ı çağırmamı ister misin?"

Aslı hanım gözlerini kırpmamaya yemin etmiş gibiydi.

"Benimle ilgili mi? Eğer benimle ilgiliyse gözlerini açıp kapatır mısın?"

Aslı Hanım gözleri kapatıp açınca, Yağız bu hareketin ona bir şeyler anlatmaya çalıştığını tamamıyla anlamıştı.

"Hah şimdi anladım tamam dur, anlattığım konuyla ilgili mi bir şey söylemeye çalışıyorsun?"

Aslı hanım bu sorunun üzerine tekrar gözlerini açıp kapattı.

"Tamam benimle ilgili operasyonla ilgili. Ne olabilir... Ne olabilir... Sana arada kaldığım iki şeyden bahsettim. Birisi senin yanında kalmak. Diğeri ise operasyona katılmak. Senin yanında kalmamı mı istiyorsun?"

Aslı Hanım gözlerini kırpmadan durdu. Yağız o an üvey annesinin ne demek istediğini anlamıştı ama yine de emin olmak istedi.

"Operasyona katılmamı mı istiyorsun?"

Aslı Hanım gözlerini kapatıp açınca Yağız dayanamayıp üvey annesine sarıldı. Kendisine verdiği sözü çiğneyerek ağlamaya başladı ve Aslı Hanım'ı da ağlattı. Cemile Hanım onların seslerini duyar gibi olunca koşarak yanlarına geldi. Onları birbirine sarılmış ağlıyor halde görünce kapının eşiğinde kafasını duvara yasladı ve gözyaşlarına boğuldu. Hızlı bir şekilde gözyaşlarını siliyor elleriyle yüzüne esinti vermeye çalışıyordu.

7. BÖLÜM

HER ŞEYİN BAŞLANGICI

Silahın parçaları anlatılmış ve atışa geçilmişti. Hedef tahtaları şaşırtıcı bir şekilde vuruluyordu. Mermilerin bazıları hedefin dışına isabet etse de umut verici bir tablo vardı.

Son atışlar da tamamladıktan sonra ellerdeki silahlar bırakıldı.

"Evet, elinize sağlık arkadaşlar," dedi Alparslan Komutan. "Müdürüm? Siz bir şey söyleyecek misiniz?"

"Hayır Alparslan, bence de bu kadar yeterli. Kısa bir yemek molası verelim. Daha sonra toplantı odasında operasyonun stratejik konularını konuşalım. Havada kararmaya başlıyor. Son olarak hazırlık aşamasına geçeriz. Arkadaşlar burayı toparlayabilirsiniz. Hadi herkes içeriye, karnımızı doyuralım."

Hep birlikte içeriye geçerek yemekhanenin yolunu tuttular. Bugün oldukça yorulmuşlardı ancak her şey yeni başlıyordu.

Yemekler yenmiş toplantı odasına geçilmişti. İstihbarat müdürü herkesin yüzündeki yorgunluğu fark etmişti. Yorucu geçen günün devam etmesi gerekiyordu.

"Alparslan, İlayda haricinde bir asker seçecektin, onun da toplantıya katılması gerekiyor," dedi Tamer Akdemir.

"Birazdan burada olacaktır, isterseniz bekleyelim müdürüm," dedi Alparslan Komutan.

"Komutanım şimdiye kadar gelmesi gerekiyordu istersen ben gidip bir bakayım," dedi İlayda ayaklanarak.

"Aslında çok iyi olur İlayda," diyerek yanıt verdi Alparslan Komutan.

"Emredersiniz komutanım," dedi İlayda. Toplantı odasından çıkmak için kapıya doğru yürüdü. Odadan çıkacağı anda kapı çalınarak açıldı. Gelen kişi Alparslan Komutan'ın seçtiği asker değildi. İlayda içeriye giren kişiyi görünce mutluluktan ellerini sıktı. O an sarılmak istedi ama Alparslan Komutan ve Tamer Müdür'ün yanlarında olmasından dolayı kendisini durdurdu. Gelen kişi Yağız'dı.

"Yağız bir şey mi oldu? Sana eve gitmen için izin vermiştim," dedi Alparslan Komutan bu durumu tuhaf karşılayarak.

"Komutanım evet eve gittim ve kararım değiştirdim. Eğer fikriniz değişmediyse operasyona katılmak istiyorum."

Alparslan Komutan İstihbarat müdürüne dönerek onun da onayı almak istedi. Tamer Müdür kafasıyla onaylayarak yanıt verdi.

"Gel yanıma buraya otur," dedi Alparslan Komutan hemen yanındaki sandalyeyi hareket ettirerek.

"Emredersiniz komutanım," dedi Yağız, Alparslan Komutan'ın tuttuğu sandalyeye oturarak.

Alparslan Komutan, Yağız onun yanına oturur oturmaz ona doğru yaklaşarak sessiz bir şekilde ona kararını neden değiştiğini sormak istedi.

"Yağız bunu iyice düşündün mü? Üvey annenin durumu belli sonradan pişman olmanı istemiyorum."

"Merak etmeyin komutanım. Annemi çok güvendiğim birine emanet ettim ama sizden bir isteğim olacak komutanım."

"Buyur," diyerek fısıldadı Alparslan Komutan.

"Komutanım evin adresini biliyorsunuz. Ne zaman döneceğimiz belli olmaz. Belki de hiç dönemeyiz bilemiyorum ama her ihtimalde de haftanın birkaç günü annemi ve bakıcısını kontrol etmesi için askerleri gönderir misiniz?"

"Bunu hiç düşünme bile, her şeyi hallederiz. İçin rahat olsun," diye yanıt verdi Alparslan Komutan eliyle Yağız'ın dizine vurarak.

Yağız burada güvenli bir şekilde kalma şansı varken ölmeyi tercih etmişti. Ölme ihtimalleri bu operasyonda oldukça yüksekti. Her şeye rağmen sevdikleriyle ölümün ihtimaller dahilinde olduğu bir görevde yer almak onu daha çok mutlu ediyordu.

"Artık başlayalım mı?" diye sordu İstihbarat müdürü Tamer Akdemir.

"Başlayabiliriz müdürüm. Artık her şey tamam," dedi Alparslan Komutan.

"Operasyon hem sizler için hem de bizler için hayati bir önem taşıyor. Hatta bu odadakilerin dışında tüm insanlığı ilgilendiriyor. Sizin güvenli bir şekilde İngiltere'ye ulaşıp Semiha Hanım'ı kurtarıp, eğer genç kızımız Duru da söylenildiği gibi hayattaysa onunla birlikte buraya dönebilmelisiniz. Bu operasyon başarıyla gerçekleşirse siz ülkeye döndüğünüzde yapay yağmurlarda son bulmuş olacak. İşte o zaman tüm dünyaya kamuoyuna yaşanılan her şeyi tek tek ispat edip açıklayacağız. Arzumuz hiçbirinizin bu süreçte burnunun dahi kanamaması. Maalesef bazı gerçekleri de size söylemem gerekiyor. Operasyon süresince yaşanabilecek, çözümü olmayan durumlarda lütfen geri dönün. Ayrıca yine operasyon sırasında fikri değişen ya da ağır yaralanan biri olursa bir refakatçi eşliğinde buraya geri dönmenizi istiyoruz. Bu gece sabaha karşı gemiye bindiğinizde artık tek başınıza olacaksınız. Bilmediğiniz daha önce görmediğiniz denizlerde ya da şehirlerde birbirinize sıkı sıkıya kenetlenmelisiniz. Hepinize yetecek kadar erzak sırt çantalarınıza koyulacak. Acil ihtiyaçlar doğrultusunda lazım olacak araç ve gereçler, ilaçlar, ilk yardım ekipmanları hepinizin çantasına ayrı ayrı yerleştirilecek. Size fazlasıyla yetecek kadar konserve yiyecek stoğu yapacağız ancak içme sularınızı dikkatli kullanmalısınız. Gönül isterdi ki sınırsız bir erzak verelim ancak hepinizin taşıyabileceği ağırlık miktarı

belli. Bunların dışında sizlere eğitim sırasında alıştığınız ve kendinize göre kullanımı en kolay olan silahı tercih ederek bir miktar mermi kutuları da çantalarınızda olacak. Son olarak özel kodlarla birbirine bağlanmış telsizleriniz ve hepinizin üstünde bir konum cihazı olacak. Konum cihazlarınızı kontrol edebileceğiniz bir elektronik alet de temin ettik. Bu sadece bir kişi de olacak. Bu gece şafaktan önce Fransız gemisi limanda son kontroller yapılırken siz gizlice içine gireceksiniz. İstihbarat gemiyi çoktan kontrol etmiş durumda. Gemide fazla bir çalışan yok bu yüzden fazlaca boş kamara mevcut. Buna rağmen güvenlik sebebiyle hepiniz aynı kamarada kalacaksınız. Bu operasyon bitene kadar önemli olan sizin rahatınız değil, güvenliğiniz. Bunu sakın unutmayın. Gemi limandan ayrıldıktan sonra hiçbir limanda durmadan doğruca Fransa'ya gidecek. Gemide bulunan personellerin giydiği iş kıyafetlerinden size de hazırladık. Bunlar yanınızda bulunacak. Limana inerken hepiniz kıyafetlerinizi giyip hızlı bir şekilde gemiden ayrılacaksınız. Limana vardığınızda güvenlik kontrolleri sıkıntı çıkarabilecek düzeyde olursa bir süre gemide saklanarak dikkat çekmeyeceğiniz bir anda gemiden ayrılmayı deneyin. Alparslan Komutan'ın bu süreci en iyi şekilde yöneteceğinden şüphemiz yok."

İstihbarat müdürü Tamer Akdemir duvardaki ekranı açarak karşılarına çıkan haritada onlara yolları tarif etmeye başladı.

"Fransa'da gemiden indikten sonra bu rotayı takip ede-

rek diğer limana varacak, oradan da İngiltere'ye geçebileceksiniz. Bu rotayı mutlaka kullanmalısınız çünkü İngiltere'ye geçmeden önce kullanacağınız limanda çokça terk edilmiş tekne mevcut. İngiltere'ye ayak basacağınız yer ise burası. Burada yaşayan birileri kalmamış, kasabayı komple boşaltmışlar. Bu yüzden orada herhangi bir güvenlik önlemi olacağını da düşünmüyorum.

Benim anlatacaklarım bu kadar. Geriye kalan tek şey harekete geçip operasyonu başlatmak. Ancak daha birkaç saat var. Şimdi isterseniz biraz uyumaya çalışın çünkü bu gece uyumak için vaktiniz olmayacak. Sorusu olan yoksa herkes dinlenmeye gidebilir," diyerek önündeki bardaktan bir yudum su içti İstihbarat Müdürü.

Herkes onun anlattıklarını harfiyen anlamıştı. Herhangi bir soru gelmeyince İstihbarat müdürü ayağa kalkarak, "Hadi bakalım biraz dinlenin birkaç saat sonra tekrar görüşürüz," dedi.

Artık herkes dinlenmeye çekilmişti. Bu rahat oldukları belki de son gece olabilirdi. Alparslan Komutan dinlenmeye çekilmeden önce İlayda'yı yanına çağırarak eve gitmesi gerekiyorsa gidebileceğini söylemişti. Ancak İlayda gerek olmadığını söyleyerek orada kaldı. Yağız ile birlikte operasyon boyunca onlara lazım olabilecek şeyleri tartışıyor ve yanlarına alıyorlardı. Bu ikilinin üstündeki görev yükü diğerlerinden çok daha fazlaydı. Mustafa Hoca ve gençleri korumak zorundaydılar ve tabii ki Alparslan Komutan'larını da. Bu insanları koruyabilmek için kendile-

rini de hayatta tutmak zorundaydılar. Onlar hazırlanırken Alparslan Komutan, Mustafa Hoca ve gençler birkaç saat de olsa dinlenebilmişti.

Odanın kapısı çalındığında Mustafa Hoca'nın gözüne uyku girmediğinden, ayağa kalkarak kapıyı açan oldu. Onları uyandırmaya gelen askerler gitme vaktinin geldiğini ve bir an önce hazırlanmaları gerektiğini söyledi. Mustafa Hoca odanın kapısını kapatır kapatmaz teker teker uyandırmak yerine sesli bir şekilde konuşmayı tercih etti.

"Haydi çocuklar gitme vakti!"

Diğer günlerden farklı olarak her biri gözlerini Mustafa Hoca'nın ilk seslenişinde açıverdi. Bilinçlerinde, yapılacak olan operasyonun etkisi yüksekti. Kendilerini buna iyi hazırlamışlardı. Hızlı bir şekilde giyinerek yattıkları odayı terk ettiler. Kapıda onlara eşlik etmek için bekleyen askerlerle birlikte ekipman odasının yolunu tuttular. Ekipman odasında da onları İlayda ve Yağız karşıladı.

"Günaydın," dedi İlayda. "Az da olsa dinlenebildiniz mi?"

"Evet. Birkaç saat uyumak iyi geldi," dedi Beren. "Bugün fazlasıyla yorulmuştuk."

"Şimdi," diye söze girdi Yağız sırt çantalarını çıkartırken. "Herkesin ekipmanları çantasında mevcut. Buradaki çantaları alabilirsiniz. Ben size hemen kendi çantamdan hangi ekipman nerede onu göstereceğim. Daha sonra da şurada gördüğünüz silahları seçerek çantanızdaki mermiler için ayrılan bölgeye yedek şarjörleri yerleştireceğiz."

Alparslan Komutan giyinmiş, kendi odasında son hazırlıklarını yapıyordu. Artık her şeyi tamamdı. Odasındaki aynanın karşısına oturup kendisine baktı. Kendisine, aynadaki askerin kim olduğunu hatırlatarak motive olmaya çalıştı. Birkaç dakika sonra odadan çıkmak için ayağa kalkarak kapısının önüne geldiğinde son kez odasını süzdükten sonra oradan ayrıldı.

Alparslan Komutan ekipman odasına geldiğinde hepsi çantalarını ve yağmurluklarını giymiş silahlarını seçmiş onu bekliyorlardı. Hepsi birer savaşçıya benziyordu. Alparslan Komutan her birinin yüzünde birer savaşçı cesareti görüyordu.

"Herkes hazır gibi görünüyor," dedi Alparslan Komutan. Hemen arkasında İstihbarat müdürü ona bakıyordu.

"Hazırız komutanım!" diye cevap verdi Yağız ve İlayda.

"O halde gidelim," diyerek arkasını döndü. İstihbarat müdürü onlara zırhlı araçların bulunduğu kapıya kadar eşlik etti. Zırhlı araçlar binanın kapısına geri geri yanaştırılarak arka kapıları açık bir şekilde beklediler. Askeri bir kalabalık vardı. Oraya geldiklerinde onları adeta bir uğurlama merasimi bekliyordu. Mustafa Hoca ve gençler araçlara binmeden önce İstihbarat müdürü Tamer Akdemir ve diğer personellerle vedalaştı. Daha sonra zırhlı araca binerek yerlerini aldılar. Alparslan Komutan İstihbarat Müdürüne dönerek elini uzattı.

"Her şey için çok teşekkür ederim müdürüm. Emeğiniz çok büyük. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım."

Tamer Müdür gülümseyerek Alparslan Komutan'ın uzattığı eli sıkmadan ona direkt sarıldı. Bu hareket Alparslan Komutan'ı duygulandırmıştı. Vedalar her daim duygusal olurdu. Bu vedanın ağırlığı diğer vedalardan çok daha büyüktü. Herkes bunun farkındaydı ama belli etmemeye çalışıyorlardı.

"Yolunuz açık olsun Alparslan, önce Allah'a daha sonra birbirinize emanetsiniz. Sizi burada heyecanla bekliyor olacağız."

"Sağ olun müdürüm. Yakında görüşmek üzere. Kendinize iyi bakın."

İlayda ve Yağız da Tamer müdür ve arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra aracın içine girdi. Alparslan Komutan kapıya en yakın koltukta oturuyordu. Araçlar çalışmaya başladı ve konvoy halinde hareket edildi. Alparslan Komutan son kez Tamer Müdür ve askerlerine bakarak asker selamı verince oradaki tüm askerler selam vererek hareketsiz bir şekilde ona baktı. Son selamı İstihbarat müdürü düşünceli bir şekilde verdiği anda, Alparslan Komutan hareket halindeki aracın kapısını kendine doğru çekerek kapattı.

Liman yolunda birkaç askeri zırhlı araç ve içindeki askerler onlara eşlik ediyordu. Alparslan Komutan, yol boyunca telsizlerin kontrol edilmesini istedi.

Hepsi telsizlerini kullanmaya başlayarak kontrollerini sağlıyordu. Yarım saatlik bir araç yolculuğundan sonra konvoy, Fransız gemisinin bulunduğu limana yanaşmıştı.

Henüz gün doğmamış yoğun yağışın altında birkaç aydınlatma ile geminin son hazırlıkları tamamlanıyordu. Gemi personelleri hızlı bir şekilde yola çıkmak için çalışmalarını sürdürürken, konvoy limana çıkan yoldan saparak birkaç kilometre öteki deniz kıyısına doğru yön değiştirdi.

Dakikalar sonra araçlar hızını düşürerek durdu. Araçların durması ile birlikte gözler Alparslan Komutan'ın üzerine çevrildi.

Alparslan Komutan sessiz bir şekilde elleriyle kafasına vurarak onlara ilk işaretini verdi. Alparslan Komutan'ın işaretiyle birlikte araçtakiler kafalarını yağmurlukların içerisine geçirdi. Hemen ardından bulundukları zırhlı aracın arka kapısı askerler tarafından açıldı. Hepsi hızlı bir şekilde araçta inerek limanda onları bekleyen botlara bindiler. İki grup halinde binecekleri gemiye doğru karanlığın içinde yılan gibi sessiz bir biçimde hareket ediyorlardı. Gemi bir yandan dronlarla kontrol ediliyordu. Dronlar, botlardaki askerlere geminin hangi kısmına çıkmaları gerektiğini bilgisini verince o yöne doğru ilerleyerek geminin yanına vardılar. Bir Türk askeri elindeki silah ile birlikte etrafı kontrol ederken diğer iki asker, açılabilir özel merdiveni gemiye sabitlediler. Alparslan Komutan harekete geçmelerini işaret etti. Alparslan Komutan, İlayda ve Yağız'a önden gitmelerini işaret ettikten sonra artık harekete geçme zamanı gelmişti. İlayda ve Yağız seri bir şekilde merdivenlerden tırmanarak gemiye çıkmayı başardı. Yağız silahını çıkartarak yere eğildi ve olduğu yerden

gemiyi kontrol etmeye başladı. İlayda, geminin altında onların işaretini bekleyen Alparslan Komutan ve diğerlerine yine el işareti yaparak yukarıya çıkabileceklerini söyledi. Mustafa Hoca'nın arkasından Beren, Gökalp, Özgür, Ada ve Barlas merdivenden tırmanmaya başladı. Hepsi sırasıyla gemiye çıkmayı başarırken Barlas, merdiven boşluğuna takılınca bir an için denize düşecek gibi oldu ve merdivene sarıldı. Etraf çok sessiz olduğundan biraz gürültü oluşmuştu. İlayda ve Yağız bir radar gibi dikkatle etrafı kontrol ediyorlardı. Alparslan Komutan, Barlas'ın arkasından çıkarak ona destek oldu ve gemiye çıkabildiler. Alparslan Komutan, hepsinin gemiye çıktığını kontrol ettikten hemen sonra geminin yukarısından aşağıya doğru bakarak botlarda bekleyen askerlere gitmeleri gerektiğini işaret etti. Askerler işareti aldı ve selam vererek botlarla oradan uzaklaştı. Vakit kaybetmeden hızlı bir şekilde geminin içerisine girip kamaraların bulunduğu bölüme doğru sessiz bir şekilde yürümeye başladılar. Bu sefer Alparslan Komutan ve Yağız en önde, İlayda ise grubun en arkasından gelerek arkalarını kontrol ediyordu. Alparslan Komutan silahını göğsüne yerleştirmiş sessiz ama seri adımlarla etrafını gözleyerek ilerlemeye devam ediyordu. Kamaraların bulunduğu bölüme giriş yaptıktan sonra sırtlarını duvara yaslayarak beklediler. Alparslan Komutan Yağız'a koridoru kontrol etmesini işaret etti. Talimatı alan Yağız, kontrollü bir şekilde koridorda ilerleyip odaları ve etrafı kontrol ediyordu. Koridorun sonuna yaklaşan

Yağız, kapısı açık bir kamarayı kontrol ettiği sırada bir anda kendisini geri çekip sırtını duvara yasladı.

İçeride bir gemi çalışanı uyuyordu. Yağız, Alparslan Komutan'a doğru dönerek el işaretleri ile durumu anlatmaya çalıştı. Alparslan Komutan, İlayda'ya emir vererek onu Yağız'ın yanına gönderdi. İlayda hızlı bir şekilde Yağız'ın yanına ulaştı. Yağız ve İlayda kendi aralarında anlaştıktan sonra İlayda ani bir refleks ile kapının diğer tarafına geçti ve uyumakta olan kişiye silahının namusunu doğrultu. Yağız, Alparslan Komutan ve diğerlerine bakarak gelmeleri için işaret etti. Yağızın işareti ile birlikte Alparslan Komutan her birini teker teker Yağız'ın yanına göndermeye başladı. Arkalarından kendisi de harekete geçerek dikkatli bir şekilde koridorda yürüdüler. Yağız koridorun sonunda terk edilmiş birkaç tane kamara buldu. İçleri oldukça kirliydi ancak kalmaları için en güvenli yer gibi görünüyordu. Koridorun en sonundaki kamarayı tercih ettiler. Mustafa Hoca, Ada, Beren, Gökalp, Özgür ve hemen arkalarından Barlas odanın içerisine girdi. Alparslan Komutan, İlayda'ya işarette bulunarak yanlarına gelmesini söyledi. İlayda'nın da onların bulunduğu kamaranın önüne gelmesi ile hep birlikte kamaranın içine girerek kapılarını kapattılar.

"Başardık," diye fısıldadı Beren.

"İlk görevi başardık. Doğru söylüyorsun," dedi Alparslan Komutan kısık bir sesle. Artık burası yeni evimiz. Herkes olabildiğince az hareket etsin ve konuşmala-

rına dikkat etsin. Ses çıkartmamaya çalışın. Sanki burada yokuz öyle düşünün.

"Anlaşıldı," dedi Özgür. "Aklımda bir soru var, sorabilir miyim.?"

"Sor ama sesinin şiddetini biraz daha düşür," diye yanıtladı Alparslan Komutan.

Özgür sesini neredeyse duyulmayacak şekilde alçaltarak Alparslan Komutan'a fısıldadı.

"Tuvaletimizi nereye yapacağız?"

Sanki o ana kadar bu soru hiç kimsenin aklına gelmemişti. İlayda, Yağız ve Alparslan Komutan hariç hepsi az da olsa telaş olmaya başlamıştı.

Alparslan Komutan yüzlerdeki gerginliği fark etti.

"Tuvaletimizi yapmayacağız. Yani son ana kadar dayanacağız. Zor durumda kaldığımızda koridordaki tuvaleti kullanacağız. Buraya gelirken koridorun tam ortasında tuvalet tabelası vardı, gördünüz mü?" diye sordu Alparslan Komutan. Hepsi kafasını sallayınca sözlerine devam etti. "İşte o gördüğünüz yeri kullanacağız. Yarın gün içerisinde ya da akşam saatlerinde koridorun yoğunluğuna göre harekete geçeriz."

Fransız gemisi limandaki tüm işlemlerini bitirerek harekete geçmişti. Geminin harekete geçmesiyle birlikte kamarada bir hareketlilik yaşandı.

"İşte başlıyoruz," dedi Mustafa Hoca.

"Şans bizimle olsun," dedi İlayda.

"Şans bizimle olsun." Hep bir ağızdan son kez şansı

yanlarında istemişlerdi. Bu onlara gerekli olan en büyük şeylerden biriydi. Başarmaları için ihtimaller çok yüksekti, imkânsız değil ancak engeller hiçte az görünmüyordu. "Ortalama kaç saat sürecek bu yolculuk?" dedi Barlas.

"Aşağı yukarı üç gün civarı," diye yanıtladı Yağız. "Sonra hızlı bir şekilde diğer limandan İngiltere'ye geçeceğiz. Şans yanımız olursa ve her şey umduğumuz gibi giderse İngiltere'ye vardıktan sonra bir iki gün içerisinde operasyon tamamlayıp döneriz."

"Söylediğin gibi olsun ama belki biraz daha kalmamız gerekebilir. Acele etmemek gerekiyor. En doğru ve en güvenli şekilde bitireceğiz bu işi."

Geminin hareket etmesi ile birlikte kamaraların bulunduğu koridorda hareketlilik başlamıştı. Hepsini gözleri büyümüş heyecan içerisinde koridordan gelen seslere odaklanmışlardı. Alparslan Komutan parmağını dudağının üstüne yerleştirerek hiçbir şekilde ses çıkartmamalarını söyledi. Fransızca konuşarak koridorda yürüyen ve kamaralara girerek kendi aralarında sohbet eden personellerin sesleri onları bir süre rahatsız etse de birkaç saat sonra bu duruma adapte oldukları için sıradan gelmeye başlamıştı.

Alparslan Komutan odaya girdiklerinden beri hareketsiz bir biçimde yerde oturduğu için pozisyonunu değiştirmek istedi. Sessiz bir şekilde ayağa kalkınca odadaki herkes bir şey olduğunu sandı. Gözler ona çevrilince Alparslan Komutan iki elini onlara doğru uzatarak avuçları-

nı açtı. Ses çıkartmasa da sadece ağzını oynatarak, "Sessiz olun," dedi.

Sırtındaki çantayı çıkartıp yavaşça yere eğildi. Elinde tuttuğu çantasını yanındaki duvara yaklaşarak oraya sabitledi ve kafasını çantanın üstüne yerleştirerek onlara baktı ve ardından işaret etti.

Alparslan Komutan'ın söylemek istediği şey bu şekilde rahatça dinlenebilmeleri ve hatta isteyen olursa uyuyabilmesiydi. Herhangi bir gürültü çıkartmamak için hepsi sırasıyla Alparslan Komutan'ın yaptığının aynısını yapmaya başladı. Yağız el işaretleri ile İlayda'ya kendisinin nöbette olacağını ve onun rahatına bakması istediğini söyledi. İlayda ve Alparslan Komutan Yağız'ın talebini onaylayınca Yağız duvara sırtını vererek kapının yanında eli silahında beklemeye başladı.

İlayda gemide çalışanların birbirleriyle konuşurken çıkardıkları yüksek seslere gözlerini açtı. İlk baktığı kişi Yağız olmuştu. Yağız aynı şekilde sırtını duvara yaslamış elleri silahında bir şeyler düşünüyor gibi uzaklara dalmıştı. Diğerleri hâlâ uyumaktaydı. Yağız, İlayda yattığı yerden kafasını kaldırınca gözlerini ona çevirdi. İlayda el işaretleri ile saatin kaç olduğunu ona sordu. Yağız kolundaki saate bakarak onların uyumasından itibaren altı saat geçtiğini gösterdi. İlayda, onunla yer değiştirmek için ayağa kalktı. Yağız yerini İlayda'ya devrederek onu yattığı yere gitti ve kafasını sırt çantasına yasladı. Uyuma sırası Yağız'daydı. Oldukça yoğun bir gününün ardından

bir de nöbet tutunca gözlerini kapatması saniyeler bile almamıştı.

Yağız gözlerini açtığında herkesin uyanık olduğunu gördü. O an sanki saatlerdir uyumamış, bir anlığına gözlerini dinlendirmiş gibi hissetmişti. Kafasını yavaşça çantasından kaldırarak sırtını çantasına yasladı. Saatine baktığında o da en az İlayda kadar uyuduğunu fark etti. Ada, Beren'e bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Diğerlerinin dikkati onlara çevrilince, "Tuvaletim geldi," diye fısıldadı.

"Benim de," diye cevap verdi Özgür.

İkisinden sonra odadaki herkes ellerini kaldırdı. Aynı anda eller havaya kalkınca istemsiz bir gülümseme oluştu. Bu sefer de gülememenin verdiği his ile daha fazla gülmeye başladılar. Ağızlarına bastırarak ses çıkmasına engel oluyorlardı. Alparslan Komutan bu durumu komik bulsa da yüz ifadesi gerginleşti ve elini havaya kaldırarak onlara durmaları gerektiğini söyledi. Anlık gelen bir gülme krizi Alparslan Komutan'ın işaretiyle son bulmuştu. Alparslan Komutan, İlayda ve Yağız'ın yanına gelerek ikisinin ortasına oturdu.

"Biriniz kulağınızı kapıya koyun. Diğerinizde hazırlıklı olsun. Sesler azaldığında kapıyı açıp koridoru kontrol edeceğiz. Herkesin tuvalet ihtiyacını gidermesi lazım. Başka çaremiz yok," dedi Alparslan Komutan.

"Emredersiniz komutanım," diye fısıldadı İlayda.

İlayda ayağa kalkarak kapıya yaklaştı. Kulağını kapıya yaslayarak dikkatle koridoru dinlemeye başladı. Yağız da

silahını çıkararak ellerinin arasına aldı. Alparslan Komutan diğerlerine dönerek çantalarını bırakıp hazır olmalarını istedi. Hepsi kapının önünde hazır bir şekilde bekliyorlardı. İlayda yaklaşık yarım saat boyunca kapının diğer tarafını dinledikten sonra bir an elini havaya kaldırarak temiz işareti yaptı. Yağız kapının koluna asılarak yavaşça koridora çıktı yanındaki kamaraları tek tek kontrol ediyordu. İlayda da bu kontrole katıldı. Koridorun sağ tarafında bulunan kamaralara Yağız, sol tarafında bulunan kamaralara ise İlayda bakıyordu. Koridorda ve odalarda derin bir sessizlik hakimdi. Ya şanslılardı ya da doğru zamanı beklemişlerdi çünkü o an gemidekiler için yemek saatiydi.

Alparslan Komutan Yağız'ı talimatıyla koridorun başına gönderdi. İlayda'yı da tuvaletinin önünde beklemesi için görevlendirdi. Diğerleri sırayla tuvalete girmeye başlamış, Alparslan Komutan ise o sırada boş kamaralardaki eşyaları kontrol ediyordu. Birkaç dakika içerisinde Mustafa Hoca ve gençler ihtiyaçlarını giderdikten sonra, İlayda Alparslan Komutan'ı çağırarak diğerlerinin hazır olduğunu söyledi. Alparslan Komutan koridorda onlara doğru bakarak bekleyen Yağız'a işaret ederek gelmesini istedi. Ardından İlayda'ya dönerek, "Sen onları odaya götür. Biz de Yağız ile geliyoruz," dedi.

İlayda Alparslan Komutan'ın emrini yerine getirmek için hızlı bir şekilde onları odaya götürdü.

Alparslan Komutan Yağız'ı tuvaletin önüne gelene kadar beklemeyerek içeriye girdi. Birkaç saniye sonra tu-

valetten çıkarak tekrar silahını tuttu ve koridorun girişine doğru nişan aldı.

Herhangi bir sorun görünmüyor, her şey yolunda ilerliyordu. Her şeyin bu kadar iyi gitmesi Alparslan Komutan'ı düşündürmüştü. Yağız herkesten fazla zaman geçirince Alparslan Komutan sinirlenmeye başlamıştı. Her an biri gelebilirdi. Bir eliyle silahını tutarken diğer eliyle tuvaletin kapısına hafifçe vurdu. Alparslan Komutan'ın bu hareketi Yağız'ın saniyeler içerisinde kapıyı açmasına sebep oldu.

"Evinde bu kadar kalmazsın Yağız!" diyerek çıkıştı Alparslan Komutan. "Hadi gidelim." İkisi tekrar diğerlerinin bulunduğu kameraya geldi ve kapıyı kapattılar. Alparslan Komutan sırt çantasını açarak içinden birkaç yiyecek çıkarttı.

"Arkadaşlar herkes karnını doyursun, çok fazla su içmemeye çalışın. Hepimiz gördük ki bu saatlerde koridor boşalıyor. Yarın tekrar bu saatlere kadar herhangi bir durum olmadıkça tuvaleti kullanmayacağız."

"Alparslan Komutan doğru söylüyor," diyerek destekledi Mustafa Hoca. "Kendinizi kaptırıp sakın bolca su içeyim demeyin."

"Merak etmeyin Hocam, bizde durumu farkındayız," diye yanıt verdi Barlas çıkardığı sudan bir yudum aldıktan sonra. Hepsi ağır ağır bir şeyler yiyip içmişti. İlk gece sorunsuz geçmiş gibi görünüyordu. Gece yine koridorda biraz hareketlilik olsa da hepsi uykuya dalmıştı. Bu sefer

nöbetteki isim Alparslan Komutan'dı. Sırt çantasını kamaranın kapısına dayamış ve ona yaslanmıştı. Artık Alparslan Komutan da rahattı. Saatlerce öylece durabilirdi. Yanında uyuyanların yüzlerine teker teker bakmaya başladı. Yağız ve İlayda dışında da Mustafa Hoca ve gençlere alışmaya başlamıştı. Her birinin ona göre farklı bir karakteristik özelliği vardı. Onlara bakınca kendini çocuklarını uyutmuş ve gece onları izleyen bir baba gibi hissetti. Mustafa Hoca hariç onların babası yaşında sayılırdı da zaten. Alparslan Komutan çocuklarını bu yolculukta koruyabilecek miydi? Hangi çocuğunu kaybedecekti ya da kendisi mi pes edecekti? Bunu zamandan başkası gösteremezdi.

İkinci günün sabahında Alparslan Komutan uyuklar bir halde öylece yerde oturuyordu. Bir an gözleri kapanmaya yaklaşınca oturduğu yerden yavaşça yere doğru kaydı ve gözlerini açıp toparlanmaya çalıştı. Ufak bir tıkırtı çıkmıştı. Üstelik henüz çok erken saatlerdi. Alparslan Komutan bir an için tedirgin oldu. Diğerleri de gözlerini açıp ona doğru bakmaya çalışınca elleriyle önemli bir şeyin olmadığını tekrar uyumalarını istediğini söyledi. Alparslan Komutan tüm dikkatini koridora vermişti. Herhangi bir gemi çalışanın bu sesi duyarak şüphelenmesi her şeyi mahvedebilirdi. Kendini fazlasıyla kızdırmıştı Alparslan Komutan. İlayda onun çıkardığı sesten sonra uyuyamamış ve kafasını kaldırmıştı.

"Komutanım isterseniz nöbeti ben devralabilirim zaten uykumu aldım."

"Eğer dinlendiysen olur İlayda. Yoksa ben biraz daha devam edebilirim."

"Hayır komutanım. Siz dinlenin lütfen, ben gayet iyiyim."

Alparslan Komutan uzun süredir olduğu yerde kıpırdamadan oturduğu için ayağa kalkmakta zorlansa da İlayda ile yerini değiştirdi. Silahını yanındaki köşeye yavaşça bırakarak kafasını sırt çantasına yasladı ve derin bir uykuya daldı.

İlayda silahını kavrayarak kucağına koydu ve sırtını kapıya yaslayarak koridordaki hareketliliği dinlemeye daldı. Gemi dalgaları yararak ilerlemeye devam ediyordu. Şanslı oldukları konulardan biri de bu yolculukta kimsenin midesinin bulanmamasıydı. İlayda'nın nöbetinde saatler hızla akıp gidiyordu. İkinci günü de sıkıntısız atlatacak gibi duruyorlardı. İkinci günün akşamı olduğunda İlayda'nın karnı oldukça acıkmıştı. Herkes çoktan uyanmış ve yiyecek bir şeyler yemeğe başlamıştı. Yağız İlayda'nın halini görünce nöbeti değiştirmek için yanına yaklaştı.

"Hadi bir şeyler atıştır. Yarın gün doğana kadar nöbet bende."

İlayda bu teklife olumsuz hiçbir yanıt vermeden memnuniyet ile kabul ederek Yağız ile yerini değiştirerek çantasından çıkarttığı atıştırmalıkları yemeye başladı. İkinci günde saatler ilerlediğinde herkes aynı yerde hareketsiz bir halde durmaktan iyice yorulmuş ve sıkılmıştı. Mustafa Hoca düşünceli görünüyor, sırtını çantasına yaslamış başını öne eğmiş hareketsiz bir şekilde duruyordu. Bunu

fark eden Barlas, "Neyiniz var Hocam?" diyerek onun yanına sokuldu.

"Bir şey yok, Semiha geldi aklıma," diyerek üzgün bir şekilde durmaya devam etti Mustafa Hoca.

"Çok az bir yolumuz kaldı Hocam, biraz daha dişinizi sıkın."

Barlas, artık motive eden kişi olmuştu. Hiçbir şekilde kendini harap etmiyordu. Her şeyi yaşayıp görmek istiyordu. Elinden geleni yaptıktan sonra sonuç ne olursa olsun kalbinin daha rahat olacağından emindi. Onu öldüren şey bilinmezlikti. Sadece onu değil insanları da yıpratan en büyük etkenlerden bazılarıydı belirsizlik ve bilinmezlikti. O an insan tüm ihtimalleri düşünmekle savaşıyordu. Yaşanan olumlu olumsuz her şey insanın düşünmesine imkân vermiyordu.

O akşam bir gün önceden farklı olarak koridordaki sessizlik seviyesi lavaboyu kullanmaları için yeterli değildi. Üstelik Yağız da uyumuştu. Gökalp ve Özgür suyu fazla kaçırdıklarından mıdır bilinmez, çok fazla sıkışmıştı. Bu durum hareketlerine yansımıştı. Alparslan Komutan, Gökalp ve Özgür'ün durumunu fark edince İlayda'ya bakarak dışarıdaki hareketliliğin durumunu sordu. İlayda negatif işaretiyle cevap verdi. Aradan birkaç saat daha geçtiğinde artık gemideki çalışanların çoğu uyumak için odasına çekilmişti. Her koşuldu koridora çıkmaları gerekiyordu. Gökalp ve Özgür, Alparslan Komutan'a bakarak kafasını sağa sola sallayarak artık dayanacak güçleri

kalmadığı söylemeye çalıştı. Alparslan Komutan silahını alarak oturduğu yerden ayağa kalktı. Hepsine tuvalet ihtiyacını sorduğunda aynı cevabı aldı. Kendisinin de bu ihtiyacını gidermesi gerekiyordu. Yağız'ın yanına yaklaşarak eğildi ve onun kolundan tutarak silkeledi. Yağız gözlerini açar açmaz elini silahına uzattı.

"Sakin ol!" diye fısıldadı Alparslan Komutan, "Koridora çıkmamız gerekiyor."

Yağız kafasını sallayarak onu anladığını söylemeye çalışarak ayaklandı. Odadakilere dönerek elleriyle ayağa kalkmalarını işaret etti. Birazdan operasyonun ağırlığı kadar zor bir görev yapmaları gerekecekti. Çok sessiz olmaları ve kimseye görünmemeleri gerekiyordu. En ufak bir hatada her şey burada bitebilirdi. Alparslan Komutan herkesi tek sıra haline getirdikten hemen sonra kapıyı açmadan onlara bakarak sessiz bir şekilde konuştu.

"Bu sırayı bozmadan sessiz bir şekilde ilerleyeceğiz. Ben koridorun önüne gideceğim. İlayda kapıda bekleyecek. Yağız da odaların önünde sessizce yürüyerek odalardan gelebilecek en ufak bir seste bizi uyaracak. Kimse sifonu çekmesin. Şu an hijyen zamanı değil! Ellerinizi yıkamak da yok! İşini bitiren hiç beklemeden direkt buraya dönecek. Anlaşıldı mı?"

Herkes kafasını salladı ve harekete geçmek için hazır bir şekilde komut bekledi. Alparslan Komutan silahını beline koyarak kapının koluna yavaşça asıldı. Kendilerinin bile duymayacağı bir şekilde kapıyı açmayı başararak

ve yavaş bir biçimde kafasını uzatarak koridora bakındı. O an kimse görünmüyordu. İşaretiyle birlikte en önden yürümeye başlayarak koridorun sonuna doğru ilerledi. Söylediği gibi İlayda kapının önüne eğilerek gözleriyle etrafı süzerken, Yağız da odaların önünden yavaşça geçerek içerideki personelleri dinlemeye koyuldu. Gökalp ve Özgür'ün tuvaleti kullanıp çıkması bir dakika bile sürmemişti. Hızlı bir şekilde kamaraya döndüler. Beren de lavabodan çıktıktan sonra Ada hızla içeriye girerek birkaç saniye sonra kapıyı açtı ve Beren'in arkasından kamaraya döndü. Sıra Mustafa Hoca'daydı. İçeriye girerek yavaşça kapıyı kapattı. O kapıyı kapatır kapatmaz Alparslan Komutan onlara doğru gelmekte olan bir gemi çalışanını gördü. Göz bebekleri büyüyen Alparslan Komutan kamaraya doğru İlayda ve Yağız'ın yanına koşmaya başladı. Ayak sesleri koridorda biraz yankılanmıştı. İlayda ve Yağız olumsuz bir durum olduğu anlayıp tuvaletin kapısına hafif şiddetli vurarak Mustafa Hoca'ya dışarı çıkması için seslenmeye çalıştılar. Mustafa Hoca o an yaşanan şeyi tahmin etmediğinden, sadece acele etmesi gerektiğini söylediklerini sandı. Kamarada bekleyen Beren, Ada, Özgür, Gökalp ve Barlas kafalarını kamaradan dışarıya çıkartarak çıkan seslere baktılar. Alparslan Komutan'ın gözü koridorun girişindeydi. Birkaç saniye sonra Alparslan Komutan geri çekilme kararı aldı. İlayda ve Yağız'a kamaraya dönme işaretini yaparak hızlı bir şekilde koşmaya başladılar. Onların içeriye girmesi ile birlikte kori-

dora inen merdivenlerden bir gemi personelini ağır adımlarla inmeye başladı. Islık çala çala koridorda yürümeye devam ederek tuvalete yakın bir kamaranın kapısını açtı. Alparslan Komutan kendi kamaralarının kapısını açık bırakmış, gizli bir şekilde onu gözlüyordu. Gemi personeli kamarasına girmek yerine geri dönerek tuvalete doğru harekete geçti.

"Kahretsin!" diyerek elini duvara yavaşça vurdu Alparslan Komutan.

Onun hemen arkasında bekleyenler işlerin iyiye gitmediğini anlamıştı. Gergin bir bekleyiş başlamıştı. Mustafa Hoca lavaboda biraz fazla vakit harcamıştı. Kıyafetlerini toparlayıp ayağa kalkan Mustafa Hoca, tuvaletin kapısının hemen arkasında çalınan ıslık sesini duyunca kafasını hafifçe eğerek gözlerini kıstı. Bu ses farklı birinden geliyordu. Bunu anlaması bile olumlu bir şeydi. Alparslan Komutan o an kafasında binlerce düşünce ile boğuşuyordu. Mustafa Hoca'yı oradan nasıl çıkartacağını bulmaya çalışıyordu. İlayda'nın aklına bir fikir gelmişti. Mustafa Hoca kendisini kapıya yaslayarak dışarıdaki adamı dinlemeye başladı. Kapana kısılmıştı. O da ne yapacağını düşünüyordu. Oradan çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Kapıda bekleyen gemi personeli gerilmeye başlamıştı. Tuvaletin kapısına yaklaşarak eliyle kapıya ardı ardına vurarak kendisinin dışarıda beklediğini söylemeye çalıştı. Mustafa Hoca zaman kazanmak için sifonu çekmişti. Bir tepki vermesi gerekiyordu yoksa kapıda bekleyen kişi bir cevap

alamadığı için kuşkulanmaya başlayabilirdi. İlayda, silahını ve ekipmanlarını çıkartarak sivil bir hale geldi. Alparslan Komutan onun ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Ne yapacaksın? Planın nedir?"

"Komutanım başkaları da uyanmadan o adamı buraya çekmemiz lazım. Yapacak başka çaremiz yok. Zaten yarın gece buradan ayrılacağız," diye yanıtladı İlayda saçlarını açarken.

"Aklındakini hemen yap İlayda!" diyerek onay verdi Alparslan Komutan.

İlayda derin bir nefes alarak koridora çıkan ilk adımını attı. Gülümseyerek tuvaletin kapısına doğru yürüyordu. Orada bekleyen adam İlayda'yı görür görmez ıslık çalmayı bıraktı. Kaşlarını hafif çatarak gülümsedi. İlayda, adama iyice yaklaştıktan sonra onunla İngilizce konuşmaya başladı.

"İyi geceler."

"İyi geceler hanımefendi, sizin gibi güzel bir kadını bu gemide neden daha önce görmedim? Yoksa bir rüya mı görüyorum?"

İlayda hayatında duyduğu en komik cümleyi ve en güzel iltifatı duymuş gibi gülümseyerek adamdan gözlerini kaçırdı.

Mustafa Hoca, İlayda'yı sesinden tanımıştı. Harekete geçme sırasında ondaydı. İlayda, adamı oyalarken Mustafa Hoca yavaşça tuvaletin kapısını açtı. Adamın sırtı Mustafa'ya Hoca'ya dönüktü. Bu onun için büyük bir avantajdı. Mustafa Hoca ve İlayda karşı karşıya gelince göz göze gel-

diler. İlayda, gözlerini kırpmaya başlayınca Mustafa Hoca o an bir şey yapması gerektiğini düşünerek adamın sırtına dokundu. Bu aklına gelen en iyi fikirdi. Adam ona doğru dönünce onun bir şey yapmasına gerek kalmayacaktı ve düşündü birebir oldu. Mustafa Hoca, onunla göz göze gelince İlayda adamın boynunu tek hamlede kırmayı başardı ve kucakladı. Mustafa Hoca da adamın bacaklarından tutarken onu kamaralarına taşıdılar. Kamaradakiler şok içerisindeydi. Herkes adamı süzüyordu. Alparslan Komutan adamın nefes alıp almadığını kontrol etmek için eğilerek onun nabzına baktı ve kafasını yukarı kaldırdı. Ondan cevap bekleyenlere bakarak, "Ölmüş," diye fısıldadı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mustafa Hoca. Adamın artık nabzı atmasa da odadakilerin nabzı oldukça yükselmişti.

"Eyvah!" dedi Özgür ellerini kafasının üstüne yerleştirerek. Bu tepkiyi verecek kadar haklı bir olay yaşanmıştı.

"Sakin olmalıyız!" dedi Barlas. "Telaş yaparsak her şey mahvolacak."

"Fikriniz bu muydu?" dedi Beren sinirli bir şekilde İlayda'ya bakarak.

"Mustafa Hoca tuvalette yakalayacaktı. Sonra şu an ölü olan bu adam değil biz olacaktık. Bunu mu tercih ederdin?" diye cevap verdi İlayda.

"Evet kendi aramızda da tartışalım çok iyi davranıyorsunuz!" diye Ada. O da daha önce hiç bu kadar sinirlenmemişti.

Alparslan Komutan ayağa kalkarak ölü adamın kollarında tutarak onu duvarın bir köşesine çekti. Sırt çantasına giderek içinden yedek yağmurluk çıkarttı ve Yağız'a baktı.

"Emredin Komutanım," dedi Yağız.

"Yardım et de şu işi bitirelim!" diyerek ölü adamın yanına eğildi.

Yağız hemen Alparslan Komutan'a yardım etmeye başladı. Yağmurluğu adama giydirerek bedenini tamamen kapattılar. Bunu hem koku yayılmaması için hem de herhangi bir durumda kamufle edebilmek için yapmaya karar vermişti Alparslan Komutan.

"Herkes otursun!" dedi Alparslan Komutan nefes nefese. Kendisi de sırt çantasının önüne kendini bırakarak sert bir şekilde yere oturdu. Sırtını ve kafasını çantasına yaslayarak derin bir nefes alıp verdi.

Diğerleri de Alparslan Komutan'ın dediklerini yapmıştı. Sessizce, yerde cansız bir şekilde yatan adama bakıyorlardı.

"Son yirmi dört saatimiz. Gemidekilerin çoğu uyuyor. Yarın gün içerisinde eğer merak edip aramazlarsa buradan güvenli bir şekilde kurtuluruz," dedi Alparslan Komutan.

Odadakiler bu söz ile rahatlamışa benzemiyordu. Aksine geminin aranma ihtimali onları daha da korkutmaya başlamıştı. O gece hiçbirinin gözüne uyku girmemişti. Düşünceler ve uykusuzluk ile perişan geçen saatler yaşadılar. Bir yandan Fransa'ya yaklaşırken, diğer yandan gemidekilerin ölü adamı bulamadığı her saniye gemideki

telaş daha da artıyordu. Koridordaki hareketlilik ve konuşmalar bunu gösteriyordu. Öğleden sonra hepsi acıkmış ve susamıştı. Gökalp, Beren ve Özgür bir şeyler atıştırmaya başlamıştı. Bir yandan odadaki koku yüzünden mideleri bulanıyordu. Ölü adamın bedeninden gelen koku geçen her saniye artıyordu. Ne olursa olsun buna katlanmak zorundaydılar. Akşam olduğunda gemide bir anons yapılınca gözleri kapanan Ada ve Mustafa Hoca irkilerek kendine geldi. Yapılan anons ile birlikte koridorda büyük bir hareketlilik yaşandı ve kalabalık adımlar halinde yürüyerek oradan uzaklaştılar.

Alparslan Komutan herkesin toplandığını düşünüyordu. Başka bir açıklaması olamaz diye düşündü.

"Ne oluyor?" dedi Mustafa Hoca diğerlerine bakarak.

"Yürüyorlar Hocam, kalabalık halinde bir yere gittiler. Çağırıldılar hatta. Öyle anladım," diye yanıtladı Barlas.

"Seslere bakılırsa Barlas doğru söylüyor, ben de öyle anladım," dedi İlayda.

"Belki de herkesi sorgulayacaklar," dedi Alparslan Komutan. "Adamı onlardan biri öldürmüş veya nerede olduğunu biliyordur diye."

"Dua edelim de gemi limana yanaşana kadar herhangi bir arama yapılmasın. Zaten çok az bir yolumuz kaldı," diyerek umut tazelemeye çalıştı Yağız.

Alparslan Komutan'ın dediği gibi olmuştu. Gemide büyük bir soruşturma başlatılmıştı. Gemideki tüm personeller ifade için çağırılmıştı. Kimse odasında veya başka

bir yerde olmayacaktı. Sadece bunu yapmakla kalmamışlardı. çok kötü bir şey olmuştu. Hepsi helikopter sesleri duymaya başlamıştı. Alparslan Komutan sesi duyar duymaz silahını tutarak ayağa kalktı. Ardından Yağız ve İlayda da kamaranın tavanına bakarak gelen sesi dinlemeye çalışıyordu. Onlardan sonra hepsi ayaklandı. Alparslan Komutan sırt çantasını sırtına alarak, "Herkes hazırlansın!" diye uyardı.

"Komutanım, emriniz nedir?" dedi İlayda.

"Bu gelenler asker, gemiyi arayacaklar. Eminim!" diye yanıtladı Alparslan Komutan ve devam etti, "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Alparslan Komutan kamaranın kapısını açarak. "Hadi," dedi.

En önlerinde Alparslan Komutan onlara liderlik ediyor, diğerleri de onu takip ederek sessiz bir şekilde koridorda ilerliyordu.

Koridordaki kamaraların hepsi boştu. Kimseye görünmeden koridordan çıkmayı başardılar. Oradan ayrılınca sesler daha da yükselmeye başlamıştı. Helikopterler yavaş yavaş gemiye yaklaşıyordu. Alparslan Komutan geminin açık alanına çıkmadan önce herkese kafalarını yağmurluklarına geçirmelerini işaret etti. Karanlıktan faydalanarak geminin filikaların olduğu bölüme doğru ilerlemeye devam ettiler. Helikopterler artık gemiye iniş yaptığı sırada kendilerini göstermemek için yine Alparslan Komutanın işaretiyle yağan yağmurun altında oldukları yere

çöktüler. Helikopterin aydınlatıcıları ortalığı gündüze çevirmişti. Hiçbiri kıpırdamıyordu. Tamamen gemiye iniş yaptıktan sonra helikopterin içinden askerler koşarak etrafa yayılmaya başladı. Alparslan Komutan birkaç metre ötedeki filikaları göstererek Yağız ve İlayda'ya ne yapmaları gerektiğini el hareketleriyle anlattı. İlayda'yla Yağız, Mustafa Hoca ve gençleri yanına alarak filikalara doğru, eğilerek hızlıca harekete geçtiler. Alparslan Komutan ise onların arkasını kollayarak yavaş yavaş onlara doğru yaklaşıyordu. İlayda ve Yağız filikaların yanına yaklaştıktan sonra hızlı ve sessiz bir şekilde helikopterin sesinden çıkan gürültüyü de kullanarak bir botu suya indirmeyi başardı. Denizin üstünde sallanmaya başlayan bota ilk binen kişi İlayda oldu. Arkasından Mustafa Hoca, Beren, Ada, Özgür Gökalp ve Barlas da gelmeyi başardı. Hepsi güvenli bir şekilde bota binebildikten sonra Yağız, Alparslan Komutan'a hazır olduklarının işaretini verdi. Tam da o an Yağız'ın bulunduğu yere doğru yaklaşan bir asker görüldü. Alparslan Komutan, Yağız'a hemen bota inmesi gerektiğini işaret etti. Yağız, Alparslan Komutan'ın dediğini yaparak diğerlerinin yanına gelmiş oldu.

"Alparslan Komutan nerede?" diye sordu İlayda tedirgin bir şekilde. İlayda konuşunca Yağız ani bir refleks ile elleriyle onun ağzını kapattı. Gözleri geminin üstündeydi. Yağız'ın bu hareketi diğerlerinde kuşkulandırmıştı. Yağız elini İlayda'nın ağzından çektikten sonra silahını geminin üstüne doğru kaldırarak nişan almış bir pozis-

yonda bekledi. Gemiye helikopter ile gelen Fransız askerlerden birisi tam da filikaların olduğu bölüme kadar ilerlemişti. Bir yandan etrafa bakarken diğer yandan geminin kenarından yürüyüp aşağıya doğru bakıyordu. Alparslan Komutan, Fransız askerin onların indirmiş olduğu botu görebileceğinden şüphelenerek, ona iyice yaklaştı. Bottakiler de hep birlikte geminin yukarısına bakarak Alparslan Komutanın gelmesini bekliyordu. O sırada gemiden onlara birinin baktığını gördüler. Onlar da o kişiye bakıyordu. Bu kişi Alparslan Komutan değildi. Onlara bakan kişi Fransız askeriydi. Botta bir insan kalabalığı gören askerin gözleri büyümüş ağzı açılmış ve bağırmasına saniyeler kalmıştı. İlayda ve Yağız silahını onları gören askere doğrulttu. iki tarafta birbirine ateş açacağı sırada Alparslan Komutan Fransız askerin arkasından gelerek onun boyuna bir bıçak kesiği attı. Kanlar içerisinde yere yığılmakta olan askeri kucaklayan Alparslan Komutan hızlı bir şekilde onu karanlık sulara fırlatırken kendisi de aşağıda, onu bekleyenlerin yanına inmek için Filikaların denize bırakılmasına yarayan halattan tutunarak denize kadar kaydı. Suya tamamen yaklaşan Alparslan Komutan son anda zıplayarak botun içine düştü.

"Hadi hadi hadi!" diye bağırdı İlayda. Yağız botun motorunu çalıştırarak ışıkları onlara kadar ulaşan birkaç kilometre öteki limana doğru hızla harekete geçtiler.

"Kurtulduk! İşte bu kadar! Kurtulduk!"

"Allah'ım sana şükürler olsun! İşte bu kadar!"

Hepsi sevinçten titriyordu. Orada sıkışıp kalmışlardı ve bu operasyon o an bitebilirdi. Alparslan Komutan'ın tecrübesi sayesinde şu an Fransa kara sularına doğru ilerliyorlardı. Helikopter sesini duyar duymaz onları harekete geçirmeseydi şu an hepsi yakalanmış, İngilizlere teslim edilmiş ya da infaz edilmişti.

Bot dalgaları delerek ilerlerken, İlayda ve Yağız limanın bulduğu yere doğru bakıp şimdiden kontrollerine başlamıştı.

"Kıyıya ama limandan uzağa gidiyoruz! Ona göre ayarla Yağız!" diye emir verdi Alparslan Komutan.

"Anlaşıldı komutanım!"

Mustafa Hoca, Alparslan Komutan'a bakıyordu. Alparslan Komutan karanlıkta ilk başta fark edemese de sonradan ona baktığını görünce gülümsedi. Mustafa Hoca da Alparslan Komutan'a gülümseyerek kafasını öne eğdi. Bu hareket ile ona teşekkür ettiğini göstermişti. Birbirlerine olan güvenleri geçen her dakika artıyordu. Bu da operasyonu başarıyla tamamlamalarının ihtimalini arttırıyordu. Dakikalar sonra limanın bulunduğu kıyı şeridinin birkaç kilometre ötesinde küçük kayalıkların bulunduğu alana giriş yaptılar. Herhangi bir yaşam alanının olmadığı bu bölge onların karaya çıkabilmesi için güvenli gözüküyordu. Artık buradan itibaren yine çok sesli olmamak şartıyla normal bir şekilde konuşabilirlerdi. Alparslan Komutan, "İlayda! Yağız! Önden gidip alanı kontrol edin!" dedi.

Onlar bottan fırlayıp kayalıklara çıkınca, Mustafa Hoca ve gençlere de harekete geçmeleri için elleriyle işaret etti. Hepsi teker teker botu terk etmişti. Onların arkasından kayalıklara ayak basan Alparslan Komutan belindeki bıçağını çıkartarak gemiden oraya onları getiren bota küçük bir delik açtı. Tekrar bıçağını yerine koyarak kayalıklardan uzaklaştı. Alparslan Komutan'ın bıçağıyla delik açtığı botun havası hızlı bir şekilde sönmeye başlamıştı. Bunu arkalarında iz bırakmamak için yapmıştı.

Fazlaca bitkinin bulunduğu dar bir patikadan yürüyerek yollarını devam ediyorlardı. Karanlık onlara inanılmaz bir avantaj sağlıyordu. Gün içinde bu kadar rahat hareket edemeyebilirlerdi. "Daha hızlı! Biraz daha hızlı yürüyün!" diye uyarıda bulundu Alparslan Komutan. Sırt çantaları ile yürümek, onlara İzmir'deki uçak pistinde yaşadıklarını hatırlatmıştı. Mustafa Hoca ve gençler nefes nefese kalmıştı. Mustafa Hoca nefes alıp verirken, "Daha ne kadar yolumuz var? Nereye gidiyoruz belli mi?" diye sordu.

"İnsanların yaşadığı bölgelere gitmemiz lazım karşımıza çıkan ilk terk edilmiş arabayı çalıştırmayı deneriz. Yani anlayacağın bize bir araç gerekiyor. Şans yanımızda olur da araç bulabilirsek hiç beklemeden İngiltere'ye geçeceğimiz limana kadar tam gaz devam ederiz," dedi Alparslan Komutan.

"Peki araç bulamazsak?" diyerek konuya girdi Barlas. "O zaman ne yapacağız bir B planımız yok mu?"

"Var. Geriye sadece güvenli bir yerde konaklamak ve ertesi gün ilk plana devam etmek kalıyor."

Özgür güçlükle yürümeye devam ederken sürekli uzakta bir yerleşim yeri olup olmadığını kontrol ediyordu. Yakınlarda buna dair hiçbir iz yoktu. Sadece binaya benzeyen çok katlı bir yapı karanlığın içinde kendini az da olsa gösteriyordu. Zaten o yöne doğru yürüdüklerinden herhangi bir şey söylemek istemedi. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra artık gerçekten yorulmuşlardı. Buna Alparslan Komutan, İlayda ve Yağız da dahildi. Özgür'ün gördüğü, inşaatına başlanmış ancak yarım kalınmış bir yapıydı. Yüksek ihtimalle yapay yağmurlar başladığında terk edilmişti. Şu an onun önüne gelmiş ve nefes nefese binayı inceliyorlardı.

Yakınlarda hiçbir yerleşim yeri yok gibi görünüyor.

"Herhangi bir araç da karşımıza çıkmadı. Bugün burada konaklayalım!" dedi Alparslan Komutan. "Ne dersiniz?

"Başka çaremiz yok gibi görünüyor," dedi Mustafa Hoca. "Ayrıca gün doğduğunda etrafı daha rahat görebiliriz."

"Olumlu komutanım!" diyerek silahını beline koydu İlayda.

Terk edilmiş inşaat alanına girerek yarım kalmış binanın içerisinde merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladılar. Dördüncü katına kadar yapılabilmiş olan binanın son katına çıktılar. Ancak o katın tavanı yapı-

lamadığından yağan yağmur olduğu gibi üstlerine yağıyordu. Hep birlikte tekrar üçüncü kata inerek en kuru olan odaya yerleşme kararı aldılar. Son kattan gelen yağmur suları merdivenden akarken biraz etrafa da yayılmış durumdaydı. Üstlerindeki yorgunluk o kadar fazlaydı ki o an onlar için orası inanılmaz konforlu bir yerdi. Her şeyden önemlisi istedikleri zaman tuvalet ihtiyaçlarını giderebileceklerdi. Alparslan Komutan sırt çantasını çıkartarak, tuğladan yapılmaya başlanmış ama yarım kalmış duvara yasladı.

"Gemideki gibi yapalım herkes çantasını duvara sabitlesin hem yaslanırız hem de yastık görevi görür."

Mustafa Hoca ve gençler, Alparslan Komutanın dediğini yaparak uyumaya hazırlanırken İlayda ve Yağız Alparslan Komutan'ın yanına yaklaştı.

"Komutanım nöbet sırasını nasıl yapalım?" diye sordu İlayda:

"Şöyle yapalım, nöbete ben başlayacağım. Birkaç saat sonra birinizi uyandırırım. Daha sonra uyandırdığım kişi uyuyup nöbeti diğerine devreder, zaten sonra yola çıkarız. Anlaşılmayan bir şey?"

"Emredersiniz komutanım!"

"Emredersiniz komutanım!"

8. BÖLÜM

ÖLÜME VE YAŞAMA TUTUNANLAR

Herkes uyuduktan sonra Alparslan Komutan ay ışığının altında, içinde bulundukları inşaata yağan yağmur damlalarının çıkardığı seslere dalıp gitmişti. Görevin geri kalanını enine boyuna düşünüp planlıyordu. Operasyon ilerlemeye devam ettikçe kendisini büyük sona yaklaşıyor gibi hissediyordu. İçinde tarif edemediği bir his vardı. Ne iyi ne kötü bir histi bu. Anlayabildiği tek şey bedeninin ve ruhunun kaldırmakta güçlük çektiği ağırlığın, operasyonu onun yönetmesinden dolayı olmasaydı. İstediği tek şey ihtimallerle dolu olan bu yolculuğu tamamlayıp bir an önce insanlığı ve yaşamı mahveden yağmurların durdurulmasaydı. Herkes gibi o da eskiyi özlüyordu. Bu düşünceler ve yağmur sesi, ruhsal yorgunluğuyla birleşince göz kapaklarının ağırlığı da artmıştı. Onları açık tutmakta zorlanıyordu ama şimdi yaşayacağı şey ona adeta bir şok etkisi yaratıp kendisine getirecekti. Duyduğu şeyin önce bir hayal daha sonra gerçek olduğunu fark

edince yerinden sıçrayarak silahını eline aldı. Diğerlerini uyandırmadan önce birkaç metre ötedeki, bulundukları kattan dışarıyı gören inşaat boşluğundan gittikçe yaklaşan araç seslerini kontrol etmek istedi. Yavaş adımlarla oraya doğru ilerledikten sonra kafasını sakin bir şekilde dışarıya uzattı. Uzaktan onlara doğru yaklaşan araç farlarını görünce biraz daha bekleyip olası bir saldırıdan emin olmak istedi. Araçlar bulundukları inşaat alanının hemen uzağından geçerek limana doğru devam etti. Onların arkalarından bakan Alparslan Komutan, derin bir nefes aldı. Bir gözü İlayda, Yağız, Mustafa Hoca ve gençlerdeydi. Hiçbiri uyanmamıştı. Aslında bu durum onun için hem kötü hem de iyiydi. Sesi duyarak telaş içerisinde uyanmaları onların uykularını kaçırabilir ertesi gün için büyük bir dikkat dağınıklığı ve yorgunluk yaratabilirdi, bu yüzden bu iyi olmuştu. Kötü olan şey ise hiçbirinin özellikle Yağız ve İlayda'nın bu kadar yakınlarından geçen araçların seslerini uyanmamalarıydı. Alparslan Komutan o an kalan yolculuk boyunca asla uyumaması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Tekrar yerine geçip oturmak isteyen Alparslan Komutan bu sefer bulundukları yerin yakınlarından olmayan ama sesini duyabildiği bir helikopter sesi işitmeye başlamıştı. Önce araçların daha sonra helikopterin geçmesi onu biraz kuşkulandırmış olsa da her şeye rağmen o gece orada kalmak onlar için en iyisi olacaktı. Alparslan Komutan bir süre daha orada etrafa bakındıktan sonra diğerlerinin

yanına giderek yere oturdu ve kafasını da koyabileceği şekilde sırt çantasına yaslandı. Bu iki olay onun uykusunu epeyce kaçırmıştı. Birkaç saat daha dinç bir şekilde nöbete devam ettikten sonra yine göz kapaklarını durduramamaya başlamıştı. Artık daha fazla beklemesi onları tehlikeye atar diye düşünerek hafifçe Yağız'ın kolunu tuttu.

"Yağız!"

Alparslan Komutan kolunu biraz da sert bir şekilde tutarak sarsmaya başladı. "Yağız!"

Yağız gözlerini açar açmaz, "Emredin komutanım!" dedi.

Onun sesi biraz fazla çıkınca, "Sessiz ol! Diğerlerini uyandıracaksın!" dedi Alparslan Komutan ve ekledi. "Nöbet sırası sende."

Bu sefer fısıldayarak, "Emredersiniz komutanım!" dedi Yağız.

Rahat uyumak için çıkarttığı silahını eline alarak ayağa kalktı ve gerilerek esnedi.

Alparslan Komutan gözlerini kapatarak uykuya dalmıştı. Onun uykuya dalmasını bekleyen Yağız bulundukları katın farklı bir odasına geçerek tuvalet ihtiyacını giderdi. Rahatlayıp kendine geldikten sonra nöbet yerine geçerken binanın boşluğundan bakınca limandaki ışıklar onun dikkatini çekti. Limandaki devasa aydınlatmalar sayesinde uzak da olsa net bir şekilde tüm detaylarıyla orayı görebiliyordu. Gemi tamamen limana yanaşmıştı. Limandaki insan kalabalığı araç ve helikopterlerin ol-

ması ona öldürdükleri adamın bulunma ihtimalini hatırlattı. Bir süre daha o bölgeyi izledikten sonra olumsuz bir algıya kapılmadan çantasının yanına oturarak nöbetine devam etti. Onlar için şimdiye kadar ters gider bir şey yoktu.

Saatler akıp giderken Yağız nöbetini tamamlayıp İlayda'ya devretmişti, onun da artık yavaş yavaş diğerlerini uyandırması gerekiyordu. İlayda son olarak saatinin öğle saatlerine yaklaştığını görünce önce Yağız'ı, ardından Alparslan Komutan'ı, Mustafa Hoca'yı ve gençlerin hepsini uyandırdı.

"Günaydın," dedi Beren esneyerek. Kollarını ve ağzını açıp uzun bir süre esnedikten sonra gözlerini Gökalp'e çevirdi.

Ona cevap veren ilk kişi Gökalp oldu. "Günaydın hayatım."

Alparslan Komutan saatine bakıp kendine gelmeye çalışırken, Yağız ve İlayda'ya nöbet sırasında olumsuz herhangi bir durumun yaşanıp yaşanmadığını sordu. İlayda pek bir şey söylemedi. Yağız ise limanda gördüğü hareketlilikten bahsetti. Alparslan Komutan onu dinlerken sırt çantasına yaslanmayı bırakarak çantanın içini açtı. Yiyecek ve içecek çıkartmaya çalışıyordu. Yağız'ın sözleri biterken Alparslan Komutan suyundan bir yudum aldı ve kendisinin nöbetteyken yaşadığı olayı anlatmaya başladı.

"Dün siz uyurken çok yakınımızdan birkaç araç geçerek limana gitti. Hemen ardından aynı şekilde helikop-

ter. Olumsuz bir durum yaşanmadığı için sizi uyandırmadım ama bu seslere uyanmamanız da biraz garipti."

Yağız ve İlayda birbirlerine bakıp gözlerini kaçırdılar. Alparslan Komutan'a mahcup olmuş gibi hissediyorlardı.

"Her neyse!" diye toparladı Alparslan Komutan. "Hepiniz karnınızı doyurun, sularınızı için, tuvalet ihtiyacınız da giderin. Bugün diğer günlerden çok daha zor bir gün olacak."

Her biri Alparslan Komutan'ın dediği gibi bir şeyler yemeye başlamıştı. Özgür bir şey söyleyecek gibi görünüyordu. Bunu fark eden Mustafa Hoca, "Ne oldu Özgür? Söylemek istediğin bir şey varsa tutma içinde," diyerek onu konuşmaya zorladı.

"Yani daha önceden söylemeyi düşünüyordum ama yanlış anlarsınız, işinize karışıyormuşum gibi düşünürsünüz diye söylemek istemedim," diyerek Alparslan Komutan, İlayda ve Yağız'a bakındı.

"Bizden çekinmene gerek yok. Fikrini her zaman paylaşabilirsin. Operasyonu ben yönetiyorum diye konuşmayacak değilsiniz!" diyerek Özgür'ü rahatlattı Alparslan Komutan. "Seni dinliyoruz."

"Sürekli üçünüz kendi aranızda nöbet değişimi yapıyorsunuz. Tabii ki siz askersiniz bizden daha tecrübelisiniz, bu konularda bir sözüm yok ancak bu nöbet işine biz de katılsak? Sonuçta hepimizin birer silahı var. Zaten en ufak bir sorunu fark ettiğimizde sizi uyandırırız. Bilmiyorum, ben böyle düşünüyorum. Kusura bakmayın sizi kırdıysam."

"Söylediklerin açıkçası kulağa çok da saçma gelmiyor, Neden olmasın? Bu konuyu bir dahaki nöbet sırasında konuşalım," diyerek karnını doyurmaya devam etti Alparslan Komutan.

"Tamam!" diyerek ayağa kalkan Özgür oradan uzaklaşmak için birkaç adım atınca, "Nereye?" diye sordu Barlas.

"Tuvalete gidiyorum," diye cevapladı Özgür şaşkın bir şekilde.

Bir süre Barlas ile bakıştıktan sonra yoluna devam etti. Barlas patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Sürekli kendini kontrol etmeye çalışıyor, bir yandan da sıkıyordu. Aklı hem Duru'daydı hem de arkadaşlarının bir daha zarar görmemesini istiyordu. O küçük yaştan beri koruyucu tavrını asla bırakamamıştı. Hepsi ihtiyaçlarını giderdikten sonra çantaları ve yağmurluklarını giyerek kaldıkları yerden devam etmeye hazırdı. Alparslan Komutan, askeri pantolonunun diz cebinden çıkardığı haritayı yere yatırarak incelemeye başladı. Önce nerede olduklarını, daha sonra gitmeleri gereken limana hangi istikametten ulaşabilirlerdi bir süre bunu kontrol etti. Alparslan Komutan'ın da dediği gibi bugün diğer günlerden daha mı zor geçeceğini yaşayıp göreceklerdi. Harita ile işi bittikten sonra tekrar cebine koyan Alparslan Komutan, "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Hepsi kafasının sallayarak cevap verince, Alparslan Komutan merdivenlerden inmeye başladı ve inşaat alanını terk

ederek oradan uzaklaştılar. Yolculukları sırasında Mustafa Hoca ve Özgür sürekli diğerlerinden ayrı yürüyor ve bir şeyler konuşuyorlardı. Özellikle Mustafa Hoca konuşuyor, Özgür ise dinliyor gibi gözüküyordu. Bunu zamanla hepsi fark etse de garipsemeyip sormayı düşünmediler. Yapay yağmurların altında sırt çantalarıyla yürümeye yavaş yavaş alışıyorlardı. Çantanın ağırlığından oluşan izler sırtlarındaki yerini almıştı. Canlarının acımasını düşünecek vakitleri yoktu, bunu hepsi iyi biliyordu. Karşılarına çıkan bir tepeyi aşar aşmaz ileride, yüksek binaların olduğu bir şehir merkezi görülmüştü. Alparslan Komutan baktığı haritayı hatırlamaya çalışıyordu. Şehrin daha da ilerisinde yine bir kıyı şeridi görününce, parmağını oraya doğru uzatarak, "İşte İngiltere'ye geçeceğimiz liman şurası," dedi.

"Bugün İngiltere'ye geçmiş oluruz o halde!" diye yanıtladı Mustafa Hoca.

"Her şey yolunda giderse ben de öyle düşünüyorum!" dedi Alparslan Komutan gözünü tekrar şehir merkezine dikerek. "Herkes hazırlıklı olsun!"

Tepeden aşağıya doğru yorucu bir yürüyüşten hemen sonra şehir merkezine giriş yapmışlardı. Terk edilmiş binalar, yanarak kullanılmaz hale gelen dükkan ve araçlar, şehrin tüm bölümüne yayılmıştı. En kötüsü de sokakta yüzlerce cansız insan bedeninin yatıyor olmasıydı.

Terk edilmiş gibi gözüken bu şehirde rahatlıkla konaklayabilirlerdi ancak henüz karanlık çökmediğinden yollarını devam etmek istediler.

"Sanki şehirde yaşayan insanları tahliye etmemişler, hepsi burada ölmüş gibi görünüyor!" diyerek caddede yürümeye devam ediyordu Barlas.

"Bana da öyle geldi!" dedi Gökalp. "Biz yine de dikkat edelim, daha önce de böyle sessiz çok yer gördük."

Caddenin sonuna kadar yürüdükten sonra yavaş yavaş insan sesleri duymaya başlamışlardı. Bu seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştılar. Sanki kalabalık bir insan grubu eylem yapıyor gibiydi.

"Benim duyduğumu siz de duyuyor musunuz?" dedi Yağız.

"Olumlu!" diye cevap verdi İlayda, "Gittikçe yaklaşıyor!"

Limana giden yolda, caddenin sonunda, onları dar bir sokak bekliyordu. İnsan sesleri fazlasıyla yükselmişti.

Kulaklarını tırmalayan birçok insan sesi artık onları rahatsız edecek dereceye gelmişti. Önlerindeki dar sokağın içinden ilk geçen Yağız oldu. Yağız sokaktan geçer geçmez olduğu yerde durup arkasındakilere beklemelerini işaret etti. Arkasına dönmeden geriye doğru adımlar atarak Alparslan Komutan'ın yanına yaklaştı.

"Ne oldu Yağız! Ne gördün?" diye sordu Alparslan Komutan.

"Komutanım pazar alanı gibi bir yer! Çok fazla insan var!"

Alparslan Komutan kendisi görebilmek için Yağız'ın biraz önce bulunduğu yere giderek etrafı gözleriyle kontrol etti. Yağız söylediklerinde haklıydı. Üstü kapatılmış, yüzlerce insanın tezgâh kurduğu hem bir şeyler sattığı

hem de konakladığı yerdi burası. Yapay yağmurlardan sonra kendilerine birlikte yaşayabilecekleri bir mahalle kurmuşlardı. Buradaki insanlar oldukça yoksul ve bitkin görünüyordu. Hepsinin yüzleri ve saçları kirli, üstlerindeki yağmurlukların çoğu zarar görmüş ve kullanılmaz hale gelmişti. Yüksek ihtimalle, yönetim çoğu insana bakacak güçte olmadığı için birçoğunu böylece bırakmış ve bu şekilde yaşamalarına göz yumuyor ve destekliyordu.

Alparslan Komutan diğerlerinin yanına dönerek, "Buradan geçmezsek yolumuzu bayağı uzatacağız. Aslında çok da tehlikeli bir yer gibi görünmüyor. Bu insanların arasından geçip gidebiliriz. Ne diyorsunuz?" diye sordu.

"Sizin için tehlikeli görünmüyorsa, yolu uzatmanın anlamı yok," dedi Mustafa Hoca.

"Bence de! Hızlı bir şekilde geçip limana gidelim!" diyerek elindeki silahı beline koydu İlayda.

"Bugün İngiltere'de olsak iyi olacak ama yine de daha güvenli bir yer varsa oraya mı kullansak?" dedi Özgür. "Yani sadece bir fikir, siz bilirsiniz."

Diğerlerinden bir ses çıkmamıştı. Onlar için iki yol da sorun teşkil etmiyordu. Alparslan Komutan kararsız kalınca elini alnına götürerek ovuşturmaya başladı. Yine son kararı o verecekti. Onun yardımına Barlas yetişti.

"İnsanlar birbiriyle yaşamaya alışmış gibi görünüyor. Bize neden zarar versinler ki? Biz de onlar gibiyiz. Kimseyle diyaloğa girmeden, onlardan biriymiş gibi yürüyüp gidelim."

"Barlas doğru söylüyor!" dedi Alparslan Komutan. "Herkes silahlarını saklasın. Onlarla yaşayan birileriymiş gibi aralarından süzülüp gidelim."

Alparslan Komutan'ın talimatıyla birlikte silahlar kamufle edilmişti. Ardından dar sokaktan geçilmiş, insanların arasına girerek sakin bir şekilde yürümeye devam ettiler. Oradaki halkın durumu tezgâhlardaki yiyeceklerin çürümeye yakın olmasından anlaşılıyordu.

Bazı insanlar onları bakışlarıyla süzmeye başlamıştı. Bu durum onları rahatsız etse de bozuntuya vermeden aralarından geçip gidiyorlardı. Olabildiğince yerel halk ile göz göze gelmemeye çalışıyorlardı. Birkaç dakika ilerlemeyi başardıktan sonra meydan gibi bir alana vardılar. Meydana varmalarıyla birlikte oraya doğru yaklaşan kalabalık bir zırhlı araç konvoyunu gördüler. Diğer insanlar da bu konvoyu görünce meydanda toplanmaya başladı.

Beren durumu fark edince, "Ne oluyor?" diye kısık bir ses tonuyla sormak istedi yanında yürüyen Ada'ya.

"Bilmiyorum ama hiçbir şey yokmuş gibi devam et!"

Zırhlı araç konvoyu meydana geldikten sonra yavaşlayarak arka arkaya durdu. Meydan bir anda yüzlerce insan kalabalığıyla dolmuştu. Araçlardan inen askerler silahlarıyla etrafı süzerek oraya konuşlandı. Aralarından birisi, elinde tuttuğu büyük boyuttaki afişlerden birini havaya kaldırarak oradaki insanlara gösterdi. Mustafa Hoca afişi görünmez kendi kendine, "İşte şimdi bittik!" dedi.

Alparslan Komutan, Yağız, İlayda ve gençler gözünü afişten alamıyordu. Afişi insanlara doğru gösteren asker, bağırarak Fransızca konuşmaya başladı.

"Burada, fotoğrafta görmüş olduğunuz insanlar ülkemize kaçak bir şekilde girdi ve iki vatandaşımızı öldürdü. Onların izini arıyoruz! Bizim topraklarımızda, burada olduklarından eminiz! Onları gören, duyan veya herhangi bir bilgiye erişen birisi olursa, bize haber verdiği takdirde büyük bir ödülle buradan ayrılacak. Ona şehrin güvenli bölgesinden bir ev tahsis edeceğiz ve de sonsuza kadar ihtiyacı olamayacak kadar para vereceğiz. Kısacası hayatınız değişecek. Yirmi dört saatiniz var!"

Bu konuşmayı yapan asker daha sonra elinde gösterdiği afişten yüzlerce basılmış kopyasını onları dinleyen halka fırlatmaya başladı. Havadan süzülen afişlerden biri Alparslan Komutan'ın kucağına doğru gelince onu havada yakaladı. Afişte hepsinin gözüktüğü geminin koridorunda bulunan bir görsel gözüküyordu. Bu görseli gemideki kameralardan almış olmalıydılar. Alparslan Komutan elindeki afişi hemen yanında bulunan İlayda'ya verdi. İlayda'nın ardından Yağız ve Mustafa Hoca afişi kontrol ediyordu. Sırasıyla hepsi kendilerinin bulunduğu afişe bir süre baktı. O sırada zırhlı araç konvoyu tekrardan harekete geçerek oradan uzaklaştı. Fransızca bilmeseler de oradaki askerin afişi göstererek neyi anlatmak istediği apaçık ortadaydı. Fotoğraftaki insanların bir an önce bulunmasını istiyorlardı. Artık işleri daha zordu. Bir an önce orayı terk etmeleri gerekiyordu.

Aradan yarım saate yakın bir süre geçmişti. Alparslan Komutan önderliğinde adımlarını daha da hızlandırıp bir an önce limana varmak için yürümeye devam ettiler. Oradaki insanlardan birisi hızlı bir şekilde yaklaşarak Barlas'ın kolundan tuttu ve ardı ardına susmadan Fransızca bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Bayım! Lütfen yardım edin! Durumum çok kötü! Bir şeyler yiyecek para verin! Lütfen! Siz durumu iyi birine benziyorsunuz! Bir de benim halime bakın, lütfen! Yalvarırım!"

"Hey! Arkadaşımın kolunu bırak!" dedi Özgür İngilizce konuşarak. Barlas'ın kolunu tutan adamın elini çekmeye çalışıyordu. "Bırak dedim sana!"

Alparslan Komutan en önden yürüdüğü için onları duymayınca, İlayda duruma müdahale etmek zorunda kaldı.

"Komutanım bir sorun var!"

Alparslan Komutan arkasını döner dönmez; Barlas, Özgür ve onlarla uğraşan adamı görebilmişti. Onlara doğru kızgın bir şekilde yürüyerek Özgür'le adamın arasına girdi. Sırt çantasını sırtından indiren Alparslan Komutan, "Siz devam edin! Ben size yetişirim! Durmayın, devam edin!" diyerek tekrar adama döndü. Çantasından çıkarttığı bir yiyeceği adama uzatarak çantasını topladı ve tekrar ayağa kalktı.

"Çok teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim bayım!" diyerek Alparslan Komutan'ın ayaklarına yapışan adam, "Tanrı sizinle olsun!" diye bağırmaya başlayınca, orada-

ki insanların hepsi Alparslan Komutan'a bakmaya başladı. Bunu fark eder adam, elindeki yiyeceği göstererek, "Bugün Tanrı yaşamam için bana bir ödül verdi!" diye gülmeye başladı. Alparslan Komutan bu durumdan rahatsız olarak ve çok fazla dikkat çektiklerini fark ettiği için hızlı bir şekilde diğerlerinin arkasından yürümeye devam etti. Şimdi de oradaki diğer vatandaşlar Alparslan Komutan'ın peşine düşerek, "Lütfen bize de! Bize de bir şeyler verin!" diye bağırmaya başladı.

Alparslan Komutan'ın arkasından koşanlar gittikçe kalabalıklaşıyordu. Alparslan Komutan'ın sırtındaki çantanın ağırlığından yararlanan insanlar ona yetişerek onu yakalamayı başarmıştı. Alparslan Komutan onu tuttuklarını hissedince arkasını dönerek onları iteleyerek uzaklaştırmaya başlamıştı. İlayda ve Yağız ilerlemekten vazgeçerek Alparslan Komutan'a yardım etmek için geri döndü. Kalabalığın içinden birisi Alparslan Komutan'a, ardından İlayda, Yağız, Mustafa Hoca ve gençlere bakarak elindeki afişe baktı. Önce gözleri büyüyen ve şaşkınlıktan ağzını sonuna kadar açan kişi daha sonra kaşlarını çatarak boğazı yırtılırcasına bağırdı.

"Bunlar onlar! Afiştekiler! Yakalayın!"

Alparslan Komutan'ın yakasından tutan kalabalık onu çekiştirmeye başlamıştı. Aralarından birisi Alparslan Komutan'a fark etmediği bir anda yumruk atmaya çalıştığı sırada, Gökalp adamın elini havada yakalayarak ona var gücüyle kafa attı. Hemen yanından gelen Barlas ve Öz-

gür, Alparslan Komutan'ı koruyarak oradaki insanlarla yumruk yumruğa kavgaya tutuştu. Alparslan Komutan geri çekilirken İlayda ve Yağız kalabalığın arasından elleri silahlı, nişan almak üzere olan kişileri görünce silahlarını çıkartarak ateş etmeye başladı. Silahların patlamasıyla birlikte oradaki kalabalık etrafa yayıldı. Silahlı olan kişiler karşılık vermeye başlamıştı.

İlayda ve Yağız'a, Alparslan Komutan, Beren, Ada ve Mustafa Hoca da destek verip silahlarını ateşledi. Özgür, Gökalp ve Barlas kurşunların arasında limanın yönüne doğru geri çekilmeye çalışıyordu.

"Limana doğru geri çekiliyoruz! Hadi daha hızlı!" diye bağıran Alparslan Komutan, eli silahlı kişileri ıskalamadan vuruyordu.

İlayda ve Yağız durmadan mermi yağdırıyordu. Beren ve Ada da İzmir'deki eğitimde öğrendikleri kadarıyla silahlarını kullanmaya çalışıyordu. Bu grup halinde yaşadıkları ilk çatışmaydı. Birbirlerine sıkı sıkıya ne kadar kenetlendiklerinin göstergesiydi adeta. Alparslan Komutan, Yağız ve İlayda da hiç bu kadarını tahmin etmemişti. Özellikle de Gökalp, Barlas ve Özgür'ün bir saniye bile düşünmeden Alparslan Komutan için kavgaya tutuşması, gökyüzüne ulaşmış bir cesaretin simgesiydi. Eli silahlı gruplar tamamen yok edilemediğinden çatışma tüm hızıyla devam ediyordu. Limana birkaç yüz metre kala Alparslan Komutan limandaki tekneleri göstererek, "Birkaç kişi önden gitsin! Kullanabileceğimiz bir tekne bulun! Acele edin! Çabuk!" diye bağırdı.

"Yağız! Yanına iki kişi al! Hemen Alparslan Komutan'ın dediğini yapın!" dedi İlayda şarjörünü değiştirirken.

Yağız, Özgür ve Barlas'ı yanına alarak teknelere doğru koşmaya başlamıştı. Mustafa Hoca, Ada ve Beren'e ,benimle gelin, diyerek limanın önünde duran büyük konteynırların arkasına hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Ada ve Beren ateş etmeyi bırakarak Mustafa Hoca'yı takip etti. Gökalp, İlayda ve Alparslan Komutan hâlâ ateş hattındaydı. Hiç durmadan üstlerine mermi yağıyordu.

Mustafa Hoca avazı çıktığı kadar bağırarak sesini onlara duyurmaya çalıştı.

"Aynı anda bize doğru koşun! Biz yaylım ateşi açacağız!"

Alparslan Komutan, Mustafa Hoca'nın dediğini kulakları sağır eden silah seslerinden dolayı zor da olsa duymayı başarmıştı.

Alparslan Komutan silahını omuzuna asarak, "Üç dediğimde arkanıza bakmadan koşun!" dedi İlayda ve Gökalp'e.

İkisi de ateş etmeyi bırakarak yere eğildi ve arkasını döndü. Koşmak için hazırlardı. Karşı taraf onlara doğru yaklaşmaya başlamıştı.

"Üç! İki! Bir!"

Alparslan Komutan'ın geri sayımıyla birlikte Mustafa Hoca, Ada ve Beren yaylım ateşine başlamıştı. Onlar sayısız kurşun yağdırırken; Gökalp, İlayda ve Alparslan Komutan mermilerin arasından onlara doğru var gücüyle koşmaya çalıştı. Yaylım ateşine maruz kalan eli silahlı

gruplar yere yatarak canlarını kurtarmaya çalıştı. O sırada Yağız, Barlas ve Özgür oldukça eski olmasına rağmen çalıştırmayı başardıkları bir tekneyi harekete geçirdi. Tekneden çıkan ses diğerlerinin bir nebze de olsa rahatlamasına sebep olmuştu.

"Sıra sizde!" diye bağırdı Alparslan Komutan. Tekrar silahını çıkartarak İlayda ve Gökalp ile birlikte ateş etmeye başladılar. Bu fırsatı değerlendiren Beren, Ada ve Mustafa Hoca tekneye ulaşmayı başarmıştı. Geriye sadece üçü kalmıştı. Önce Gökalp, ardından İlayda son olarak Alparslan Komutan da ateş etmeyi bırakmadan geri çekilerek tekneye binince Yağız tekneyi tam gaz harekete geçirdi. Onlar kıyıdan uzaklaşana kadar çatışma bir süre daha devam etse de artık mermilerin bile yetişemeyeceği mesafeye kadar ulaşınca tamamen oradan ayrılmış, bir kez daha yakalanmaktan ve ölmekten kurtulmuşlardı. Her biri kendini yere bırakarak soluklanmaya çalışıyor ve operasyona devam etmenin mutluluğunu yaşıyordu.

Karanlık denizlerde ilerlemeye alışmışlardı. Dev dalgalar, teknenin sağa ve sola yatması onları korkutmuyordu artık. Hepsinin kalbinde şüphe uyandıran tek şey yanındakileri kaybetmenin verdiği histi. Bunu asla yaşamak istemiyorlardı. Düşüncesi bile korkutucuydu. Yine bir öncekilerdeki gibi kıl payı kurtulmuşlardı. Yağız tekneyi tüm dikkatiyle İngiltere'ye doğru sürerken diğerleri şimdiden plan yapmaya başlamıştı.

"İyi iş başardık! Hepinizin eline sağlık!" dedi Alparslan Komutan.

"Sizin sayenizde!" dedi Ada.

"Evet!" dedi Mustafa Hoca. "Neredeyse sorunsuz bir şekilde İngiltere'ye gelmeyi başardık."

"Sahi ne kadar yolumuz kaldı?" dedi Beren merakla.

Alparslan Komutan hafifçe ayaklanarak teknenin önüne İngiltere yönüne doğru baktı.

"Çok değil," dedi tekrar yerine otururken. "Bir saat sonra İngiltere'ye ayak basmış oluruz."

Mustafa Hoca başını eğerek kafasını sallamaya başladı.

"Heyecanlı mısınız Hocam?" diye sordu Özgür.

"Heyecanlıyım Özgür, çok heyecanlıyım. En çok da ondan özür dileyeceğim için heyecanlıyım. Ondan af dileyeceğim. için. Benim yüzümden onu kaçırdılar. Tüm Suçlu benim!"

"Şimdi bunları düşünmeyelim!" diyerek söze girdi İlayda. "Canımızı daha fazla sıkmanın bir anlamı yok!"

"Evet hocam!" dedi Ada. "Bakın İzmir'deyken bunun hayalini kuruyorduk! Şimdi İngiltere'ye geldik! Onları alıp döneceğiz!"

Ada'nın "Onları," diye bir kelime kullanması Barlas'ı heyecanlandırmış ve mutlu etmişti. Onun bile Duru'nun hayatta olmasına inanması ve onu kurtaracaklarını söylemesi Barlas'a güç vermişti.

"İkisini de alıp İzmir'e döneceğiz! Hem de hiçbirimizin burnu kanamadan!" dedi Barlas son noktayı koyarcasına.

Düşündükleri her şey gerçekleşmişti. Bazı olumsuz-

luklara rağmen en ufak bir pürüz bile yaşanmamıştı. Kurdukları hayalin gerçek olma ihtimali çok yüksekti. Buna inanıyor ve adım adım yaklaşıyorlardı.

Hepsi teknenin kapalı bölümünde otururken Mustafa Hoca çantasından çıkarttığı sudan bir yudum içti.

Alparslan Komutanın aklına gelmeyen şey onu görünce gelmişti.

"Limanda bizi neyin beklediğini bilmiyoruz! Herkes ağzına birkaç lokma atsın! Bulduğumuz ilk güvenli yerde konaklarız!"

Yine çantalar açılmış, kalan yiyecek ve içecekler kullanılmaya başlanmıştı. Yağız yavaş yavaş geminin hızını düşürerek manevra yapıyordu. Alparslan Komutan yerinden kalkarak onun yanına gitti.

"Yaklaştık mı Yağız?"

"Geldik sayılır Komutanım!" dedi Yağız tekneyi kontrol etmeye çalışırken.

"O halde toparlanalım!" diyerek diğerlerinin yanına geri dönen Alparslan Komutan, "İngiltere'ye hoş geldiniz arkadaşlar!" dedi ve çantasını toplamaya başladı.

Bu onların hazırlanmaya başlamaları için yeterli olmuştu. Çantalar toplanıyor, yağmurluklar giyiliyor, silahlar kontrol ediliyordu. Yağız limanın yakınlarına tekneyi yanaştırırken, diğerleri de etrafı gözlemeye başlamıştı. Burası diğer limanlara göre çok daha aydınlık ve hareketli bir yer gibi duruyordu.

"Gözünüzü dört açın!" diye uyardı Alparslan Komutan.

Yağız tekneyi tamamen yanaştırınca yağmurların altına girerek İngiliz topraklarına doğru tekneden zıplamaya başladılar.

Hepsi denize düşmeden tekneden çıkmayı başarabilmişti. Limana giriş yaparak şehir merkezine doğru harekete geçtiler. Liman çok büyük olmadığı için kısa bir zamanda çıkışına gelmişlerdi. Tam o an karşılaştıkları manzara korkunçtu. Yüzlerce asker limana doğru geliyordu.

"Yere yatın!" diye bağırdı Alparslan Komutan.

Hepsi yer alarak kıpırdamamaya çalışıyordu. "Ne yapacağız! Tekneye geri dönüp başka bir yere mi gitsek!" dedi Mustafa Hoca nefes nefese.

"Tekneye geri dönmek saçmalık olur. Zaten tekneyle uzaklaştığımızı görürlerse yakalanmamız an meselesidir!"

"Aklınızda ne var komutanım!" diye sordu İlayda. "Çatışabiliriz ama çok daha fazlası gelebilir."

"Sakın İlayda!" dedi Alparslan Komutan. "Böyle bir şeyi sakın denemeyin!"

"Bir şey yapmamız lazım!" dedi Yağız. "Yaklaşıyorlar komutanım!"

"Dikkatlerini farklı yöne çekip limanın kenarından şehre girebiliriz diye düşünüyorum! Az daha sabredin!" diyerek sinirli bir şekilde sessizce fısıldamaya çalıştı Alparslan Komutan.

Onlar yerde yatarken İngiliz askerleri etrafı sarmaya başlamıştı.

"Kapana kısılacağız!" dedi Özgür. "Bir şeyler yapmamız lazım! Hem de çok acil!"

Ada hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu. Sanki kafasında düşündüğü şeyin kararını vermeye çalışıyor gibiydi. Askerlerle aralarında artık birkaç metre kalmıştı. Hiçbiri oradan kurtulamayacak, tüm operasyon başarmaya çok yaklaşmışken son bulacaktı.

"İki gruba ayrılın!" dedi Ada. "Bir grup yakalanırsa en azından diğeri operasyona devam etsin!"

Alparslan Komutan o an bu fikre sıcak bakmıştı çünkü onun da aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Ada'nın dediğini yapıyoruz, şimdi!" diye bağırdı Alparslan Komutan.

O an rastgele sağ ve sola koşuşturmuşlardı. Bir grubu Yağız, Barlas, Beren ve Gökalp oluşturuyordu. Diğer yöne kaçanlar ise Alparslan Komutan, Mustafa Hoca, Özgür ve İlayda olmuştu. İki grup da limanın köşelerinden dolaşarak oradan çıkış yapmayı planlıyordu. Limana tamamen yayılan askerler yüzünden bu plan pek olası gözükmüyordu. Yakalanmalarına çok az bir süre kalmış, her şey orada bitecekti. Üstelik ayaklarına kadar gitmiş olacaklardı. Herkes böyle düşünürken hiçbirinin fark etmeyip plana dahil etmedikleri bir durum yaşanmıştı. Birisi havaya ateş açarak tüm dikkatleri üzerine çekti. Limana yayılan askerlerin hepsi o yöne doğru koşmaya başladı. İkiye ayrılan grup sesin geldiği yöne doğru baktığında Ada'yı görünce vurulmuşa döndü.

"Onu orada bırakamayız," diye bağırdı Mustafa Hoca. Alparslan Komutan, Mustafa Hoca'nın ağzını kapatarak kulağına fısıldadı.

"Gitmemiz lazım! Yoksa eşinizi kurtaramayacağız!"

Mustafa Hoca sessiz bir şekilde Alparslan Komutan'ın dediğini yaparak limandan çıkış yaptı ve kayıplara karıştı.

Ada'yı gören diğer grup ise şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilmiyordu. Henüz orada onu izleyerek bekliyorlardı. Askerler Ada'ya silahlarının namlusunu uzatarak yere yatması için bağırıyordu.

Barlas, Ada'ya bakıp ona doğru hamle yapacağı anda Yağız onun kolundan tutarak, "Yapma!" dedi.

Barlas, "Bırak kolumu!" diyerek kolunu ondan kurtarmaya çalışınca devreye Gökalp girdi.

"Barlas, o haklı! Gitmemiz lazım! Ada'yı gerekirse buraya bir daha gelip kurtarırız ya da operasyon bittikten sonra bir şekilde onlardan alırız. Eğer şimdi oraya gidersen hepimiz yakalanırız! Gitmemiz gerekiyor!"

"O hepimiz için kendini feda etti! Onu burada bırakıp nasıl gideceğiz!"

Beren kendini daha fazla tutamadan Barlas'ın ruhunu acıtacak sözü söylemişti.

"Duru'yu nasıl bıraktıysak Ada'yı da aynı şekilde bırakabiliriz! Gitmemiz lazım!"

Barlas, sinirle Beren'e bakarak ondan gözlerini ayırmadı.

O sırada Ada kelepçelenerek araca bindiriliyordu. As-

kerler tekrar limana yayılmadan Yağız ve Gökalp'in zoruyla Barlas da limandan koşarak uzaklaştı.

Alparslan Komutan yanlarına aldıkları telsizi ilk defa kullanmak için çıkartmıştı.

"Yağız beni duyuyor musun? Yağız?"

Yağız'ın telsizi kapalı olduğu için onu duymuyordu. Limandan az da olsa uzaklaşıp merkeze geldikten sonra Yağız'ın da aklına onlara ulaşabilmek için telsizi kullanmak gelmişti.

"Cevap vermiyorlar mı?" diye sordu Mustafa Hoca yürümeye devam ederken.

"Hayır! Telsiz, kapalı olmalı! Biraz sonra cevap verir! Hepiniz telsizlerinizi açın, açık kalsın!" diye yanıtladı Alparslan Komutan.

Bir yandan gözleriyle sığınabilecekleri güvenli bir yer arıyorlardı. Etrafta yüzlerce ev vardı. Bunlardan birini kullanabilirlerdi ancak bazılarının ışığı yandığından evlerin içinde de birileri olabilirdi.

Yağız telsizini açtıktan sonra, "Sesim geliyor mu? Ses!" diyerek onlarla iletişime geçmeye çalıştı. Alparslan Komutan, İlayda, Mustafa Hoca ve Özgür'ün telsizinden aynı anda Yağız'ın sesi gelince mutlu olmuşlardı.

Alparslan Komutan, "İyi misiniz? Neredesiniz?" diye sordu.

"Komutanım burada yüzlerce ev var ama ışıklar kesik, her taraf karanlık. Sadece bazı evlerin ışığı yanıyor. Jeneratörleri olabilir. Planınız nedir?"

"Şimdi tekrar bir araya gelmek çok riskli. Kendinize bu geceyi konaklayacak güvenli bir yer bulun! Biz de aynı şekilde bir yer bulacağız. Sabah gün doğduğunda etraftaki yerleri daha rahat görür, hızlıca birleşebiliriz!"

"Anlaşıldı komutanım!" diye yanıtladı Yağız.

Alparslan Komutan son kez telsizin düğmesine basarak, "Ada?" dedi mutsuz bir şekilde.

"Negatif efendim! Onu götürdüler!"

Alparslan Komutan cevap vermeden sinirli bir şekilde telsizi kapattı.

"Benimle gelin!" diyerek onlara en yakın bulunan binanın içerisine girdiler. Dairelerin kapılarından içeriyi dinleyerek evlerde birilerinin olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Bazı dairelerden yoğun bir insan sesi geliyordu. Birkaç kat yukarı çıktıktan sonra sessiz görünen karşılıklı iki dairenin birinin kapısını çantasından çıkarttığı aletle açmaya çalışan İlayda, biraz zorlansa da en sonunda kapıyı açmayı başarmıştı.

Yağız, Barlas, Beren ve Gökalp caddede yürümeye devam ederken gözleriyle binaları kontrol ediyordu. Bir binanın ikinci katında bulunan dairelerden birinin penceresinin açık, perdesinin sonuna kadar dışarıda olduğunu gören Yağız, "Galiba nerede konaklayacağımızı buldum!" dedi. "Beni takip edin! Bu taraftan!"

Gökalp elini silahından asla ayırmıyordu. Bir eliyle silahını, bir eliyle Beren'in elini tutuyordu.

Yağız'ın gördüğü binaya girdikten sonra ikinci kata çıkarak penceresi açık olan dairenin kapısına geldiler.

"Nasıl açacağız?" diye sordu Gökalp.

"Hep beraber omuz atalım!" dedi Yağız.

Barlas kafasını sallayarak onaylamıştı. Üçü hep birlikte geri çekilerek kapıya doğru koşup omuz attılar. Bu darbe ile birlikte ahşap kapı açılmıştı. Beren de içeri girdikten sonra kapıyı hızla kapattı. Yan yana evin tüm odalarını gezdiler. İçeride kimsenin olmaması sevindirici bir haberdi ama hiçbiri sevinmemişti. Hepsi bir yere çökerek soluklanmaya başladı. Beren nefes nefese Gökalp'in yanına sokularak kafasını ona yasladı. Barlas ise oturduğu yerde sinirden yeri yumrukluyordu.

Mustafa Hoca ve Özgür, çantalarını omuzlarından indirerek derin bir nefes almaya başlamıştı. Alparslan Komutan ve İlayda ise dikkatli bir şekilde evin tamamını dolaşarak yalnız olduklarından emin olmak istemişti. Ev güvenli ve fazlasıyla kullanışlıydı. Yalnız olduklarından emin olunca Alparslan Komutan'la İlayda, Mustafa Hoca ve Özgür'ün yanına gitti.

"Adayı bırakmamalıydık," diye sayıklıyordu Mustafa Hoca.

Özgür de oldukça üzgün gözüküyordu. "Haklısınız hocam ama o kendisini feda etti! Sizin için! Semiha Hanım için! Duru için! Tekrar onun yanına giderek operasyonu o an bitirebilirdik. Bunu hiçbirimiz istemezdik ve inanın bana Ada'yı da bulacağız. Onu öldüreceklerini hiç sanmıyorum!" diyerek Mustafa Hoca'ya destek olmaya çalıştı.

Alparslan Komutan'ın söyleyeceklerini Özgür söyle-

yince, onun konuşmasına gerek kalmamıştı. Yorgunluğu her halinden belli oluyordu. Cebinden çıkardı haritayı yere koyarak nerede olduklarını bulmaya çalıştı. Ardından Semiha Hanım'ı götürdükleri yer ile mesafeyi ölçmeye çalıştı. Aralarında iki veya üç saate yakın bir mesafe gözüküyordu.

Mustafa Hoca'nın ona ve haritaya baktığını görünce, yarın eşinizin olduğu yere gitmiş oluruz!" dedi.

Mustafa Hoca'nın heyecanı her geçen saniye artıyor, eşine olan özlemiyle yanıp tutuşuyordu. O gece bu heyecan ve özlem, yerini Ada'nın vedasına bırakmıştı.

"Şimdi yatmamız gerekiyor!" dedi Alparslan Komutan. "Üç tane yatak odası gördüm. Birinin içerisinde iki tane yatak var."

"Tamam!" dedi Özgür. "Biz Mustafa Hoca ile orada kalırız."

Alparslan Komutan ve İlayda diğer odalara geçtikten kısa bir süre sonra kıyafetleriyle uykuya dalmışlardı. Özgür ve Mustafa Hoca ise birkaç saat daha konuşup öyle uyumuşlardı.

Durum diğerlerinde de farksız değildi. Onlar da birbirleriyle pek fazla konuşmadan sabah olması için oturdukları yerde uyuya kalmıştı. Gözlerine kolayca uyku girmeyen tek kişi Barlas'tı. Yarın Semiha Hanım'ı bulabilirlerse, Duru'nun da hayatta olup olmadığı gerçeğiyle yüzleşecekti. Buna hazır mıydı değil miydi bilmiyordu. Tek istediği şey artık bu bilinmezliğin bitmesiydi.

Ada'nın ani vedası da onu derinden yaralamıştı. Hissizleşmesi gittikçe artıyordu. Düşünceleriyle boğuşarak O da en sonunda uyuya kalmıştı.

Ada zırhlı bir araç ile birkaç saat uzaklıktaki İngiliz İstihbaratının bulunduğu binaya götürülmüştü. Elleri ve gözleri bağlanmıştı. Araçtan indirilmiş kalabalık bir asker grubu ile bir binaya girilmiş ve yürütülmeye devam ediliyordu. En sonunda bir sandalyeye oturtularak gözleri açıldı. Gözlerini açar açmaz karşısında Bulgaristan'dan beri peşlerini asla bırakmayan Jack'i gördü. Jack ona çirkin bir şekilde gülümsüyordu. İkisinin tam ortasında bir masa olmasaydı Ada ona tekme atmayı düşünmüştü. Karanlık odadaki tek aydınlatıcı tavandan aşağıya sarkıtılan beyaz bir ampuldü. Etraf tamamen karanlıktı.

"Hoş geldin Ada!" dedi Jack İngilizce konuşarak.

"Sen burada ne arıyorsun pislik herif!" diye bağırdı Ada.

Jack sinsi bir şekilde Marco'nun kendiyle birlikte evini havaya uçurmasından sağ bir şekilde çıkabilmişti. Zırhsız asla dışarı çıkmıyordu. Adamları onu korumak için canlı kalkan olmuş, o hafif yaralı bir şekilde oradan kurtulmuştur.

"Sizin gelmenizi bekliyordum! Diğerleri nerede? Yoksa önden seni mi gönderdiler?" diyerek kahkaha attı.

"Tek geldim! Kahraman olmak istedim! Senin gibi korkak bir fare değilim! Formülü Türkiye'ye teslim ettik! Yakın zamanda her şey bitecek!" dedi Ada.

"Seninle çocuk gibi tartışmayacağım Ada! Bana saç-

ma sapan cevaplar verme! Fransız gemisinde iki kişiyi öldürüp daha sonra İngiltere'ye geçiyorsunuz. Her tarafta fotoğraflarınız var ama sen tek geldin öyle mi? Diğerleri nerede dedim sana!"

"Cehennemin dibinde! Söyleyeceğimi mi sandın!" dedikten sonra ona doğru tükürdü Ada.

"Anlaşıldı! Seni biraz zorlayacağız ama öncesinde seni tanıştırmak istediğim birileri var. Onlarla tanıştıktan sonra seni sorgulamak daha iyi olabilir! Ne kadar ciddi olduğumuzun farkına varırsın diye düşünüyorum!"

Jack ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldi. Ada sandalyeden kalkmıyor öylece duruyordu.

Jack sinirli bir şekilde ona bakarak, "Semiha Hanım'ı daha fazla bekletmek istemezsin herhalde! Hadi dedim sana! Kalk ayağa!" diyerek bağırdı.

Ada ayağa kalkarak onu takip etmeye başladı. Jack'in arkasından birkaç dakika boyunca yürüyen Ada en sonunda onun sadece kart okutularak girilen bir odanın kapısını açtığını gördü. Jack kapıyı açar açmaz Adaya doğru dönerek eliyle içeriyi gösterdi ve gülümsedi.

Ada derin bir nefes alarak ağır ağır Jack'in bulunduğu odaya doğru yürüdü. Her bir adımında kalp atışı daha da yükseliyordu. Onun için tüm soru işaretleri birkaç adım sonrasında son bulacaktı. En sonunda odanın içine girmek için son adımını atan Ada, gördüğü şey karşısında öylece kalarak titremeye başladı. Jack oradan çıkarak kapıyı arkalarından kapattı.

Ada hiçbir şekilde kıpırdamıyor, şiddetli bir şekilde titriyordu. Gözleri, kirpikleri ve nefesi, hatta kalbi bile o an tamamen durmuş gibiydi. Karşısında gördüğü kişi Duru ve Semiha Hanım'dı. Duru da Ada'yı görünce oturduğu yerden ayağa kalkarak ona öylece baka kalmıştı. Tıpkı Semiha Hanım'ı ilk gördüğü an gibiydi.

Duru ona doğru birkaç adım atarak, "Ada," dedi sessiz bir şekilde.

Ada ise dudakları titreyerek, "Duru?" diyebildi sadece.

Duru'nun ardından Ada da birkaç adım atınca birbirlerine doğru yürüyüp sarıldılar. İkisinin ağlamalarına Semiha Hanım da katılmıştı. Duru söylenildiği gibi ölmemişti. Onu vuran askerler sayesinde hayata tekrar döndürüldükten sonra İngilizler tarafından Mustafa Hoca'ya ulaşmak için alınmıştı. Büyük bir tesadüfün sonucuydu mucizevi bir şekilde hayata geri dönmüştü. Oldukça zayıflamış, vücudunun her yeri gördüğü tedavilerden dolayı morarmış, ancak güzelliğinden hiçbir şey eksilmemişti.

"Nasıl oldu? Nasıl hayata geri tutundun! Seni orada bırakmamalıydık! Her şey benim yüzümden oldu! Beni affet Duru!" diyerek Duru'nun bacaklarına sarıldı Ada. Duru ve Semiha Hanım Ada'yı ayağa kaldırıp kendine getirmeye çalışıyordu.

"Hiçbir şey senin yüzünden olmadı! Kendini suçlama lütfen! Hepsi geçti artık! Buradayım, önemli olan bu," diyerek Ada'nın gözyaşlarını silen Duru, ona sımsıkı sarıldı. Semiha Hanım da Ada'ya sarılarak ağlamasına devam ediyordu.

Semiha Hanım, "Geldiler mi? Buradalar mı?" diye sordu Ada'ya.

"Hepsi burada! Sizi almaya geldik!" dedi Ada hıçkırarak.

Sabah olduğunda iki grupta hızlı bir şekilde telsizlerini açmıştı. Bu sefer ilk seslenen Yağız olmuştu.

"Komutanım! Beni duyuyor musunuz?"

"Olumlu!" dedi Alparslan Komutan.

"Planımız nedir?" diyerek bir yandan çantasını topluyordu Yağız.

"İlayda şu an Ada'nın üstündeki konum cihazına ulaşmaya çalışıyor. Biraz bekler misin?" dedi Alparslan Komutan gözlerini İlayda'nın elindeki tabletimsi cihazdan ayırmadan.

İlayda hepsinin üstüne yerleştirilen konum cihazından nerede olduklarını görebiliyordu. Onların en yakınlarında diğer grubun sinyalini gördü. Haritayı biraz genişlettikten sonra tek başına yanmakta olan sinyali görür görmez, "Buldum! Buldum komutanım!" dedi heyecanla.

Alparslan Komutan haritasından bakarak İlayda'nın cihazdan gösterdiği yeri bulmaya çalışıyordu. Ada'nın konumunu haritadan bulunca, "Kaderin böylesi!" diye bir söz çıkıverdi ağzından.

Mustafa Hoca ve Özgür, Alparslan Komutan'ın söylediğini anlamaya çalışarak sadece ona baktı.

Alparslan Komutan onların bakışlarına daha fazla dayanamayarak cevap verdi. "Ada, Semiha Hanım'ın götürüldüğü yerde."

"Ne! Nasıl olur!" dedi Mustafa Hoca.

"Konum orayı gösteriyor. Demek ki ellerini daha da güçlendirmek için Ada'yı Semiha Hanım'ın bulunduğu yere götürdüler," diye yanıtladı Alparslan Komutan.

"En azından bu onun hâlâ hayatta olduğunu göstermiyor mu?"

"Evet!" dedi İlayda. "Yüksek ihtimalle Ada da iyi durumdadır."

Alparslan Komutan tekrar telsizini eline alarak, "Ada'nın konumunu bulduk!" dedi.

Hazırlanmakta olan Barlas, Gökalp, Beren ve Yağız hareketsiz bir şekilde gözlerini telsizi çevirerek nefeslerini tuttu. Alparslan Komutan'dan gelecek diğer cümleyi bekliyorlardı.

"Ada gideceğimiz yerde bizi bekliyor. Onu Semiha Hanım'ın yanına götürmüşler!"

Bir süre sessizliğini koruyan Yağız, "Anlaşıldı komutanım!" diyebildi sadece.

"Artık elleri daha güçlü!" dedi Beren.

Gökalp daha hırslı bir şekilde, "Üçünü de oradan alacağız!" diyerek Barlas'ın sırtına elini koydu.

"Hazırsanız saat sekiz yönüne doğru on dakika yürüyün! İlayda sizin konumlarınızı anlık olarak görebiliyor. Orada buluşacağız. Telsizinizi sakın kapatmayın."

Yağız, "Anlaşıldı komutanım!" diyerek telsizini yağmurunun içine koydu ve çantasını sırtladı. İki grupta yola çıkmaya hazırdı. Hızlı bir şekilde kaldıkları evleri terk ederek tekrardan harekete geçtiler.

Yağmur her zamankinden farklı yağıyor gibi hissediyorlardı. Aynı şekilde havada da garip bir koku vardı. Bu onların hissettiği bir şeydi, farklı olan bir durum yoktu. Birkaç kilometre yürüyen iki grup, en sonunda telsiz konuşmaları ve İlayda'nın telsizden konumları kontrol etmesiyle karşı karşıya gelmişti. Özgür ve Gökalp birbirlerini görür görmez el sallamaya başladılar. Birbirlerine koşarak sarılmaları onların az da olsa rahatlamalarını sağlamıştı.

"Şükürler olsun!" dedi Mustafa Hoca her birine sarılarak. Kısa bir ayrılık da olsa bir daha görüşemeyecek olma ihtimali birbirini seven insanların kalbinde ağır bir kuşku ve hüzün yaratıyordu.

"Hepiniz iyisiniz değil mi?" diye sordu Alparslan Komutan.

"İyiyiz komutanım. Kaldığımız yer güvenliydi," dedi Yağız.

"Bizden sonra Ada'yı görebildiniz mi?" diye sordu Mustafa Hoca buruk bir ses ile. "Biz onu beklemeden oradan ayrıldık"

"Biz gördük Hocam, ona zarar vermediler. Onu kelepçeleyip araca bindirip götürdüler," diyerek başını eğdi Beren.

Ada'yı orada bırakmak onu da mutlu etmemişti ama yollarına devam etmek zorundalardı. Ada da bunun için teslim olmuştu zaten. Ada cesur olmasının yanında hızlı da karar veren biriydi. Aklından ve kalbinden geçen şey bir olunca tekrar düşünmekle vakit kaybetmiyordu.

"Semiha Teyze ve Duru ile birlikte onu da kurtarmazsak, kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim," dedi Barlas.

Barlas'ın bu sözü hepsini derinden yaralamıştı. Alparslan Komutan Barlas'a yaklaşarak onun kolundan tuttu.

"Hadi gidip onları kurtaralım o halde!"

İşte bu cümle yangını çıkartan kıvılcımdı. Her biri intikam yemini ile bir an önce onların götürüldüğü yere gitmek için tekrar hareketlendi.

"Gördüğünüz her arabayı kontrol edin. Onlara daha çabuk ulaşmamız için bize bir araç gerekiyor," dedi Alparslan Komutan.

Her biri samanlıkta iğne arar gibi dikkatle araba arıyordu. O ana kadar gördükleri tüm araçların her biri kullanılmaz haldeydi. Moral bozmadan arayışa devam ettiler. Uzun bir yürüyüşün ardından sırt çantaları yine onları yormaya başlasa da hiçbiri isyanda bulunmamıştı. Bunun köprüden önceki son çıkış olduğunu biliyorlardı. Şans son bir kez karşılarına çıkmıştı. Uzun ve tek şeritli bir yolda arka arkaya sıralanan araçlarla karşılaştılar. Bu manzara onların tüm yorgunluklarını unutturup oraya doğru koşmasına neden olmuştu. Her biri ayrı araçları kontrol ediyordu. Hepsinin binebileceği yedi kişilik bir araç bulunca onun kapısını epeyce zorladılar. Aracı açmayı başarınca hepsi içine doluştu.

"Yağız sen kullan!" diyen Alparslan Komutan, yolcu kapısını açarak oraya oturdu.

Yağız aracı çalıştırmak için kablolarıyla epey uğraş-

tıktan sonra motordan gelen ses bir kez daha onları heyecanlandırdı.

"İşte gidiyoruz! İlayda cihazı açıp bana ver!" dedi Alparslan Komutan.

İlayda konum cihazlarının görülebildiği tableti Alparslan Komutan'a verince, Yağız gaza bastı.

Bir buçuk saatlik araç yolculuğunun ardından Alparslan Komutan'ın kusursuz bir şekilde yolu tarif etmesi, Yağız'ın hızlı bir şekilde aracı kullanması, yollarda en ufak bir kontrol ve karışıklık olmaması sayesinde Ada'nın sinyalinin bulunduğu yere kolaylıkla ulaşmayı başardılar.

Alparslan Komutan, "Yavaşla ve bir kenara yanaş!" dedikten sonra Yağız aracı yavaşlayarak durdurdu.

Elindeki tableti dizlerinin üstüne koyan Alparslan Komutan, cebinden çıkarttığı haritayı tablet ile karşılaştırdı. Parmakları ile haritanın üzerinde gezindikten sonra arkada oturanlara dönerek, "Semiha Hanım'ın götürüldüğü yer ve Ada'nın sinyali aynı yerde," dedi.

9. BÖLÜM

HAYALLERE KARIŞAN GERÇEKLER, GERÇEKLERE KARIŞAN HAYALLER

Barlas ve Özgür birbirine sarılınca, Beren de gözyaşlarına boğulan Mustafa Hoca'ya sarıldı. Gökalp de Mustafa Hoca'nın sırtını sıvazladı.

"Kendinizi toparlayın. Bu şekilde içeriye giremeyiz. Herkesin sağlıklıca düşünmesi lazım," dedi İlayda. Onun da kalbi onlarla aynı hisleri paylaşıyor ama görevinin yerine getirdiği sorumlulukla böyle davranmaya çalışıyordu. Buna mecburdu.

"Şu karşıda gördüğünüz binaya girip onları alacağız, ama nasıl?" dedi Alparslan Komutan sesli bir şekilde parmağıyla göstererek.

Gösterdiği yer İngiliz İstihbarat Daire Başkanlığı'nın ek binasıydı. Sadece özel görevlerin yürütüldüğü özel bir bölgeydi. Burada fazla askerin olmaması büyük bir avantaj olsa da güvenlik anlamında en sıkı korunan yerlerden biriydi.

Alparslan Komutan haritayı cebine sıkıştırdıktan sonra dizlerinin üstünden aldığı tableti İlayda'ya geri verdikten sonra, "Binanın etrafından dolaş, bir de diğer tarafına bakalım," dedi.

Yağız cevap dahi vermeden tekrar gaza basarak oraya çok da yaklaşmadan binanın arka tarafına sürdü. Arka tarafta, ön tarafa göre daha küçük bir giriş çıkış bölümü vardı. Sadece aynı tipteki araçların bulunduğu bir otoparktı.

Alparslan Komutan'ın aklına aniden bir fikir gelmişti. "Buradan uzaklaş Yağız," dedi kararlı bir şekilde. "Otoparktaki araçlardan birinin çıkmasını bekleyeceğiz. Şu yolun biraz birkaç kilometre ötesine git."

Yağız, aracın direksiyonunu çevirerek Alparslan Komutan'ın söylediği yöne doğru aracı sürmeye devam etti. Binanın arka tarafında bulunan otoparka giden yolun biraz uzağına vardıklarında, "Dur!" dedi Alparslan Komutan.

Yağız frene basıp aracı durdurdu. Alparslan Komutan arkasını dönerek herkese planını anlatmaya başladı. On dakikaya yakın bir süre detaylı bir şekilde yapmaları gereken şeyleri konuştular. Final görevi hazırdı. Operasyon şimdi başlıyordu. Gökalp ve Beren hariç hepsi araçtan inerek saklanmıştı. Birkaç saatlik bir bekleyişten sonra otoparktaki araçlardan birisi onlara doğru yaklaşıyordu.

"Başlıyoruz!" dedi Alparslan Komutan telsiziyle.

Gökalp ve Beren arabanın kaputunu açmış, gelen araca sırtları dönük bir şekilde duruyorlardı. Araç onlara birkaç metre yaklaştıktan sonra içindekiler aşağıya indi.

Aynı kıyafete sahip dört kişilik bir asker grubu, ellerindeki silahları Beren ve Gökalp'e doğrultarak bağırmaya başladı.

"Kaldırın ellerinizi! Burada ne arıyorsunuz!"

Beren İngilizce konuşarak onlarla iletişime geçti. "Aracımız bozuldu. Eşim ile tamir etmeye çalışıyorduk. Yardım eder misiniz?"

"Ne saçmalıyorsun sen! Kaldırın ellerinizi!"

Askerlerin bu sert tavrı karşısında Gökalp ve Beren onların dediğini yapmak zorunda kaldı. Ellerini kaldırıp onların gelmesini beklediler. Askerler Beren ve Gökalp'e yaklaşıp onları kontrol edecekti. Aralarındaki mesafe gittikçe azalıyor, askerler silahlarını yere indirmeden onlara yaklaşıyordu.

"Kimliklerinizi çıkartın!" diye bağırdı İngiliz askerlerinden biri. "Oyalanmadan!"

Gökalp ve Beren ceplerinde kimliklerini arıyor gibi yaparken silahlarına susturucu takan Alparslan Komutan, İlayda ve Yağız bir saniye içinde dördünü de vurmayı başardı. Askerin etkisiz hale gelmesi ile birlikte hepsi oraya doğru koştu. Zaman kaybetmeden yere yığılan askerleri hep birlikte yolun kenarındaki ormanlık alana taşıdılar. Alparslan Komutan, İlayda, Yağız ve Mustafa Hoca askerlerin kıyafetlerini giyerek onların üstündeki giriş kartları ve kimlikleri dahil bazı şeyleri de aldılar. Planları kusursuz bir şekilde işliyordu. Alparslan Komutan, İlayda, Yağız ve Mustafa Hoca'yı göstererek, "Biz İngilizlerin

aracı ile gideceğiz. Siz de diğer araç ile arkamızdan gelin ama aramızda biraz mesafe olsun," dedi.

Barlas diğer aracın şoför koltuğuna geçmiş, Özgür yanına oturmuş, Gökalp ve Beren ise arka koltuklara geçmişti. Araçlarla binaya doğru harekete geçtiklerinde Barlas biraz daha yavaş giderek Yağız'ın kullandığı araç ile arasındaki mesafesini koruyordu. Binanın arka girişine yaklaşınca aracı yavaşlatan Yağız, güvenlik kulübesinde bekleyen askerlere kimlik kartını göstererek içeri girdi. Aracı park ettikten sonra araçtan Alparslan Komutan ile birlikte inerek tekrar askerlerin yanına doğru yürüdüler. Onlara bakan askerlerden birisi, "Neden geri döndünüz? Buradan ayrılalı çok olmamıştı," diye sorduğu anda Alparslan Komutan "Kulübeye gelin anlatacağım," diyerek içeri girdi. Onun arkasından içeri giren askerden Yağız tarafından etkisiz hale getirildi.

"Gelebilirsiniz! Çabuk!" diyerek telsizden onay veren Alparslan Komutan, bir yandan girişteki bariyerleri açan düğmeyi aradı.

Barlas'ın kullandığı araç oraya yaklaşırken Alparslan Komutan bariyerleri açtı. Onlar da otoparka girerek dikkat çekmeyecek bir şekilde araçlarını park ettiler. Alparslan Komutan ve Yağız da yanlarına gelince, hepsi silahlarını çıkartarak hızla binanın içerisine girdi.

Ada, Duru ve Semiha Hanım'ın bulunduğu odanın kapısı açıldığında üçü de ürkerek birbirine sarıldı. Gelen kişi Jack'ti. İtici gülümsemesiyle kahkaha atarak, "Ben-

den bu kadar korkmayın! İnfaz değil sorgu vakti. Hadi kalkın!" diye bağırdı.

Üçü de ayağa kalkarak birbirinin kolundan tutarak oradan çıktı ve sorgu odasına gitti.

Arkalarından yürüyen Jack bir yandan kendi kendine konuşuyordu.

"Hadi artık Mustafa, çok uzattın bu ayrılığı. Kavuşma vakti gelmedi mi?"

Sorgu odasına giren Ada, Duru ve Semiha Hanım yan yana oturarak Jack'e baktı. Jack sandalyesine tekme atarak ellerini masaya koydu ve onların gözlerinin içine baktı.

"Onlar nerede!"

Üçü de cevap vermeyerek öylece ona bakmaya devam etti. Duru sessizliğini bozarak onu kızdıracak şeyler söyledi.

"Nerede olduklarını bilmiyorum ama buraya geldiklerinde seni geberteceklerini biliyorsun değil mi?"

Jack'in sahte kahkahaları odayı inletirken onların etrafında yürümeye başladı. Duru'ya yaklaşarak saçını sert bir şekilde tutup kendisine çekti.

"Kim beni öldürebilecek seni aptal!"

Ada, Jack'in suratına bir yumruk patlatınca Jack duvara doğru savruldu.

"Ah! Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

Jack burnundan akan kanı silip tekrar onlara doğru gelirken binadan silah sesleri duyulmaya başlandı.

"Ne oluyor!" diyerek silahını tutan Jack koşarak koridora çıktı.

Binada ağır bir çatışma başlamıştı. Zemin katta başlayan çatışmanın sesleri yavaş yavaş yükseliyordu.

"Geldiler!" dedi Ada ayaklanarak.

Duru ve Semiha Hanım ile birlikte ne yapacağını düşünmeye başlayan Ada, Jack'ten kurtulmanın yolunu düşünürken Jack sinirli ve telaşlı bir şekilde tekrar odanın kapısına gelerek, "Siz burada bekliyorsunuz!" diye bağırdı ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Üçü de koşarak kapıya vurmaya başladı.

"Aç kapıyı! Aç!"

Beren, Gökalp, Mustafa Hoca ve Özgür grubun arkasını kolluyor, diğerleri hızla binada ilerliyordu. Zemin katın etkisiz hale getirilmesi çok sürmemişti.

"Yukarı! Yağız önden!" dedi Alparslan Komutan.

Yağız merdivenlerden yukarıya nişan alarak yavaş yavaş üst kata çıkmaya başlamıştı. İlayda ve Barlas da onu takip ederek arkasından ilerlerdi. Yağız ikinci kata çıktığında ağır bir ateşe maruz kalınca merdiven boşluğuna geri çekildi. Barlas ve İlayda'nın da desteği ile karşılık vermeye başlamışlardı. Barlas deliler gibi Duru'dan bir iz arıyordu. Nefes alıp vermeyi unutmuştu. Onlara açılan ateş o kadar ağırdı ki kafalarını bile çıkartamıyorlardı. Alparslan Komutan'ın da onların yanına gelmesi ile birlikte biraz daha güçlenmişlerdi.

"Sol taraf bende, sağ taraf sende İlayda!" diye bağırdı Yağız. "Üç! İki! Bir!"

İlayda ile birlikte koridora çıkarak ateş hattını yara yara ilerleyişe geçtiler. Alparslan Komutan da üçüncü

katın merdivenine pusarak yukarıdan onlara doğru gelen askerleri etkisiz hale getiriyordu. Çatışma sürerken Barlas'ın beklediği, hayalini kurduğu, bir daha duyamayacağı için kendini öldürmek istediği o ses duyulmuştu.

"Buradayız! Barlas. buradayız!"

Bu sesi başka bir gezegende dahi olsa duyacak gibiydi Barlas. O an hiçbir şey düşünmeden kurşunların arasına dalan Barlas, sesin geldiği kapıya koşarak vurmaya başladı. Kapı açılmadıkça daha sert vuran Barlas'ın elleri kanamaya ve parçalanmaya başlamıştı ama kapı kırılsa da açılmamaya devam ediyordu.

"Barlas geri çekil vurulacaksın!" diye bağırdı İlayda. Alparslan Komutan, İlayda'nın sesini duyunca işlerin yolunda gitmediğini düşünüp bir anlığına dikkati dağılınca yukarıdan gelen bir askeri göremedi. Asker Alparslan Komutan'ın üstüne atlayıp onunla boğuşmaya başladı. Özgür ve Gökalp de desteğe gitmek için onların yanına gidince, Beren ve Mustafa Hoca zemin katta saklanarak içeri girenlere kurşun yağdırmaya devam etti.

"Hocam sıkıştık!" diye bağırdı Beren yüzü tamamen terle kaplanmış bir şekilde.

"Dayan kızım! Korkma! Yanındayım! Öleceksek de beraber öleceğiz dedik!"

Beren ağzından seri bir şekilde nefesler alıp veriyor ve telaş içerisinde ona öğretildiği gibi şarjör değiştiriyordu.

Özgür ve Gökalp ikinci katta Alparslan Komutan'ı göremeyince ayrılamaya karar verdiler.

"Kapının arkasından çekil!" diye bağıran Barlas geri çekilerek kapıya var gücüyle bir tekme attı.

Bir tekme daha atmak için gerildiğinde yanına Özgür gelmişti. Aynı anda kapıya bir tekme attıkları anda kapı sert bir şekilde açıldı. Barlas ve Özgür içeri girdiğinde yan yana durmuş onlara bakan Duru, Ada ve Semiha Hanım'ı gördüler. Barlas ve Duru birbirini görünce buz gibi olmuştu. İkisinde de hareket eden tek şey akan gözyaşları olmuştu.

"Barlas?"

"Duru?"

İkisi de koşarak birbirine sarıldı. Barlas, Duru'nun saçlarını kokluyor, Duru da onu sımsıkı sarıp boynunu kokluyordu.

Özgür karşısında Duru'yu görünce kekelemeye başlamıştı.

"Git, gitmemiz, gitmemiz lazım."

Ada ve Semiha Hanım'ın kollarından tutan Özgür onları odadan çıkartarak koridora getirdi.

"Gidelim Duru!" dedi Barlas ağlarken. "Tut elimi."

Alparslan Komutan yerde üstündeki asker ile boğuşurken birisi o askeri alarak duvara fırlattı.

"İyi misin!" diye bağırdı Gökalp elini Alparslan Komutan'a uzatarak. Alparslan Komutan'ın elinden tutup ayağa kaldırınca karın bölgesinden kan geldiğini gördü. "Yaralanmışsınız!"

"İyiyim!" diyerek tekrar silahını kavrayan Alparslan Komutan Gökalp ile birlikte diğerlerinin yanına indi.

Aşağı inince karşısında Semiha Hanım ve Ada'yı gören Gökalp mutluluktan delirecek gibi oldu.

"Duru nerede!" diye bağırdı.

"Hadi çekiliyoruz," dedi Alparslan Komutan.

Koridordan geri çekilmeye başlayan Yağız ve İlayda, diğerlerinin oradan ayrılmasını bekliyordu. Barlas ve Duru koridorda görününce Gökalp onlara doğru koşarak Duru'nun kollarından tutarak ona yardım etti. Hepsi aşağıya inip Mustafa Hoca ve Beren ile buluştu. İkisi de kahramanca savaşıyordu. Beren Duru'yu, Mustafa Hoca eşi Semiha Hanım'ı görünce bağırarak ağlamaya başladı. Elindeki silah yere düşmüş, koşarak Semiha Hanım'a sarılmıştı. Beren de Duru'nun kollarına sarılarak onunla arabaya kadar koşuyordu. Alparslan Komutan ve İlayda zemin katın otoparka çıkan kısmındaki kapıya sırtlarını yaslayarak onları takip eden İngilizlere karşılık veriyordu.

"Tek arabaya binin, Yağız sen kullan!" diye bağırdı Alparslan Komutan gür sesiyle.

Yağız arabayı çalıştırmış, hepsi içine doluşmuştu. Alparslan Komutan, "Sıra sende İlayda, Koş!" dedi.

"Komutanım gidin önce, ben arkanızdan gelirim!"

"Git dedim sana İlayda! Git ve ben size koşunca beni koru!" diye tekrarladı Alparslan Komutan.

İlayda araca koşarak Alparslan Komutan'ı korumak için kapıya nişan aldı.

"Hadi komutanım!"

Alparslan Komutan ateş etmeyi bırakarak araca doğ-

ru koşmaya başlamıştı. Arkasından gelen askerler ağır bir şekilde ateş etmeye devam ediyordu. Alparslan Komutan'ın araca binmesine metreler kala sırtına bir kurşun saplanınca yere yığıldı.

"Komutanım!" diye bağırdı İlayda.

Alparslan Komutan yerde ona doğru sürünürken, "Gidin!" diye bağırdı. "Çabuk!"

"Hayır sizi bırakamayız komutanım!" diyerek ateş etmeye devam eden İlayda'nın gözleri önünde Alparslan Komutan bir kez daha vurulunca ağzındaki kanlar yere saçıldı.

Arkasını dönerek ateş etmeye devam eden Alparslan Komutan bir kez daha kurşunların hedefi olunca orada hayatını kaybetti. İlayda'da gözyaşlarına hakim olamayıp çarpışmaya devam ederken kolundan vurulunca geri çekilerek araca bindi.

"Çabuk limana!" diye bağıran İlayda kolundaki mermi yarasına baktı.

"Alparslan Komutan nerede!" dedi Yağız aracı harekete geçirmeden.

"Öldü Yağız! O öldü! Çabuk!"

Yağız gözlerini hareket ettirmeden gaza bastı. Alparslan Komutan'ın ölüm haberi onu öldürmüştü adeta. Limana kadar gidilen yolda Duru, Barlas'ın kollarındaydı. Barlas onun saçlarını koklamaya devam ediyordu. Duru'nun hayatta olmasına hâlâ inanamıyordu. Araçtaki hiç kimse sağlıklı düşünemiyordu artık. Hepsi bitmiş, tükenmişti.

Mustafa Hoca ve Semiha Hanım'ın elleri birbirini hiç bırakmayacak şekilde kenetlenmişti. Araç limana girmiş, operasyon başarı ile tamamlanmıştı. Oradaki teknelerden biri ile denize açılıp her şeyi bitireceklerdi. Yağız aracı teknelerin olduğu yere doğru sürerken bir anda çapraz ateşe maruz kaldılar. Bu acımasız pusunun ilk hedefi Beren olmuştu. Herkesin gözleri önünde Beren'in kafasından giren kurşun onun orada canını almıştı. Gökalp'in gözleri ölümü yaşıyor gibiydi.

Araçtaki çığlık tüm limana yayıldığı sırada aracın tekerlekleri de kurşunların hedefi olunca araç taklalar atarak yerde sürüklendi. Jack binaya saldırı olunca güvenlik sebebi ile orayı terk edip onları takip etmişti. Bu pusuyu hazırlayan da kendisiydi. Aracın takla atmasıyla Yağız da şoför koltuğunda can vermişti. Araç yan yatınca arka kapıyı açmayı başaran Barlas, kendisinin ardından Duru'yu da yaralı olarak çıkartmayı başarmıştı. Her birinin kulakları çınlarken, hiçbiri hiçbir şeyin farkında değildi. Barlas ve Duru'nun ardından Mustafa Hoca ve Semiha Hanım da araçtan çıkmayı başarmıştı. Özgür, sıkışan Ada'yı kurtarıp araçtan inmişti. İlayda da Ada'nın yardımı ile araçtan çıkınca içeride hayatta olan sadece Gökalp kalmıştı. Beren'e bakakalmıştı. İlayda kendine gelmeye çalışırken silahı ile onlara doğru gelen askerlere ilk kurşunu atan Barlas olmuştu. İlayda yerde sürüklenirken kurşun sesleri yavaş yavaş kendisine geldi. Özgür teknelerden birine koşarak acele bir şekilde onu çalıştırmaya çalışıyordu. Mus-

tafa Hoca, Özgür'ün bindiği tekneyi göstererek, "Git!" dedi Semiha Hanım'a. "Duru'yu da al!"

Ada, Barlas'ın yanında kalarak silahı ile İngilizlere karşılık veriyordu. Semiha Hanım, Duru'nun kolundan tutarak onu zorla tekneye götürdü.

"Kendine gel İlayda!"

İlayda sesleri duyuyor ama kendine bir türlü gelemiyordu. Mustafa Hoca onu ensesinden tutarak ayağa kaldırınca ve onlara doğru koşan askerlerle göz göze gelince Alparslan Komutan'ı hatırlayan İlayda, silahını kavrayarak ateş saçmaya başladı. Özgür güç de olsa tekneyi çalıştırmayı başarmıştı. Semiha Hanım ve Duru diğerlerine de gelmeleri için bağırıyordu.

Çatışma devam ederken araçtan dışarıya doğru sırt çantası fırlayıverdi. Hemen ardından Gökalp araçtan çıkmıştı. "Gidin!" diye bağırmaya başladı. "Hepimiz öleceğiz yoksa!"

Mustafa Hoca silahını bırakarak tekneye koşmaya başlarken keskin nişancı kurşunu ile vurulup yere yığıldı.

"Mustafa!" diye bağırdı Semiha Hanım tekneden inmeye çalışarak. Duru onu sımsıkı kavrayarak tekneye düşürdü.

İlayda, Mustafa Hoca'nın vurulduğunu görünce ona yardıma gitmek isteyince o da üç kurşunun hedefi olup yere yığıldı.

Geriye sadece Barlas, Ada ve Gökalp kalmıştı. Barlas geri çekilirken "Gökalp gitmemiz lazım!" diye kendini yırtarcasına bağırdı.

Gökalp kulaklarını dış dünyaya kapatmış gibiydi. Sakin bir şekilde çantada bir şeyler arıyordu. Uzaktan bakıldığında delirmiş gibi bir yüz ifadesi vardı. Gülümsüyordu.

Barlas, Gökalp'in yanına gidip onu götürmek isteyince omzundan keskin bir kurşun geçti.

İşte o an zaman kavramı yavaşlamış gibiydi. Her şey ağır çekimde ilerliyordu. Yere düşen Barlas kanlar içerisindeyken Ada da silahını yere bırakarak onu ayaklarından tutarak tekneye sürüklemeye başladı. Tekne'ye kadar Barlas'ın gözlerine bakan Ada sürekli "Yaşayacaksın! Sen ölemezsin Barlas!" demeye devam ediyordu. Barlas'ı teknenin yanına getirmeyi başaran Ada onu ayağa kaldırmak için eğilip ona sarıldı. O sırada uzaktan gelen bir kurşun Ada'nın karnına saplandı. Barlas ve Ada birbirine dönerek bakakaldı. Bir kurşun da Barlas'ın kolunu sıyırınca Ada, Barlas'a sırtını dönerek ona siper oldu. Ada'ya bir kurşun daha saplanınca Barlas'ın kucağına düşerek yere yığıldı. Burnundan kanlar akan Ada, Barlas'a bakarak gülümseyerek son sözlerini söyledi.

"Duru'yu çok sev olur mu."

Özgür, koşarak Barlas'ın yanına geldi ve onu kucaklayarak tekneye götürdü. Barlas'ın da tekneye binmesinden sonra Özgür tekneyi tam gaz hareket ettirip limandan uzaklaştırırken askerler onlara kurşun yağdırmaya devam ediyordu. Tam da o an operasyonun son anı yaşandı. Gökalp sırt çantasından çıkarttığı el bombalarını çekerek tekneye el salladı ve liman havaya uçtu.

3 YIL SONRA...

Mustafa Hoca'nın tüm yolculuk boyunca Özgür ile konuşmasının sebebi ona formülü ezberletmesinden ibaretti. Dünya Özgür sayesinde yapay yağmurlardan kurtulmuştu. Özgür basına verdiği açıklamada Mustafa Hoca'nın formülü ona öğrettiğini anlatmıştı. Tüm insanlık Mustafa Hoca'ya minnet duyarak yaşamına devam etti. Semiha Hanım, Mustafa Hoca'nın acısını hiçbir zaman unutmadı ve aynı evinde yalnız başına yaşıyordu. Özgür iki bebek sahiplenmiş, onlara Beren ve Gökalp adını koymuştu. Hayat böyle devam ederken Barlas ve Duru'nun da güzeller güzeli bir kız çocukları olmuştu. Barlas ve Duru, kızlarına Ada adını vermişti. Minik Ada'nın birinci yaş günü gelmiş, büyük bir hazırlık yapılmıştı. Kutlamaya Semiha Hanım, Özgür ve bazı sevdiği dostları da katılarak onları yalnız bırakmamıştı. Minik Ada'nın adına bir kargo geldiğinde Barlas ve Duru şaşkınlıklarını gizleyemeden birbirlerine bakakaldı. Heyecan içerisinde hediye paketini açtıklarında içinde sadece bir zarf mevcuttu. Duru, minik Ada'yı kucağında tutmaya çalışırken Barlas zarfı açtı.

"Küçük Ada'ya mutlu yıllar."

-Ada

Bazı hikâyeler yarım kalır, bazıları tamamlanır. Bu hikâye yarım kalmamış ve tamamlanmamış, sonsuzluğa karışmıştı.

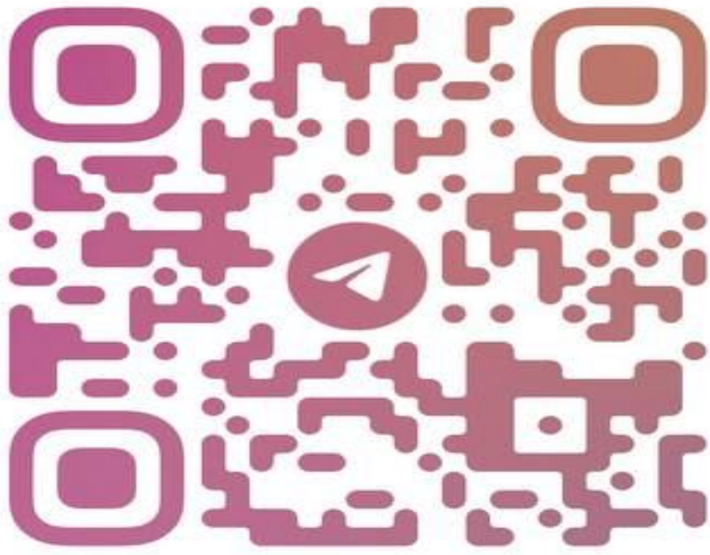

Marco'ya...

TEŞEKKÜRLER

Bu kitapta emeği geçen Hayrunnisa, Bediş, Muhammet, Melek, Yaren, Yağmur ve Beyza'ya sonsuz teşekkür ediyorum.

@AYISIGIKITAP